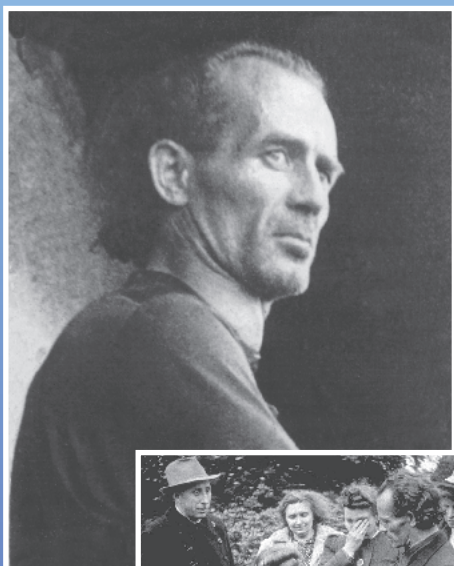

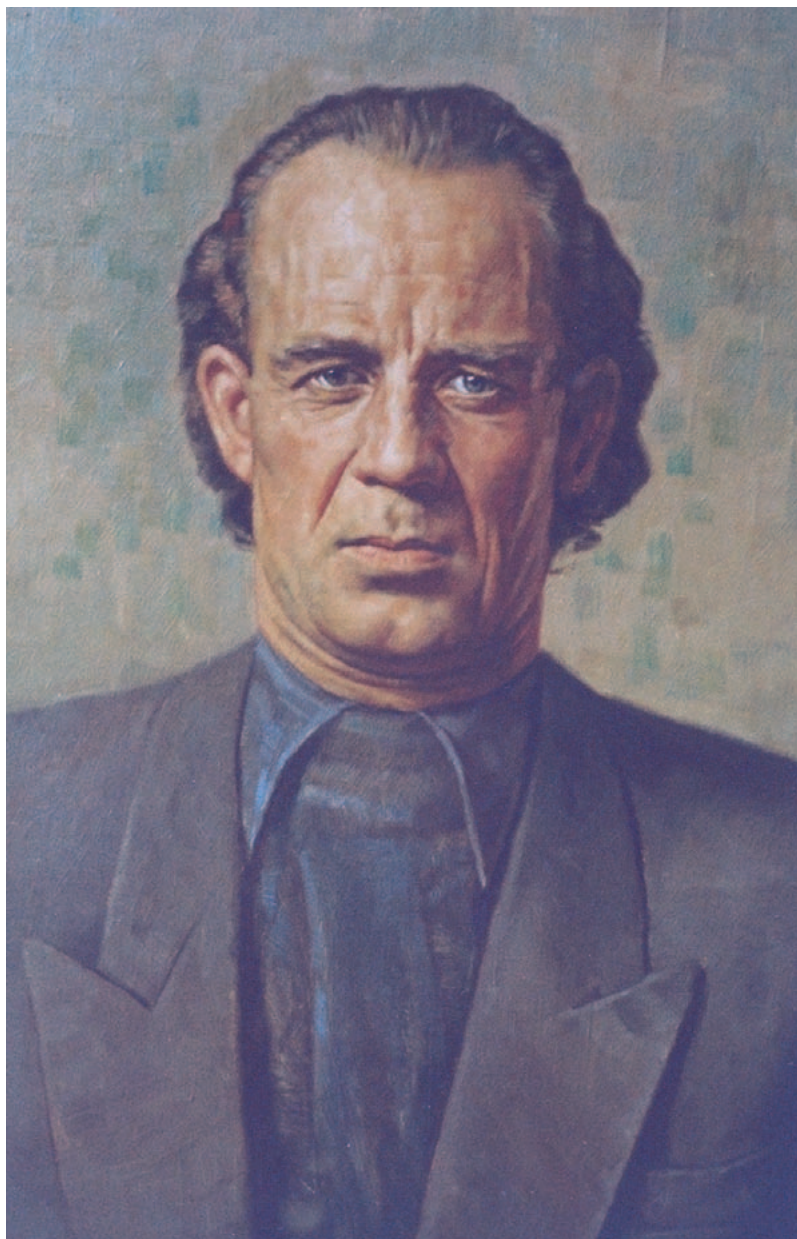
Delovanje

Bruna Gröninga

*v času
njegovega
življenja
in
danes*

Thomas Eich

Bruno Gröning

Delovanje Bruna Gröninga
tekom njegovega življenja in danes

DELOVANJE BRUNA GRÖNINGA

tekom njegovega življenja in danes

Thomas Eich

Krog prijateljev Bruna Gröninga

Ta knjiga je v lasti Kroga prijateljev Bruna Gröninga, ki ni naprodaj,
mogoče jo je dobiti na podlagi prostovoljnih prispevkov.

1. izdaja 2011.

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing, Nemčija

Internet: www.bruno-groening.org

To delo je v celoti zaščiteno z avtorskimi pravicami. Kakršna koli uporaba brez pisnega dovoljenja Kroga za duhovno življenjsko pomoč (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) ni dovoljena. To še posebej velja za razmnoževanje, prevajanje, snemanje na mikrofilm ter shranjevanje in obdelavo v elektronskih sistemih.

ISBN 978-3-86769-167-3 slowenisch

Nemška originalna izdaja:
Das Wirken Bruno Grönings zu seinen Lebzeiten und heute
ISBN 978-3-927685-43-7 deutsch

VSEBINA

Predgovor 11

Uvod 13

I. del: o Brunu Gröningu kot osebi

1. poglavje: Njegovo življenje. 23

Otroštvo in mladost 23 – Leta priprav 24 – »Čudodelni zdravnik iz Herforda« 26 – »Fenomen Gröning« in znanost 29 – Traberhof 30 – Špekulanti okrog Gröninga 32 – Prenašal sleparje 34 – Prvi večji sodni proces 36 – Gröningove tablete 37 – Gröningova zveza 38 – Veliki sodni proces 40 – Ločitev od Gröningove zveze 44 – Njegova beseda odžene bolezen 46 – Nadaljevanje procesa 48 – Njegova pot se konča v Parizu 48

2. poglavje: Njegovo Učenje. 53

Mojster v duhovnem kraljestvu 53 – Veliki preobrat 54 – Heilstrom 56 – Einstellen 58 – Regelungen 59 – Svobodna volja 60 – Dobro in zlo 61 – Božje vodstvo 63 – Misli so moči 64 – Človek je duh 66 – Bog je največji zdravnik 67 – Nagovorjeni predmeti 68 – Izcelitve se dogajajo dalje 69 – Življenjske modrosti Bruna Gröninga 70

3. poglavje: Šarlatan ali čudodelnik? 73

Škof kot priča časa 73 – O heidelberških raziskavah 75 – »Ali je prepo-ved zdravljenja upravičena? 76 – Jedro Gröningovega delovanja ni prepoznano 77 – Heidelbergško izvedensko mnenje 79 – Bruno Gröning in strokovni medicinski izrazi 80 – Gröningov duhovni način izceljanja 80 – Skozi Gröninga deluje Božja moč 81 – Proti materialističnemu načinu razmišljanja 82 – Gröning deluje na človeka v celoti 84 – Gröning in medicina 85 – Gröning z vidika mejnih znanosti 87

4. poglavje: Poročila prič časa. 91
- Pričevanje očeta 91 – Posebne sposobnosti že v Gdanku 92 – Sosedstvo z Brunom Gröningom 92 – Eden od nečakov poroča 96 – Ni posedoval denarja 96 – Kdor izcelja, ima prav 97 – Vtisi s Traberhofa 98 – Izcelitve nad izcelitvami 100 – Ti si zdrav! 101 – Goljufija razkrita 102 – Pravi človek 106 – Izceljen s pomočjo kroglice 108 – Vstanite! 108 – Izceljen raka 109 – Pomagam dalje 110 – Vse je pripravljeno 111

II. del: Krog prijateljev Bruna Gröninga

5. poglavje: Smisel in namen skupnosti 115
- Nastanek skupnosti 115 – Ura skupnosti 116 – Pomembnost ure skupnosti 119 – Delo ljubezni do bližnjega 120 – Koristi ur skupnosti 129
6. poglavje: Struktura Kroga prijateljev 131
- Voditelj skupnosti, delovni krogi in ozki krogi 131 – Skupina za poročila o uspešnih izcelitvah 132 – Medicinsko-znanstvena strokovna skupina 132 – Arhiv Bruna Gröninga 135 – Spoznanja prijateljev Bruna Gröninga 136 – Delo v javnosti 137 – Prevajalsko delo 139 – Založba Grete Häusler 140
7. poglavje: Je Krog prijateljev Bruna Gröninga sekta? 143
- Ni vezano na nobeno religijo 143 – Stiska razkrita 145 – Izcelitev je milost 146 – Nikakršna sekta! 147
8. poglavje: Poročila o izcelitvah. 149
- Zdravniško dokumentiranje 149 – Izcelitev postane odrešitev 150 – Izcelitev astme 151 – Ohromelost izginila 153 – Artroza je izginila 155 – Prizadetost je izginila 156 – Čakanje se je splačalo 159 – Bogu ni nič nemogoče 161 – Uspehi nad uspehi 162 – Poročila o izcelitvah v tisku 164 – Bolečine izginejo 166 – Spoznali jih boste po njihovih delih 167

III. del: daje Bruno Gröning možnosti reševanja aktualnih
problemov časa?

9. poglavje: V vsem nastopi red 171
- Varnost namesto strahu 171 – Pomanjkanje energije 174 – Našel pot
k veri 175 – Z Brunom Gröningom živeti v veri 177 – »Življenjska
filozofija« rock glasbe 178 – Harmonija v zakonu 181 – Harmoni-
ja namesto ločitve 183 – Našli stanovanje 184 – Dobila delovno
mesto 186 – Pomoči pri izpitih 187 – Božja zaščita 189 – Obvladovati
življenje 192
10. poglavje: Podredite si Zemljo! 193
- Izcelitve živali 193 – Za veterinarja odpisan, izceljen s pomočjo
Einstellen 194 – Izceljena ohromelost jazbečarja 195 – Izcelitve
rastlin 196 – Božja moč namesto kemije 197 – Bog želi pomaga-
ti 198 – Obolela drevesa ponovno okrevajo 199 – Nadaljnje izcelitve
dreves 200 – Človek je odgovoren za naravo 201 – Zemlja je naša
mati 203 – Narava je Bog 205
11. poglavje: Korenine vsega zla 207
- V nasprotju z materializmom 207 – Stiska časa 208 – Duh časa 209 –
Vladavina denarja 211 – Samo Bog lahko pomaga 212 – Ne ukloniti
se denarju 213 – Ljubezen premaga egoizem 214
12. poglavje: Lažni preroki 217
- a) Medicina in farmacija:
- Dobrotnik ali bič človeštva? 218
- Zdravnik: pomočnik ali zaslužkar? 218 – Posledice 219 – Farmacevt-
ske prakse 221 – Zastrupljanje človeškega telesa 223 – Poskusi na živa-
lih samo alibi 225 – Katastrofe namesto uspehov 227 – Zdravnikom
to ni dano 228
- b) Gen: Človek sam želi biti Stvarnik 230
- Genska terapija 230 – Patentiranje življenja 231 – V dobro člove-
štva? 232 – Zmanipulirana resnica 233 – Umetno: Poseg v živo 235 –
Delne resnice kot temelj znanstvenega delovanja 237 – Človek je stva-
ritev, ne Stvarnik 238

c) Atom: Zidak življenja.	240
Volk v ovčji koži 240 – »Na koncu stvarjenja?« 242 – Delovanje proti Božjemu načrtu 244	
d) Izhod: dosledni preobrat	246
Obrnimo hrbet starim navadam 246 – Moč za preobrat: ljubezen 247 – Stanje danes 248	
Zaključna opomba: Zakaj Bruno Gröning?.	251
Viri in seznam literature.	257

Obrazložitev:

Heilstrom (izgovorjava: Hajlštrom):

Tako je Bruno Gröning označil duhovno moč, ki povzroča izcelitve. Uporabil je tudi pojma kot sta, izcelitveni val ali Božja moč.

Einstellen (izgovorjava: Ajnštelen):

Človek se odpre za sprejem Božje moči, sprejme jo vase.

Regelungen (izgovorjava: Regelungen):

Skozi dotok te moči, se v telesu prične proces čiščenja, ki se lahko izrazi tudi boleče. Bolezen bo izčiščena iz telesa. To je Bruno Gröning poimenoval Regelungen.

Predgovor

Leta 1949 so razburljivi dogodki, povezani z Brunom Gröningom, postali svetovna senzacija. Zaradi prečudovitih izcelitev, ki so se dogajale, je na tisoče bolnih romalo na kraj njegovega delovanja. Leta 1959 je »čudodelni izcelitelj« umrl, a Krog prijatelj je njegovo duhovno dediščino ohranil živo in izcelitve se dogajajo še danes.

Leta 1985 sem postal pozoren na Krog prijatelj Bruna Gröninga in se mu z zanimanjem pridružil. Pri tem sem prišel do nenavadnih spoznanj. Doživel sem npr. spontano izcelitev obolelih oči.

Več kot deset let sem moral stalno nositi očala z dioptrijo +3,5. Avgusta 1985 sem jih lahko od danes na jutri brez kakršnihkoli težav odložil. Videl sem enako dobro kot prej z očali.

Ta dogodek je bil tako presenetljiv tudi zato, ker se z nikomer iz Kroga prijatelj o tem nisem pogovarjal. Le Bruna Gröninga sem v mislih prosil za pomoč. Nihče drug ni o tem vedel ničesar.

Pregled pri očesnem zdravniku decembra 1985 je potrdil, da so moje oči dejansko zdrave. Moj vid je bil neoporečen in očal nisem več potreboval.

Ta in podobne izkušnje so me prepričale o izcelitveni moči Bruna Gröninga in odločil sem se, da bom pomagal pri njegovem Delu. Dobil sem vpogled v strukturo in delovanje Kroga prijatelj in se vedno bolj seznanjal z učenjem Bruna Gröninga. Sedaj sem v Krogu prijatelj Bruna Gröninga že osem let in videl sem nešteto prijatelj, ki so ozdraveli ter ponovno našli veselje do življenja. Kot voditelj skupnosti sem pogosto doživel, da so iskalci pomoči ponovno prejeli zdravje takrat, ko so s srcem sprejeli učnje Bruna Gröninga.

S tem spoznanjem je v meni zrasla želja napisati spis, v katerem bo predstavljeno delovanje Bruna Gröninga in delo Kroga prijatelj. Tako je nastala ta knjiga. Njen namen je v skladu z resnico podati dogajanje okrog nekega moža, ki ga je Anita Höhne v svoji knjigi

»Duhovni izcelitelji danes«* opisala kot prvega in najbolj znamenitega izcelitelja v Zvezni republiki Nemčiji. V moji knjigi je osvetljeno delovanje »Čudodelnega zdravnika« iz Herforda od njegovega prvega javnega nastopa konec štiridesetih let prejšnjega stoletja, vse do njegove smrti leta 1959 in še naprej.

Zaradi tega se mi je zdela razdelitev na tri dele smiselna. V prvem delu je opisan Bruno Gröning kot oseba. Opisano je njegovo življenje, njegovo Učenje in vtis, ki so ga dobile o njem priče časa. V drugem je predstavljen Krog prijateljev v svoji današnji obliki. V tretjem pa sta prikazana učenje in delo Bruna Gröninga z vidika izcelitev, ki se dogajajo. Z njegovo pomočjo so rešljivi celo svetovni problemi, kot so umiranje gozdov, onesnaževanje okolja, zloraba drog idr. ...

Zahvaliti se želim gospe Grete Häusler, ki mi je omogočila dostop do arhiva, in vsem njenim sodelavcem – založnikom, ki so mi pri pravi knjige veliko pomagali.

Naj bo vsak bralec pripravljen brez predsodkov gledati na dogodke okrog Bruna Gröninga in naj se prepriča o resničnosti njegovih besed, ki jih ni brez razloga venomer ponavljal:

»Zaupaj in verjemi,
pomaga in izcelja Božja moč!«

* Anta Höhne, Duhovni izcelitelji danes: njihove metode, njihovi uspehi, Geistheiler heute: Ihre Methoden, ihre Erfolge, Verlag Hermann Bauer, Freiburg i. Brsg., 1991, S. 13

Uvod

Potem ko je Bruno Gröning leta 1949 – štiri leta po koncu druge svetovne vojne – stopil pred svetovno javnost, je ta dogodke okoli njega sprejela z osuplostjo in nerazumevanjem. Nihče ni znal razložiti izcelitev, do katerih je prihajalo. 24. junija 1949 je v časopisu Münchner Merkur izšel članek z vsebino:

»Herford je s svojim Brunom Gröningom postal romarski cilj tisočerih ljudi iz vseh predelov Nemčije. Glas o njegovih »čudežnih« izcelitvah se širi od ust do ust. Znanstvenoraziskovalne komisije, vlada pokrajine Nordrhein-Westfalen, policija, tisk, vsi se ukvarjajo s tem možem. Eni ga imenujejo dobrotnik [...] in ga imajo za Božjega poslanika. Drugi ga imenujejo šarlatan. [...]

Resnično: »Čudežnemu zdravniku« iz Herforda senzacionalnih uspehov ni mogoče oporekati. Hromi lomijo svoje bergle, slepi spregledajo, pljučni, želodčni in astmatični bolniki ozdravijo. Gröning izzove pri ljudeh vrtoglavico; vsi strmijo vanj.«

Svet je stal pred uganko. Kako je nekaj takega sploh mogoče? Kako lahko Bruno Gröning izceli celo medicinsko neozdravljive bolezni? On sam je pojasnil:

»Ne izceljam jaz, temveč preko mene izcelja Božja moč.«

Ob neki drugi priložnosti pa:

»Če verjamete, da boste doživeli izcelitev, potem vam je že pomagano. Le verjeti je treba!«

Kaj lahko trezno misleč človek brez predsodkov v dvajsetem stoletju počne z neko Božjo močjo? Kako lahko vera, ki ni racionalno oprijemljiva, povzroča takšne izcelitve, kot se dnevno dogajajo okoli Gröninga?

Odgovor na to vprašanje je moč najti le, če se vrnemo v preteklost ter poiščemo in spoznamo resnične vzroke bolezni. Danes veliko ljudi živi v prepričanju, da je bolezen nekaj slučajnega, nekaj, kar se nenadoma pojavi in kakor iz nič prizadene človeka. V nasprotju s tem je Bruno Gröning dejal:

»Kolikor bolj se človek, zavedno ali nezavedno, oddalji od Boga, toliko manj je v njegovem telesu življenja, tako da je v telesu le še toliko življenja, da organi komajda še reagirajo tako, kot bi morali. Takšen človek ne more več živeti s polno močjo. Izgubil je stik z izvorom. Nenazadnje je izgubil povezavo z velikim, Božjim izvorom moči. Božje moči ne more več sprejemati vase. In njegovo telo postane razvalina.«

Povsem podobno je napisal avstrijski pesnik Hans Sterneder v svojem prvem romanu »Čudodelni Apostol«:

»Končno ti želim povedati še o globljem smislu bolezní, saj vendar zaradi bolezní ljudje nabirajo rastline in zelišča.

Vidiš, kako ljudi že od nekdaj napadajo številne bolezni in da neizmerno veliko stokajočih bolnikov z muko hodi po tej Zemlji. Zaradi tega bi se morali ljudje že davno vprašati, kaj pravzaprav je vzrok bolezní. Kajti če je Bog, kot pravijo, pravičen in je človek narejen po njegovi podobi, potem mora Bog, ki je popoln, imeti zdravo in ustvarjalno misleče ljudi, saj so tudi ljudje popolni. Ker človek izhaja iz Boga, je duh Njegovega duha in del Njegove biti, potem mora biti da je tudi zdravje samo del tega, kajti pri Bogu ni bolezni.

Kadar bi kdo odgovoril, da človeka pač napadejo bolezni, potem mu mirno odgovori, da nobenega človeka »pač« ne »napadejo« bolezni! Človek sam je tisti, ki kliče bolezni, jih privlači, jih išče in si jih naloži!

Kajti vsaka bolezen je nekaj nenaravnega, neduhovnega, ne-božjega, demonskega!

Če je tako, se moramo vprašati, zakaj bolezen nastane in kako se ji lahko izognemo ali jo odpravimo.

Če globlje opazuješ ljudi in življenje v naravi, ti bo prav kmalu jasno, da v celotnem veselju ni naključij, temveč, da vse stoji na večnih božanskih tleh modrosti in zakona.

Torej morata tudi zdravje in bolezen temeljiti na teh večnih zakonih! Iz tega ni težko sklepati: Dokler je človek v luči Božjih

zakonov, bo zdrav; in v trenutku, ko izstopi iz tega kroga milosti Božjih zakonov, jih prekrši in zboli!

Harmonija z Bogom: zdravje.

Razhod z Bogom: bolezen.«*

Jakob Lorber piše:

»Če se ljudje ne bi odvrnili od Boga, potem tudi ne bi nikoli padli v stisko in bedo [...] Telesne boleznici so vedno samo resne posledice neupoštevanja Božjih zapovedi, ki so bile ljudem še posebej jasno dane.

Kdor se tega zaveda že od rane mladosti, ta vse do svoje pozne starosti ne potrebuje nobenega zdravnika. [...] Kadar pa imajo ljudje izrojen začetek, se kmalu začnejo kazati hude telesne težave, spoznajo se s posledico nepoznavanja in neupoštevanja Božjih zapovedi.

Takšen je tudi človek, ki je sposoben narediti moderen stroj za kakršnokoli uporabo in zna z njim tudi ravnati in ga upravljati, da se ne pokvari in tako postane popolnoma neprimeren za nadaljnjo uporabo. In kadar strokovnjak, izdelovalec stroja, pove in pokaže, na kaj mora biti pozoren, da ga bo lahko dolgoročno koristil, mora to tudi natančno upoštevati. Kadar pa sčasoma, bodisi zaradi trme bodisi zaradi lahkomišelnosti, preneha upoštevati pravila ravnanja s strojem, potem mora samemu sebi pripisati, če se stroj pokvari in postane delno ali popolnoma neuporaben.

Bog pa je velik »strokovnjak za izdelavo strojev« oziroma za človeška telesa, ki jih je ljudem dal na koristno uporabo kot tehnološko moderne naprave. Kadar duša uporablja ta živahni »stroji« tako, kot ji je bilo svetovano in je zapisano v Božjih zapovedih, bo telo kljub stalni uporabi ostalo zdravo; neupoštevanje vsega navedenega pa sčasoma pripelje do tega, da telo živi v bedi in duša mora to pripisati sama sebi.«**

* Hans Sterneder, Čudodelni apostol, Der Wunderapostel, Verlag Hermann Bauer, Freiburg i. Brsg., 1984, S. 46 f.

** Jakob Lorber, Janezov veliki Evangelij – Das große Evangelium, Lorber-Verlag, Bietigheim, 1985, Bd. 9, S. 75 f.

V knjigi Američana Ralpa Walda Trinea »V harmoniji z Neskončnim« najdete vrstice:

»Popolno, bogato in prekipevajoče zdravje je normalno in naravno stanje življenja. Vse ostalo je nenormalno. Nenormalna stanja pa praviloma izhajajo iz katerihkoli sprevrženosti. Bog nikoli ni ustvaril bolezni in trpljenja: to so izključno človeška stvarjenja. Nastanejo s kršitvijo zakonov, po katerih bi človek moral živeti. Toda na bolezni in trpljenje smo že tako navajeni, da se nam nenormalno stanje polagoma dozdeva povsem naravno.«*

Hans Sterneder nam v knjigi »Čudodelni apostol« razloži, kako zaradi kršitve Božjih zakonov nazadnje pride v telesu do raznih bolezni:

»Bog torej celotnemu vesolju neprestano pošilja življenjsko moč. Vsako bitje se s to močjo prehranjuje, kakor se otrok prehranjuje z materinim mlekom in je potemtakem deležen najmočnejšega in najbolj cvetočega zdravja.

Kdor torej živi v Bogu, bo deležen obilja in zdravja. Kajti z Bogom je v popolnem soglasju in v harmoniji! [...]

V tistem trenutku, ko človek to doseženo harmonijo z Bogom pretrga, če se zavestno ali nevede odvrne od Boga in večnih, Božjih zakonov, mora seveda priti do motnje v odnosu med njim in Bogom. Priti mora do večjega ali manjšega kratkega stika. Tak človek, ki krši Božje zapovedi, je tako rečeno padel iz enosti in harmonije v neskladje z Bogom, v nasprotje, v nesoglasje. Ali pa duševno zboli, kajti vsak razhod z Bogom je obolenje duše!

Sedaj pa prisluhni! Ta duševni pretres, ta razdor z Bogom, povzroči prekinitev pretoka življenjske moči, da ta ne more več neovirano in v polni meri dotekati v grešno bitje.

Zaradi prekinjenega pretoka se skali svetloba Božje iskrice. Posledica tega je, da premalo napojena Božja iskrica ne zmore več napolniti duše [...] z Božjo močjo. [...]

* Ralph Waldo Trine, V harmoniji z Neskončnim, In Harmonie mit dem Unendlichen, Stuttgart, 1984

Prav tako kot je Bog uredil, da Božja iskrica sprejema Njegovo življenjsko moč, ki jo posreduje dalje duši [...], [duša] neprestano hrani fizično telo ter ga ohranja zdravega.

In sedaj poslušaj še največji čudež v človekovi hiši življenja! Bog je človeško telo in povezavo z Njim zgradil tako, da je tudi vsak organ skladen z Božjimi lastnostmi!

Kadar človek prekrši eno od teh Božjih značilnosti ali kreposti, postane duša bolna ali povedano na zemeljski način: tisti organ, ki uteleša vrlino, zoper katero se je človek pregrešil, več ne dobi-va Božanske življenjske moči v polni meri. Tako zaradi nastalega pomanjkanja zboli tudi organ – kakor roža v kleti brez sončne svetlobe.

Pot bolezní je vedno sestavljena iz treh delov: najprej je grešil duh, zatem se je razbolel duh; nato je zbolela duša [...]; in šele na koncu je obolenje fizičnega telesa.

Tako vidiš, da je vsako telesno obolenje za ljudi, ki v duši niso prepoznali niti razdora niti neskladja, zadnji in nevaren signal, da je človek prišel v disharmonijo z Bogom.

Vsako telesno in duševno obolenje je opomin za preobrat in da se, preden bo prepozno, ponovno vzpostavi sloga in harmonija z Bogom ter da človek premisli, katere Božje zakone je prekršil.«*

Bruno Gröning je to preprosto razložil z besedami:

»Bog je ustvaril človeka dobrega in zdravega. Takšnega želi tudi imeti. Prvotno so bili ljudje popolnoma povezani z Bogom, – bila je le ljubezen, harmonija in zdravje, vse je bilo eno. Toda, ko je prvi človek poslušal zli glas, ki je govoril izven te enotnosti, ga poslušal in ubogal, se je povezanost pretrgala in od takrat je Bog na eni strani, človek pa na drugi. Med njima je nastala velika razpoka. Tukaj ni več povezanosti. Človek – prepuščen same-mu sebi – je lahko še tako veren in prosi, zlo ga bo na njegovi življenjski poti vedno napadalo in vleklo na dno. Tudi vi ste na svoji življenjski poti padli tako globoko. Doživljate nesreče, bole-

* Hans Sterneder, Čudodelni apostol, Der Wunderapostel S. 47 ff.

čine, neozdravljive bolezni. Pravim vam: Ne potonite še globlje, pozivam vas k velikemu preobratu! Dvignite se in preko razpoke vam bom zgradil most! Skrenite s trnove poti na Božjo pot! Na njej ni nobene nesreče, nobenih bolečin, ni neizceljivega – tukaj je vse dobro. Ta pot vodi nazaj k Bogu!»

Obolelost telesa je po Sternederju zadnji znak, da gre za razhod z Bogom. Vendar kot piše Trine, so se ljudje žal med tem že tako navedili na bolezen, da jo sprejemajo kot nekaj naravnega in preslišijo apel. Danes postaja vse bolj jasno, kam to pelje: Človek se ne zmeni za Božje pozive in se neomajno približuje katastrofi. Uničenje Zemlje in s tem celotnega človeštva se zdi le še vprašanje časa.

Vendar Bog želi preprečiti, da bi ljudje naredili še ta zadnji korak in vse uničili. Znakov – bolezni, naravnih katastrof itd. – ljudje več niso prepoznali, torej mora Bog storiti to, kar stori vedno: na Zemljo poslati duhove, ki bodo tam oznanjali Njegovo voljo in pozivali ljudi k spreobrnitvi.

Bruno Gröning je pri tem dobil nalogo, da pomaga trpečim, bolnim in hirajočim, da jih osvobodi njihove stiske in vse ljudi pozove k velikemu preobratu.

Preprosti mož iz Gdanska je poznal osnovne življenjske zakone. Poznal je povezanost in medsebojno učinkovanje duha in materije, vedel je, kaj je povzročilo bolezni in kako jih odpraviti. Predvsem pa je v sebi nosil nekaj, kar je dandanes vedno težje najti: ljubezen do Boga.

Ljudi ni poučil le o vzrokih bolezni, temveč jim je tudi pomagal, čeprav je to zanj pomenilo veliko odrekanja, sovražnosti in zasmehovanja. Njemu je bila odrešitev soljudi, osvoboditev njihovih stisk pomembnejša od lastne sreče.

»Dajte mi vašo bolezen! Dajte mi vaše skrbi! Ne obremenjujte se z njimi, jaz jih bom nosil namesto vas. Moja pleča so široka.«

Da ni le govoril, temveč je to tudi naredil, potrjuje nešteto poročil o uspehu. Presenetljivo pa je, da danes, desetletja po njegovi smrti, še vedno deluje in izcelitve niso prenehale.

Ta knjiga želi pričati o delovanju Bruna Gröninga. Poroča o življenju, Učenju in delu tega človeka ter pokaže, kaj vse je naredil. Vendar

posega še dlje in kaže, kako preko njega ne izginejo le bolezni, temveč postanejo ljudje ponovno srečnejši ter se naučijo obvladovati svoje življenje. To je pravzaprav cilj Bruna Gröninga.

»Ljudje mi pravijo mojster, ja, kakšne vrste mojster? Mojster je ta, ki npr. popolnoma obvlada svoje delo. Obstajajo ključavničarski mojstri, krojaški mojstri, mizarski mojstri itn. Želim, da postanete »mojstri življenja!«

Vsakdo bi moral uspešno prestati svoj življenjski boj in vase ne bi smel sprejeti nobenega zla. Vsaki življenjski situaciji bi morali biti kos in udejanjati Dobro. Bruno Gröning je ljudi pozval, naj vzamejo resno zapoved o ljubezni do bližnjega in prepoznajo vse ljudi kot Božje otroke. Vsi spadamo skupaj, ne bi se smeli bojevati in vojskovati med seboj. Če bi si vsi ljudje to vzeli k srcu, svoje bližnje resnično ljubili in jim pomagali, potem bo svet videti drugačen. Mnogi veliki svetovni problemi današnjega časa bi se rešili sami od sebe. Ljudje bi morali svojim bližnjim zaupati, paziti nanje in jih ljubiti ter prositi Boga za njihov blagoslov, potem bi bila dosežena sprememba, kakršne si danes še ne moremo predstavljati. In do tega želi Bruno Gröning pripeljati ljudi. Izcelitev je prvi korak, toda pot vodi dalje in ima samo en cilj: popolno povezanost z Bogom.

I. DEL:

O BRUNU GRÖNINGU KOT OSEBI

Malokdo je v petdesetih letih tako razburkal duhove kot Bruno Gröning. Redko kakšen dogodek je sprožil tako nasprotujoče si reakcije, kot dogodki, povezani z Brunom Gröningom. Nekateri so ga ljubili in spoštovali, drugi so ga sovražili ter se proti njemu bojevali. Za nekatere je bil zadnje upanje na brezupni poti skozi razne stopnje medicinske znanosti. Za druge je bil največja nevarnost, ki je grozila, da bo porušila, skozi stoletja znanstvenih raziskovanj, skrbno grajeno predstavo o svetu.

Kakšen človek je bil Bruno Gröning, da je njegova pojava zanetila tako močna čustva? Nekateri so pokleknili, drugi so zgrabili za meč. Pri malo katerem človeku njegovega časa so bile reakcije njegove okolice tako nasprotujoče si, od vzklikov »Hozana!« do »Križajte ga!«.

Bruno Gröning: Fenomen, ki se mu spleča slediti.

1. poglavje: Njegovo življenje

Kot so maja 1949 o »Čudežnem zdravniku iz Herforda« poročali časniki, je Bruno Gröning imel za seboj življenjsko pot, ki je bila bogato blagoslovljena s sadovi izkušenj in trdo tlakovana s kamenjem odrekanja.

Otroštvo in mladost

Bruno Gröning je bil rojen 30. maja 1906 v Gdansku kot četrti od sedmih otrok zakoncev Avgusta in Margarete Gröning. Njegovi starši so že zgodaj opazili nenavadnost svojega sina. Včasih, ko je oče zmerjaje prilomastil domov, so se nenadoma iz dojenčkove sobe zaslišali glasni glasovi. Ko so prestrašeni starši pogledali, kaj se dogaja, je bilo spet vse tiho in malček je mirno ležal v svoji zibki. Oče pa je opustil zmerjanje in je le še tiho hodil po hiši. Takšni in podobni dogodki so začudili starše, pa tudi brate in sestre. Celu očetu je pri duši moralo biti srhljivo. Ko je Bruno Gröning odraščal, je postajal svoji okolici vedno bolj tuj. Egon Arthur Schmidt je v svoji knjigi »Čudežne izcelitve Bruna Gröninga« poročal:

»V družini so Brunu Gröningu[...] nadeli vzdevek »zanesenjak«, češ, da se mu blede. To je še pogostokrat omenjal in kadar je bratom in sestram to v šali očital, so ne brez sramu povsili glavo. Starejši brat Georg je še posebej poudaril, da Bruno ni nikdar zatožil bratov in sester, kadar so kaj ušpičili, tudi takrat ne, kadar so se zarotili proti njemu in je zaradi tega trpel.«*

Zaradi trdosrčnosti svoje okolice je mali Bruno bežal v naravo. Bolj kot ljudje so ga privlačile živali, drevesa in grmovja. Pogosto je za več ur izginil v bližnji gozd.

»Tam sem doživel Boga. V vsakem grmu, v vsakem drevesu, v vsaki živali, ja, celo v kamenju. Vseповsod sem lahko ure dolgo

* Egon Arthur Schmidt, Čudežne izcelitve Bruna Gröninga, Falken-Verlag, Berlin, 1949, S. 15.

– pravzaprav sem izgubil občutek za čas – stal in premišljeval in vedno mi je bilo, kakor da se moje notranje življenje razteza v neskončnost.«

Nikoli ni sodeloval v divjih pretepih sovrstnikov. Tako je bil velikokrat objekt zlega posmeha ter tepen in kaznovan zaradi svoje drugačnosti.

Sčasoma je bila v duši Bruna Gröninga prepoznana posebna moč, ki mu je kasneje prinesla vzdevek »čudodelni doktor«. V njegovi navzočnosti so živali in ljudje ozdraveli. Posebno med drugo svetovno vojno je pogosto obiskoval vojne bolnišnice, v katerih je bil priljubljen gost. Bolniki so se v njegovi prisotnosti počutili dobro in mnogi so ozdraveli. Bolni so tudi pošiljali po njegovo mamo, naj jih z malim Brunom obiše. V družini in v krogu znancev so bili veseli dečkove izcelitvene sposobnosti.

Bruno je v svojem življenjepisu zapisal:

»Še ko sem bil majhen otrok, so se bolni ljudje v moji prisotnosti osvobodili svojih obremenitev in otroci in tudi odrasli, ki so bili razburjeni ali so se prepirali, so se po nekaj mojih besedah povsem umirili. Že kot otrok sem lahko ugotovil, da se živali, ki so bile običajno plašne ali pa zlobne, do mene vedejo dobrodušno in krotko. Zaradi tega je bil moj odnos do doma čuden in napet. Kmalu sem si prizadeval za popolno samostojnost, da stopim iz okolja svoje družine, kjer sem se počutil »nerazumljen.«

Leta priprav

Po petih letih osnovne šole se je Bruno Gröning pričel učiti za trgovca. Vendar je moral šolanje na očetovo prigovarjanje po dveh letih in pol prekiniti. Zidar je hotel, da se njegov sin prav tako izuči gradbene obrti. Dal ga je izučiti za tesarja, a tudi tega ni zaključil. Gospodarski kaos v povojnem času je to preprečil. Četrto leta pred koncem njegove učne dobe se je firma, pri kateri se je učil, zaradi pomanjkanja naročil morala zapreti. V času, ki je sledil, se je preživljal s priložnostnimi deli. Skoraj dve leti je vodil gradbeniško in pohištveno obrt, delal je kot tovarniški in priložnostni delavec, kot raznašalec telegramov in monter šibkega toka. Egon Arthur Schmidt je o tem času zapisal:

»Njegovi različni delovni tovariši so mi poročali o njegovi posebni značilnosti, da je bil uspešen pri vsakem delu, ki se ga je lotil, ne glede na to, ali je popravljajl ure, radijske aparate ali pa je delal kot ključavničar. Tehnične reči so mu bile še posebej pri srcu. Nikoli se ni zgodilo, da bi se izogibal najbolj grobim in fizično najtežjim delom. Kot pristaniški delavec je prav tako vlekel svojo vrv kot vsak njegov kolega. Tega ni niti malo skrival, saj je spadalo k poti, ki ga je vodila skozi globine, da bi prispel do samega vrha. Nek stari kitajski pregovor pravi: »Kdor ni nikoli hodil skozi močvirje, ne more postati svetnik.« O tem je dovolj dokazov nekdanjih znancev, od katerih mi je eden prišel v roke šele pred kratkim, in ta preprosto in enostavno pravi, da potrjuje to, kar sem zapisal. Pred kratkim pa mi je nekdo, brez pretiravanja, naravnost in preprosto rekel, da je bil Bruno Gröning v enem letu ko sta skupaj delala, njegov najboljši in najbolj pošten prijatelj, kar jih je kdaj imel in da ga ima še vedno v dobrem spominu.«^{7*}

Z enaindvajsetimi leti se je poročil. Toda njegova žena ni imela nobenega razumevanja zanj. Hotela ga je stlačiti v ozke okvire meščanskega družinskega življenja in je zavračala izcelitve kot »čudaštvo«. Sinova Harald in Günter, rojena leta 1931 in 1939, sta oba umrla, ko sta bila stara devet let. Čeprav je že nešteto ljudi preko Bruna Gröninga doživelo izcelitev, pa Gertruda Gröning ni verjela v izcelitveno moč svojega moža. Otrok ni zaupala njemu, ampak zdravnikom. Toda šolska medicina jima ni mogla pomagati. Oba fantka sta umrla v bolnišnici, Harald leta 1939 v Gdansku, Günter leta 1949 v Dillenburgu. Za Bruna Gröninga so bili to težki udarci usode. Celo mnogo let kasneje so mu stopile solze v oči, ko je govoril o sinovih.

Tako je bil čas med obema vojnama zanj priprava na njegovo kasnejše delovanje. Moral je skozi marsikatero bridko izkušnjo, da je lahko razumel ljudi v vseh življenjskih situacijah in občutil vse njihove stiske.

Med drugo svetovno vojno je bil leta 1943 vpoklican v nemško armado. Tam je prišlo do trenj. Ker je rekel, da ne bo streljal na ljudi,

* E. A. Schmidt, Čudežne izcelitve Bruna Göninga, Založba Falken, Berlin, 1949, S. 15.

so mu zagrozili z vojaškim sodiščem. Končno pa je le moral na fronto. Bil je ranjen, prišel je v rusko ujetništvo in konec leta 1945 se je kot izgnanec vrnil v Vzhodno Nemčijo.

Obnašanje Bruna Gröninga v času vojne je bilo obeleženo z njegovo željo po pomaganju. Celo na fronti je izkoristil sleherno priložnost, da se je zavzel za svoje tovariše ali civilno prebivalstvo.

V neki ruski vasi je na smrt lačnim ljudem omogočil dostop do vojaških zalog hrane. V ujetništvu je za svoje tovariše izbral boljše oblačila in boljše hrano ter boljše bivališča. Neštetim je pomagal pri izcelitvi trebušnih edemov, nastalih zaradi podhranjenosti. V grozotni vojni ni ubil niti enega človeka, mnogim pa je pomagal.

Decembra leta 1945 je bil spuščen iz ujetništva, v Hessenskem Dillenburgu si je ustvaril novo eksistenco in pripeljal k sebi svojo družino. Toda po tem ko je umrl tudi drugi sin in po tem, ko mu je hotela žena preprečiti vsako delovanje v pomoč drugim, se je od nje ločil. Čutil je, da izcelitvene moči, s katerimi je razpolagal, posredovati vsem ljudem. Rekel je:

»Ne pripadam posamezniku, pripadam človeštvu.«

V začetku leta 1949 ga je pot pripeljala v Porenje. Po pričevanjih nekaterih izceljenih je postalo vedno več ljudi pozornih na Bruna Gröninga. Selil se je od hiše do hiše, vedno tja, kjer so ga potrebovali, kjer so ga bolni prosili za pomoč. Tako je deloval v majhnem krogu, dokler ni marca 1949 sprejel povabila nekega inženirja iz Herforda, da obišče njegovega sina.

»Čudodelni zdravnik iz Herforda«

Devetletni Dieter Hülsmann je bil že nekaj časa priklenjen na posteljo. Bolehal je za progresivno mišično distrofijo in nihče od zdravnikov in profesorjev, ki so jih obiskali, mu ni mogel pomagati. Ko pa se je za fanta zavzel Bruno Gröning, je lahko otrok ponovno tekal. Inženir Hülsmann je – pod silnim vtisom sinove izcelitve – prosil gosta, naj ostane. Želel je povabiti tudi druge bolnike, da bi jim čudodelni mož pomagal.

Bruno Gröning je sprejel povabilo in iz dneva v dan je prihajalo več iskalcev pomoči. Vedno več ljudi je izvedelo za čudovito dogajanje okrog Gröninga. Kmalu so njegovo ime poznali vsi. Časopisi so poročali o »čudežnem zdravniku« in v britanski coni je postal novica dneva. Tisoči so se valili na Wilhelmsplatz in množice ljudi so oblegale hišo.

Manfred Lütgenhorst iz Münchner Merkurja je 24. junija 1949 med drugim zapisal:

»Ko sem dopoldan ob 10.30 prispel v Herford, je pred majhno dvonadstropno hišo na Wilhelmsplatzu stalo skoraj tisoč ljudi. To je bila nepopisna slika bede. Nešteto hromih v invalidskih vozičkih, takih, ki so jih njihovi svojci nosili, slepi, gluhonemi, matere s slaboumnimi in hromimi otroki, stare mamke in mladi možje, vsi so se prerivali in stokali. Skoraj sto avtomobilov, kamionov in avtobusov je parkiralo na trgu in vsi so prišli od daleč.

»Ali verjamete, da boste izceljeni?« sem vprašal bolnico. Priskimala je. »Včeraj bi morali biti tukaj,« mi je nekdo odgovoril. »Gospod Gröning je bil v Viersenu v Porenju in tukaj na dvorišču je pet hromih vstalo in domov so odšli zdravi. Izcelitve na daljavo – dvorišče jih je ozdravilo.« Ostali bolniki so to potrdili.

Hodil sem dalje skozi množico ter si stenografiral čudovite pripovedi. Z njimi bi lahko napolnil knjigo. Ko sem si prižgal cigareto, je mlajši moški poleg mene rekel: »Prosim, prodajte mi eno!« Nosil je vojaški suknjič in videti je bil kot povratnik iz Rusije. Dal sem mu cigareto. Prižgal si jo je ter objestno rekel: »Poglejte, vse lahko naredim ponovno sam.« Pri tem je premikal svojo desno roko hkrati s prsti in svojo desno nogo. »Je tudi vas izcelil Gröning?« sem vprašal. »Ja, v Rusiji sem na desni strani ohromel. Gospod Gröning me je pogledal in sedaj sem ponovno popolnoma zdrav, še vedno ne morem dojeti.« Veselo je razgibaval svoje okončine.

Usmeril sem se do skupine, ki se je zbirala okoli sivolase, okoli štirideset let stare gospe. »Seveda,« sem slišal reči žensko, »tudi jaz sem bila izceljena preko gospoda Gröninga. Imela sem veli-

kanske razjede na želodcu, vedno bolj sem hujšala in zaradi bolečin nisem mogla več spati. Pri Gröningu nas je bilo dvanajst. [...] Pogledal me je in takrat mi je bilo, kakor da so razjede kot kamen padle na tla. Od takrat nimam nobenih bolečin več, vedno bolj se redim in rentgenski posnetki so jasno pokazali, da so razjede izginile. Bila sem na razpolago zdravniški preiskovalni komisiji. Lahko vam rečem, da so onemeli!« Žena je nadaljevala: »Vendar to še ni vse. Prejšnji teden je tukaj na dvorišču stal slep mož. Čakal je več dni in noči. Ker pridem večkrat semkaj, mi je padel v oči. Smilil se mi je in povabila sem ga na kosilo.« »Ne,« se je branil. »Ne smem zamuditi trenutka, ko bo prišel ven gospod Gröning.« Prinesla sem mu žemljice in mu rekla, da bom poskrbela, da ga bodo odpeljali na železniško postajo. »Ne potrebujem nikogar, ker bom lahko sam odšel na železniško postajo.« In nato sem na svoje lastne oči doživela. Gospod Gröning je prišel in mladi mož je zakričal: »Ponovno lahko vidim!« Dejansko se je tančica z njegovih oči umaknila. Opisal mi je torbico, ki sem jo imela v roki. Rekel je: »Tam pelje avto in to je registrska tablica.« In sam je našel pot na železniško postajo. Vsi prisotni so jokali od veselja.«

Ni trajalo dolgo in tudi oblast – predvsem zdravstveni urad – se je zavzela za zadevo. Ustanovili so preiskovalno komisijo in Bruno Gröning je dobil prepoved delovanja.

Nekateri vplivni zdravniki so bili njegovi odkriti sovražniki. Naredili so vse, da bi preprečili njegovo delovanje ter zahtevali, da svoje izcelitvene sposobnosti podvrže znanstveni kontroli. Kakšno prepričanje je tičalo za prepovedjo, pa je bilo jasno v naslednjih izjavah pristojnih zdravnikov, ki so k temu prispevali svoj delež: »Gröning lahko dokaže, kar želi, vendar dovoljenja za izceljanje ne bo dobil.«* »Ukvarjati se z Gröningom je v nasprotju z zdravniško etiko.«**

Konec junija je moral dokončno zapustiti Herford. Vsa prizadevanja za pridobitev dovoljenja so spodletela.

* Revue št. 27, 14. avgust 1949.

** V: Izjava Helmuta Hülsmana in Egona Arturja Schmidta k objavi Zdravniške komisije v westfalskem časniku, Berlin, 11. avgust 1949.

»Fenomen Gröning« in znanost

Nekako v istem času so strokovni medicinski sodelavci časopisa Revue začeli preverjati Gröningove izcelitvene uspehe. Psiholog in zdravnik prof. dr. H. G. Fischer iz Marburga se je s posebno skupino dopisnikov odpejkal v Herford. Tam je imel razgovore z izceljenimi in presenečen je moral potrditi, da je bila Gröningova »metoda« dejansko učinkovita. Zato se je »Revue« odločila, da bo prispevala k znanstveni razjasnitvi »fenomena Gröning«. »Izcelitveno metodo« »čudežnega zdravnika« naj bi raziskali na univerzitetni kliniki v Heidelbergu.

Bruno Gröning se je s predlogom Fischerja strinjal, ker mu je obljubil pozitivno strokovno mnenje pri ugodnem poteku. Gröning je upal, da je našel pot za svobodno delovanje.

27. julija so se pričele preiskave. Osebe, na katerih naj bi dokazal svoje sposobnosti, so bile izbrane iz kroga več kot 80.000 bolnikov, ki so nanj naslovili pisno prošnjo. Poleg tega je prišlo nekaj pacientov iz heidelberške Ludolf-Krehl klinike. Vse so skrbno pregledali in jim izdali natančne diagnoze. Takoj nato so prišli do Gröninga, ki je nanje deloval s »svojo metodo«. Pri tem so bili ves čas prisotni zdravniki. Bili so priče, kako so bolezni delno spontano izginile. Na kliniki izvedeni kontrolni pregledi so potrdili izcelitve. Izseldena je bila celo neozdravljiva Bechterjeva bolezen.

V enem od izvedenskih mnenj, ki so bila objavljena v »Revue«, je prof. dr. Fischer izrecno pojasnil, da Bruno Gröning ni šarlatan, temveč naravno talentiran psihoanalitik. S tem je skušal pojasniti »fenomen Gröning« s svojega vidika, s čemer pa mu ni zadostil.

Dokončno strokovno mnenje naj bi bilo izdano na podlagi analize vseh rezultatov. Brunu Gröningu so zagotovili, da je pot njegovega nadaljnega delovanja dokončno prosta. Medtem sta gospoda profesorja Fischer in von Weizsäcker (pod pokroviteljstvom, katerega je bilo celotno podjetje) predlagala Brunu Gröningu, da bi zgradili zdravilišča oziroma sanatorije, v katerih bi deloval skupaj z zdravniki. Toda vodenje in izbiro pacientov bi obdržala zase. Bruno Gröning:

»Finančni pogoji sodelovanja itd., kot mi jih je predstavil profesor F., so bili zame tako zavezujoči, da so bili nesprejemljivi.

Seveda smo se o tem veliko pogovarjali tudi z gospodi, ki bi bili pripravljeni to delo financirati. S predlogi gospoda profesorja F. se razumljivo nisem mogel strinjati in sem jih zavrnil, ker:

1. nisem razpolagal niti s pfenigom in tako ne bi mogel prevzeti nobenih finančnih obveznosti, ki jih ne bi mogel izpolniti;

2. nikoli nisem razmišljal, da bi iz celotnega projekta naredil posel.

Zaradi tega so bili vse to zame nemogoče zahteve. Razen tega sem si želel delati le to, za kar sem bil poklican: pomagati iskalcem pomoči in biti na voljo tudi zdravnikom in psihoterapevtom, toda nikoli nisem nameraval iz tega delati posla.«

Odklonilna drža Bruna Gröninga je bila razlog, da so se profesorji prenehali zanimati zanj. Obljubljeno izvedensko mnenje ni bilo nikoli napisano. Namesto da bi mu omogočili svobodno delovanje, so mu na pot položili nove kamne. Med raziskavo je bila njegova »izcelitvena metoda« opisana s pojmi kot »obravnavanje«, »pacient«, itd. ter opredeljena kot medicinska dejavnost. S tem je bil vnaprej programiran konflikt z zakonom o zdravilstvu.

Traberhof

Po zaključku raziskav v Heidelbergu se je Bruno Gröning avgusta 1949 odpravil na jug Nemčije. Želel se je izmuzniti vrvežu, ki je nastal okoli njega in se je umaknil na privatno posestvo v bližini Rosenheima. Sprva mu je uspelo svoje bivanje obdržati v tajnosti. Toda takoj ko so o njegovem prihodu na Bavarsko poročali prvi časniki, se je sprožil pravi hudournik ljudi. Do 30.000-glava množica ljudi di se je vsak dan valila proti Traberhofu v Rosenheimu. Poročali so tisk, radio in tedniki. Posnet je bil celo dokumentarni film z naslovom »Gröning«, ki je dokumentiral dogajanje okoli njega.

V drugem tednu septembra je »Zeitungsblitz« v posebni izdaji poročal:

»Medtem se je zbralo več kot deset tisoč ljudi, ki so na pekoči vročini ure dolgo čakali veliki trenutek, ko bo Gröning sto-

pil na balkon, spregovoril množici ter izžareval svojo izcelitveno moč. Ljudje so stali tesno stisnjeni drug ob drugem, da bi bili v popolnosti deležni njegovega ›izcelitvenega žarka«. Že so se pričele reakcije pri najtežjih bolnikih v invalidskih vozičkih ali stolih in pri posameznikih, ki so stali na periferiji.

Na pol slepi so ponovno spregledali, tisti z okvarami okončin so se ponovno dvignili, hromi so ponovno premikali svoje toge ude. Na stotine jih je poročalo o povečanih bolečinah na obolelih mestih, o trganju, zbadanju in gomazenju, o občutku nepopisne ›lahkotnosti« ali nenadoma izginulih glavobolih.«

Do takšnih scen ni prihajalo le na Traberhofu. Kjerkoli se je Gröning pojavil, so ga bliskovito obkrožili nešteti bolniki. Dogajanje okoli Gröninga je v svoji knjigi »Zdravilci danes« opisala Anita Höhne:

»Tako, ko je Gröning napovedal svoj prihod, se je pričelo romanje. Tipične prizore je opazoval novinar Rudolf Spitz ob nekem Gröningovem obisku v Münchnu septembra 1949:

›Ob 19.00 jih je na tisoče stalo na Sonnenstraße. Ob 22.30 so še vedno stali. V petih letih vojne sem veliko doživel, a nikoli nisem bil tako pretresen kot v tistih štirih urah, ko sem sedel nasproti Bruna Gröninga in doživel grozljivo parado bede in trpljenja. Epileptiki, slepi in hromi na berglah so se prerivali k njemu. Matere so Gröningu podajale svoje hrome otroke. Ljudje so padali v nezavest, slišali so se kriki, roteči klici na pomoč, prošnje, želje, vzdihljaji.«

Bolnike na nosilih, hrome, ogromno množico ljudi je opazoval nek drugi novinar iz Münchna, dr. Kurt Trampler prav tako na Traberhofu pri Rosenheimu, kjer je Gröning takrat živel. Trampler je prišel kot poročevalec za Münchner Allgemeinen – hladen novinar, ki je zabeležil le tisto, kar je sam videl in slišal:

›Sedaj slišimo z balkona glas, ki ni Gröningov, ter hitenje proti oknu. Münchenski šef policije nagovori zbrane. Poroča, da so se v Gröningovi navzočnosti zmanjšale njegove težave zaradi išiasa, ki so ga leta dolgo mučile. Pitzer zagotovo ni mož s prekomerno domišljijo, temveč lahko to, kar je pri sebi opazil, tudi dokaže.

Tedaj se je javno zavzel za Gröninga, odposlanec CSU Hagen pa mu sledi s podobno izjavo.«*

Tudi bavarska vlada je bila naklonjena Brunu Gröningu. »Münchener Merkur« je 7. septembra 1949 v članku z naslovom »Naklonjenost do Gröninga« poročal:

»Ministrski predsednik dr. Ehard je v ponedeljek na tiskovni konferenci pojasnil, da delovanje ›posebnega pojava«, kot je Bruno Gröning, ne sme biti ovirano zaradi paragrafov. Po njegovem pojmovanju ni nobenih večjih ovir, da Gröning ne bi pridobil dovoljenja na Bavarskem.

Bavarsko notranje deželno ministrstvo je pred zaključkom redakcije oznanilo: Kontrola izcelitvene dejavnosti Bruna Gröninga je pokazala, da se ta lahko šteje kot ljubiteljska in kot taka po zakonu o zdravilstvu ne potrebuje nobenega dovoljenja.«

Na Traberhofu je nastal okrog Gröninga velik vrvež. Našlo se je veliko špekulantov, ki so iz njegove sposobnosti želeli delati dobiček. Škodovali so njegovemu slovesu in ugledu ter povzročili, da se je oblast distancirala.

Ko so razmere postale nevzdržne, se je Gröning umaknil v bavarske gore. Želel se je ukvarjati z nekaj ponodbami o izgradnji zdravilišč. Njegov cilj je bil narediti ustanove, v katerih bi iskanci pomoči v urejenih razmerah lahko prejeli izcelitve. Zdravniki bi lahko po heidelberškem vzgledu delali preiskave pred in po zdravljenju ter dokumentirali morebitne izcelitve.

Špekulanti okrog Gröninga

Eno takšnih ponudb je dobil tudi od poslovneža iz Wangerooge, Otta Meckelburga. Iz hvaležnosti za izcelitev njegove žene je želel pomagati Gröningu ter mu predložil konkretne načrte za izgradnjo zdravilišč. Bruno Gröning je pristal in Meckelburg je postal njegov »menedžer«. Konec decembra sta se odpravila v Wangerooge. Tukaj

* Anita Höhne, Duhovni izcelitelji danes ..., S. 13 f.

je Gröning govoril na prireditvah, ki jih je organiziral Meckelburg in dosegel je nešteto izcelitev. Nekdanjemu komandantu koncentracijskega taborišča je podaril vse svoje zaupanje. V overjeni izjavi je 8. januarja 1950 v Wangerooge položil prihodnost svojega delovanja povsem v roke Meckelburga:

»Gospod Gröning izjavlja, da se strinja z načrtom gospoda Meckelburga ter se zavezuje, da bo za izpolnitev ciljev tega načrta osebno popolnoma na razpolago gospodu Meckelburgu pri ustanovitvi planiranega Društva in v Društvu samem, tudi pri njegovih kasnejših dejavnostih bo storil vse, kar bo v njegovi moči in bo koristilo doseganju prej navedenih ciljev.

To obvezo prevzema gospod Gröning tako osebno do gospoda Meckelburga, pa tudi do Društva, ki se ustanavlja in katerega cilji so navedeni zgoraj.

Gospod Gröning se s tem zavezuje, da ne bo teh obveznosti delil z nobeno drugo osebo in nobenim drugim krogom oseb. Svoje dejavnosti bo izvajal izključno v okviru Društva in le s soglasjem gospoda Meckelburga.«*

Še v januarju je Meckelburg ustanovil »Društvo za raziskovanje Gröningove izcelitvene metode«. On sam je postal poslovodni organ ter prejemal mesečno plačilo v višini 1000 nemških mark. Bruno Gröning ni prejemal nobenega denarja. Izkazalo se je, da Meckelburg svoje obljube ni držal. V Gröningu je videl zgolj izvor denarja ter ga posmehljivo označil za svojega »najboljšega konja v hlevu«. Za bolne mu je bilo vseeno. Gröninga je s pogodbo priklenil nase in »čudodelni izcelitelj« je moral delati, kar je zahteval.

Šele junija 1950 se je Gröningu uspelo odtrgati od Meckelburga, ki mu je kasneje obljubil maščevanje, rekel je: »Tega Gröninga bom že spravil na kolena, polomil mu bom vse kosti.«

Zatem je Gröning nekaj mesecev delal skupaj z münchenskim zdravilcem Eugenom Enderlinom. Ta je na Traberhofu prejel izcelitev ter ponudil Brunu Gröningu, da bi imel v njegovi ordinaciji predavanja.

* Overovljeni sporazum med Brunom Gröningom in Ottom Meckelburgom, sodno overjen v Wangeroogeju 8. januarja 1950

Vendar se je tudi Enderlin izkazal za špekulanta. Ni mu šlo za to, da bi pomagal, temveč je želel iz »fenomena Gröning« ustvariti kapital. Proti koncu leta se je Gröning z njim razšel in tudi ponovno sodelovanje v letih 1952/53 je zaradi enakih razlogov propadlo.

V času, ki je sledil, je imel Gröning predavanja v penzionu Weikerheim v Gräfelfingu. Novinar dr. Kurt Trampler ga je vzel k sebi ter organiziral srečanja. Gröninga je poznal že od jeseni 1949. Takrat je kot poročevalec Münchenskega časopisa prišel na Traberhof in nepričakovano je prejel izcelitev nekega obolenja noge. Iz hvaležnosti je napisal knjigo »Veliki preobrat« in se pri oblasteh zavzel za Gröninga.

Podobno kot pri Enderlinu so bila tudi predavanja v Gräfelfingu dobro obiskana. Dogajale so se neverjetne izcelitve. Vendar je tudi zveza s Tramplerjem razpadla. Nekega dne je mislil, da se je od Gröninga že dovolj naučil, se od njega ločil ter se kot izcelitelj osamosvojil.

Prenašal sleparje

Vedno znova so k Brunu Gröningu prihajali ljudje pod pretvezo, da mu želijo pomagati. Toda večino je zanimalo le, kako bi na račun njegovih sposobnosti lahko zaslužili. Zdi se, da je bil za takšne ljudi neustavljivo privlačen. Kadar svojih ciljev niso dosegli ali se je od njih ločil, so ga z dolgotrajnimi sodnimi procesi mnogokrat poskušali prisiliti k plačilu.

Tako npr. gospa Hülsmann. Po tem ko je se je izkazalo, da na račun Gröninga ne bo mogla ničesar zaslužiti, se je pritožila na delovno sodišče. Čas, ko mu je bila brezplačno na voljo, je zaračunala kot delovni čas ter naknadno zahtevala svoje plačilo. Bruno Gröning ji je moral do konca svojega življenja plačevati mesečno rento. To ni bil edini primer. V takšni ali podobni obliki je svoj pravi obraz pokazalo veliko njegovih nekdanjih sodelavcev.

Toda zakaj je Bruno Gröning vsem tem domnevnim pomočnikom dovolil tako blizu k sebi? Zakaj se ni takšnih špekulantov enostavno otrese?

Na nekem predavanju 31. avgusta 1950 v Münchnu je na to vprašanje odgovoril:

»Česa vsega niso ljudje do sedaj že poskušali, da bi s tem malim možem, z njegovim znanjem in sposobnostmi služili denar. Verjeli so, da so odkrili zlato jemo. Deloma so tudi imeli priložnost za zaslužek, a koristi jim hvala Bogu ni prineslo. Tudi takšni ljudje morajo biti, in sicer zato, da se izkaže, kakšen je človek, ki gre preko trupel in se pri tem niti ne vpraša, ali bolnim lahko pomaga ali ne. Obstajajo ljudje, ki gredo preko trupel, ki bolnega mirno pustijo ležati. Ti ljudje niso nikoli vprašali za njih, temveč so naredili vse, čisto vse, da so bili v moji bližini. Vem, da se tu in tam poraja vprašanje, če ta mož res toliko ve, kako to, da ni vedel tega, mogoče pa ne ve ničesar. Če in koliko vem, boste sčasoma spoznali. Toda tako je moralo biti. Ta material je manjkal pri izgradnji, da bom vam vsem pot naredil prosto.«

Grete Häusler je v svoji knjigi »Resnica o in okrog Bruna Gröninga« opisala naslednji dogodek:

»Ko sem nekoč ob slovesu zaželela gospodu Gröningu vse Dobro in rekla: ›Gospod Gröning, želim vam, da bi smeli imeti mir za svoje delovanje in da vas več ne napadajo napačni sodelavci,‹ mi je na moje veliko presenečenje odgovoril: ›Povsem napačno, tako mora biti!‹ Takrat tega nisem razumela, toda razložil mi je, zakaj vse to dela in mora prestat. S tem mi je razkril veliko skrivnost:

›Vem, kaj človek v sebi nosi. Ampak, če bi ljudem dejal: Ta je lažnivec, ta je slepar, tat, potem mi ne bi nihče verjel. Kaj moram narediti? Te ljudi moram pritegniti k sebi, jih poučiti o Dobrem, jih pripraviti k preobratu in jim nato dati možnost za laganje, goljufanje in krajo. Če to potem kljub vsemu storijo, potem je vsakomur jasno, kdo so. Takrat jih pustim, da se mi povsem približajo in nisem strahopetec, potem se borim.«*

* Grete Häusler, Tukaj je resnica o in okrog Bruna Gröninga, Založba Grete Häusler Wegberg, ³1990, S. 68 f.

Prvi večji sodni proces

V letih 1951/52 je Bruno Gröning zaradi nedovoljenega opravljanja zdravilstva v Münchnu prvič stal pred sodiščem. Če je bavarsko notranje ministrstvo njegovo delovanje v letu 1949 štelo za prostovoljno ljubiteljsko dejavnost, je sedaj njegovo izcelitveno delovanje ocenilo kot zdravniško dejavnost. Obtožba se je opirala na zakon o zdravilstvu iz leta 1939, ki pa je odstopal od tedaj veljavne svobode v praksi in je nekdanje zdravilstvo želelo predati v roke nacionalsocialističnih zdravnikov. Bruno Gröning je bil na prvi in tudi na drugi stopnji oproščen. Predsednik deželnega sodišča je ob razglasitvi svoje sodbe marca 1952 pojasnil:

»Sodišče bi napačno presodilo, če bi obsodilo obtoženca zgolj na podlagi enostranskega mnenja izvedenca. Kajti če delovanje Gröninga sodi na področje zdravilstva, je izvedensko mnenje s področja, ki je še precej neraziskano, več kot dvomljivo.«*

V pritožbeni obravnavi je bila oprostilna sodba sicer potrjena, toda delovanje Bruna Gröninga je bilo jasno opredeljeno kot zdravljenje v smislu zakona o zdravilstvu:

»Obtoženec je tako brez dovoljenja in ne da bi bil pri ljudeh naročen, kot zdravnik opravljal dejavnost ugotavljanja, zdravljenja ali lajšanja bolezni, trpljenja ali telesnih okvar, kar se po smislu zakona o zdravilstvu šteje kot zdravilstvo. [...]

Vendar obsodba obtoženca ni uspela, ker so menili, da se je glede na dejansko stanje izvajanja zdravilstva nahajal v zmoti, kar izključuje krivdo in je potemtakem ravnal nenamerno.«**

Kljub izključitvi krivde in zmotni sodbi, v kateri se je znašel Bruno Gröning, je sodba, čeprav je bila oprostilna, potegnila za seboj sodno prepoved izceljanja. Odslej je moral Bruno Gröning vedeti, da je njegovo delo izceljanja prepovedano v smislu Zakona o zdravilstvu. Niso

* Izšlo v seriji člankov v »Neuen Blattes« »Njegova beseda premaguje bolezen« 7. julija 1957 pod naslovom »Poces je ponovno preložen«.

** Sodba v kazenski zadevi proti a) Brunu Gröningu in b) Ottu Meckelburgu zaradi prestopka proti zakonu o zdravilstvu, 8. julij 1952.

prepoznali pravih povezav njegovega delovanja, zavoljo česar njegov načina izceljanja ni imel ničesar skupnega z zdravljenjem v medicinskem smislu.

Gröningove tablete

Bruno Gröning je moral ponovno iskati način, ki bi mu omogočil svobodno delovanje. Želel je delovati urejeno ter se izogniti vsem konfliktom z zakonom o zdravilstvu. Pripravljen je bil celo opraviti izpit za zdravilca, a njegova prošnja je bila odklonjena z zelo dvomljivo obrazložitvijo.

Dober način, kako kljub temu doseči ljudi, mu je ponudil Rudolf Bachmanns z ustanovitvijo »Dinamičnega biološkega laboratorija«. Tam je želel Bachmann po nekem starem domačem receptu iz zelišč izdelati dve biološki snovi »G 52« in »L 52«, ki bi ju Bruno Gröning nagovoril in tako vanju položil svojo izcelitveno moč.

Bruno Gröning je ponudbo sprejel in dejansko je prišlo do izdelave preparatov. 9. junija 1953 je poročal o načrtih:

»Za izdelavo tega zdravila imam na razpolago laboratorij z svojo moderno opremo in tudi ekipo strokovnih sodelavcev. Po mojih napotkih je že izdelana cela vrsta zdravil, s katerimi bomo dosegli velik uspeh. Poleg številnih zdravnikov so snovi preizkusili tudi na Univerzitetni kliniki v Münchnu in podali najboljše izvedensko mnenje. Bavarsko državno notranje ministrstvo je na osnovi tega mnenja podelilo licenco za izdelavo zdravila. Za preparate se zelo zanima farmacevtska industrija: tuje tovarne želijo prevzeti distribucijo, znana podjetja iz Zvezne republike se potegujejo za nakup posameznih receptov.«

Kasneje je o laboratorijskih preparatih zapisal:

»Gospod Rudolf Bachmann mi je leta 1953 ponudil, da želi mene in moje Delo dejansko podpreti. On sam, gospod Bachmann, je [...] preparat izdelal in s tem je želel, tako je dejal, meni ustvariti finančno podlago, da bi lahko financiral svojo nadaljnjo dejavnost (ustanavljanje zdravilišč za bolne iskalice pomoči). Da bi izvedel, kako so sredstva, ki jih je pripravil

Bachmann, ocenjena s strokovno medicinskega stališča, sem se povezal z gospodom dr. med. Höchtom iz Münchna, ki mi trdno zagotovil, da je sredstvo neoporečno. Na osnovi tega zagotovila sem dal svoje ime za laboratorij tako, da je prejel naziv »Bruno Gröning laboratorij«.

Gospod Bachmann je želel te preparate skladiščiti zasebno, ker ni hotel podpirati grosistov in preprodajalcev (lekarn). S tem njegovim predlogom se nisem nikoli strinjal in sem zahteval, da se preparati prodajajo izključno lekarnam. Gospod Bachmann se ni strinjal z mojo zahtevo; bil je zelo vnet poslovnež.«

Tudi Bachmann se je izkazal za špekulanta, ki dela le za svoj žep. Ni razpolagal z dobro opremljenim laboratorijem in iz celotnega projekta se je za Bruna Gröninga izcimilo le malo pozitivnega. Nasprotno: ko je Bachmann kmalu za tem umrl, je zapustil visoke dolgove, ki jih je moral poravnati Gröning namesto njega. Bruno Gröning:

»Na kratko želim poudariti:

- prvič, da iz tega nikoli nisem nameraval ustvariti dobičkonosnega posla
- in drugič, da je izid (prodaje preparatov) enak ničli, kajti gospod Bachmann me je s svojim slabim trgovanjem spravil tako daleč, da sem moral plačati že več tisoč nemških mark za poravnavo dolgov in jih še moram plačati. Gospod Bachmann je za ureditev laboratorija porabil zelo veliko denarja. Denar je bil zbran s pomočjo posojil mojih prijateljev, in zdaj ga moram jaz vrniti. Gospod Bachmann je v preteklem letu umrl, torej on ne more več izpolniti svojih obvez. Ker ni zapustil ničesar, sem predvsem jaz tisti, ki sem prizadet.«

Gröningova zveza

Da bi kljub prepovedi izceljanja dosegel čim več ljudi, je Bruno Gröning že v začetku petdesetih, začel ustanavljati skupnosti. Tam je zgolj predaval in ves svoj trud usmeril v posredovanje svojega nauka iskalcem pomoči.

22.11.1953 je bila v Murnau/Seehausen ustanovljena krovna organizacija »Gröningova zveza«. Zveza naj bi bila zavedena v register društev in bi zaščitila delovanje Bruna Gröninga. Tako naj bi se dokončno preprečil nadaljnji konflikt z zakonom o zdravilstvu.

Predsedstvu Zveze Gröning so med drugim pripadali: grof Zeppelin, grof Matuschka, Anny Freiin Ebner von Eschenbach, višji gradbeni svetnik Hermann Riedinger in direktor Konstantin Weisser, na začetku kot soustanovitelj tudi Rudolf Bachmann, s katerim pa je zveza kmalu prekinila. Predsednik do konca življenja je bil Bruno Gröning.

Zapisnikar Zveze je bil novinar iz Heidelberga, lektor pa Egon Arthur Schmidt. Že v Herfordu je bil tesno ob strani »čudežnemu izcelitelju« in ustanovil je društvo »Prstan prijateljev Bruna Gröninga«. Vendar to ni delovalo v duhu Bruna Gröninga in je bilo po krajšem času razpuščeno. S Schmidtom se je Gröning takrat razšel, ker je poveril prostovoljne prispevke.

Leta 1952 se je Schmidt ponovno obrnil na Gröninga s pojasnilom, da je uvidel svoje napake. Prosil je, če sme pomagati pri izgradnji Delovanja in Bruno Gröning ga je ponovno sprejel za sodelavca. Tako je imel Schmidt ponovno možnost pokazati, če mu je več do blagostanja bolnikov ali do svoje lastne finančne koristi.

Leta 1955 se je Bruno Gröning dokončno razšel s Schmidtom, ker ta ni spremenil svojih nazorov. Kmalu je poskušal ustvariti dobiček na račun Gröningovih sposobnosti. Podobno kot pred tem gospa Hülsmann, si je tudi on prizadeval s procesi proti Gröningu. Od njega je hotel naknadno denar za svoje prostovoljno sodelovanje.

Poslovodstvo sta prevzela Konstantin Weisser in Hermann Riedinger. To je zgledalo precej obetavno, glede na to, da sta bila oba zelo sposobna in bi njuna izobrazba lahko zelo koristila izgradnji delovanja Bruna Gröninga. Skrivalo pa je tudi nevarnost, da bosta ravnala arogantno proti volji preprostega delavca, ker ni dosegal njune izobrazbe.

Sčasoma so stvari resnično šle v to smer in Brunu Gröningu je bilo z njima vedno težje komunicirati. Zdelo se je, da sta popolnoma pozabila, da zveza ne nosi le Gröningovega imena, temveč zaradi njega tudi obstaja. Zanju je bila Zveza Gröning vedno bolj sama sebi

namen. Njen pravi smoter, pomagati trpečim v stiski, sta popolnoma spregledala. Videti je bilo, kakor da nočeta priznati, da se izcelitve dogajajo zaradi Gröninga in ne zaradi Zveze.

Tako se je Gröningova zveza razvijala vedno bolj v drugo smer, kot bi pravzaprav morala iti. Za moža, čigar ime je nosila, je postala Zveza ječa, ki ga je vedno bolj utesnjevala, namesto da bi ga naredila svobodnega.

Veliki sodni proces

4. marca 1955 je državno tožilstvo vložilo obtožbo proti Brunu Gröningu. Ponovno so ga bremenili, da deluje v nasprotju z Zakonom o zdravilstvu. V eni od točk obtožnice so ga obdolžili povzročitve smrti iz malomarnosti.*

Ko je dobil obtožnico, se je obrnil na svoje prijatelje:

»Moji dragi prijatelji!

V teh dneh so celoten tisk in radijske postaje v bolj ali manj tendencioznem stilu poročali, da je münchensko državno tožilstvo druge stopnje pripravilo proti meni tožbo zaradi povzročitve smrti iz malomarnosti. Leta 1949 naj bi 17-letnemu dekletu, ki je bolehalo za tuberkulozo, obljubil izcelitev in ji pri tem prepredil zdravljenje v sanatoriju ter obisk zdravnika. Jaz naj bi bil kriv za njeno smrt.

Kdor je z zdravim razumom slišal ali bral to sporočilo, je lahko spoznal, da je bilo objavljeno z določenim namenom: ustvariti zmedo med mojimi prijatelji in vse iskalce pomoči odvrniti od spoznanj, ki sem jih razglašal. Z vsemi sredstvi se poskuša ovirati moje aktivnosti, aktivnosti Gröningove Zveze in tudi vaše.

Seveda so stvari drugačne, kot so predstavljene! Mojim prijateljem ni treba pojasnjevati moje različice, oni vedo, da nikoli ne obljubljam izcelitev in ne odsvetujem zdravniške oskrbe.

* Izčrpen prikaz procesa iz knjige Grete Häusler, Tukaj je resnica..., »Veliki proces«, S. 97-189.

Leta 1952 sem bil oproščen. Ali ni nenavadno, da »primer Kuhfuß«, ki se je zgodil že v letih 1949/1950, v procesu proti meni v letih 1951/1952, navkljub vsej predloženi dokazni dokumentaciji, ni bil sprožen že takrat!

Ali ni pozornost vzbujajoče to, da so preiskave za ponovno obnovo procesa proti meni sprožene ravno v tem času, ko je javnosti postalo znano, da je bila 22.11.1953 v Murnau ustanovljena »Gröningova Zveza«! Kajti od januarja 1954 je policija zaslišala in opazovala številne krajevne voditelje skupnosti in prijatelje ter tudi zvezne člane.«

Priprava procesa se je vlekla več kot dve leti. Obramba Bruna Gröninga je bila znatno otežena. Skoraj vse razbremenilne priče so bile zavrnjene, priče obtožbe pa so bile odobrene. Med njimi sta se znašla tudi dva Gröningova nekdanja sodelavca: Eugen Enderlin in Otto Meckelburg – v prvem procesu še soobtoženi – je sedaj opazno ostro naperjeno nastopil proti Gröningu. Vse je storil za to, da bi mu škodoval.

V točki obtožnice, ki je obravnavala uboj iz malomarnosti, je odigral odločilno vlogo. Šlo je za primer, ki se je zgodil v času njegovega »menedžerskega delovanja« za Gröninga.

Novembra 1949 je bančni uradnik Emil Kuhfuß skupaj s svojo sedemnajstletno hčerko Ruth, ki je bolehalo za obojestransko pljučno tuberkulozo, prišel na eno od Gröningovih predavanj.

Gröning je takoj spoznal, da se dekletu ne da več pomagati in to je rekel tudi zdravniku, ki je bil prisoten. Vendar je Meckelburg nanj odločno pritiskal ter zahteval, da se zavzame za primer. Tako je po predavanju prišlo do osebnega srečanja med Brunom Gröningom in Ruth Kuhfuß. Gröning je bolnico hrabil, od očeta pa zahteval, naj čez devet dni poskrbi za pregled pri specialistu. S tem je želel doseči, da se dekletu, ki o zdravnikih ni hotela več slišati, preda v medicinsko oskrbo. Oče je zagotovil, da bo za to poskrbel.

V času, ki je sledil, je korespondenca vodila samo do Meckelburga in ni prodrla do Bruna Gröninga.

Šele maja leta 1950 je ponovno slišal za Ruth Kuhfuß. Oče je med tem Gröningu pošiljal roteča pisma, v katerih ga je prosil, naj jih obišče. Meckelburg pisem ni posredoval dalje, temveč se je brez Gröningove vednosti dogovoril za srečanje z gospodom Kuhfußom. Šele tik pred dogovorjenim terminom je Meckelburg o srečanju obvestil Gröninga ter ga prisilil, da je šel zraven.

Kasneje je Meckelburg trdil, da je Bruno Gröning dekletu obljubil izcelitev. Pri tem pa je bil on sam tisti, ki je očetu zagotovil, da bo Gröninga pripravil do tega, da bo njegovo hčerko izcelil. Meckelburg je v bančnem uslužbencu videl dober vir zaslužka, ki ga je hotel izkoristiti, pri tem pa je potreboval Gröninga. Kmalu po tem obisku se je Gröning z Meckelburgom razšel.

Težak očitek proti Brunu Gröningu je bil, da je Ruth Kuhfuß prepovedal zdravljenje pri zdravniku. Očitku nasprotno je bilo dejstvo – kar so potrdile tudi priče obtožbe – da je dekle že na prvem srečanju napoltil k zdravniku. Tudi v nekem radijskem govoru jeseni leta 1949 je ljudje pozval, naj »se vse do konca pustijo pregledati zdravniku«. Iskalcem pomoči je vedno svetoval, naj zaupajo svojim zdravnikom.

Ruth Kuhfuß, ki je imela za seboj že nekaj bolečih, a neuspešnih zdravljenj, se je branila nadaljnjega zdravljenja. 30. decembra 1950 je zaradi posledic bolezni umrla.

Z medicinskega stališča je primer Ruth Kuhfuß osvetlil dr. med. Otto Freihofer, v izjavi izvedenskega mnenja:

»Vsak laik bi pri podrobnejši analizi moral priti do prepričanja, kakor je bilo izrečeno tudi s strani Zavoda za zdravstveno varstvo Säckingen, da je ozdravitev zaradi zelo težkega stanja, kjer je bilo po zdravniških ugotovitvah »življenje ogroženo«, oz. pri čemer »grozi smrt«, z vidika človeške presoje brezupna. Prav tako bo vsak pošten zdravnik, ki razmišlja v smislu irae et studio in ki ne povsem samozavestno verjame, da se lahko v lasti najnovejših zdravil odpove moči narave, mora pritrditi mnenju izvedenca gospoda prof. Lydtina iz Münchna, ki pravi, da se ne more reči, da je bila pred 5.11.1949 verjetnost ozdravitve večja.

Po mojem mnenju je več kot presenetljivo, da je pacientka sploh živela do 30. decembra 1950, tako da je vpliv Gröninga le nekoliko podaljšal njeno življenje.

Za konec želim zaključiti svojo dobronamerno izjavo, da se trditvi:

1. da so obstajale možnosti za izcelitev,
2. da bi bilo čas življenja pacientke Kuhfuß možno še podaljšati, če gospod Gröning ne bi nikoli prišel v njeno bližino ne morejo s sigurnostjo napovedati niti nista zaradi tega upravičeni.«

Protislovnost obtožb proti Brunu Gröningu zaradi uboja iz malomarnosti je prikazal Josef Hohmann, nekdanji direktor srednje šole, v dopisu iz leta 1956:

»Resnica je najrazločnejše vidna, če človek pogleda iz ozadja, če primer obrnemo okrog.

Preizkusimo ta izrek na primeru Kuhfuß. Predpostavimo torej, da je za TBC-jem obolelo dekle v začetnem stadiju bolezni prišlo najprej h gospodu Gröningu in on jo je leto in pol brezuspešno izceljal obolenja tuberkuloze. Označimo to fazo z A.

Zatem gre to na smrt bolno dekle k profesorjem in zdravnikom in med njihovim zdravljenjem umre. To naj bo faza B.

Začne se proces. Zdravniki nastopijo kot izvedenci. Ugotovili naj bi, kdo je nedolžen. Stavit grem, da bi se vsi zdravniki in profesorji, vse medicinske fakultete, vsi zdravniki z vsega sveta zavzeli za fazo B in bi trdili, da v fazi B, v vsej svoji popolnosti kraljuje nedolžnost in bi takoj nato postavili vprašanje: le kako si lahko nekdo vzame izključno pravico nad letom in pol! To bi bilo naravnost smešno in absurdno!

In ravno zaradi faze B je Gröning obtožen. Potemtakem ima za seboj vso moderno šolsko medicino, morda cel milijon znanstvenikov, ki soglasno kažejo na njegovo(!) nedolžnost.«*

* Grete Häusler (Hrsg.), *Med nami je NEKDO*, ki ga nihče ne pozna, Založba Grete Häusler Wegberg, 1988, S. 29.

Konec julija 1957 je v porotni dvorani sodišča v Schöffenu dežele München prišlo do obravnave. V točki, ki je obravnavala umor iz malomarnosti, je bil Bruno Gröning oproščen. V kršenju zakona o zdravilstvu pa mu je bila vendarle naložena kazen v višini 2000 nemških mark.

Čeprav je bila sodba na prvi pogled videti pozitivna, je bila zanj nesprejemljiva. Pomenila je isto kot prepoved delovanja. Zaradi napake njegovega odvetnika, ki je sodbo ocenil precej bolj pozitivno kot Gröning, ni pritožbe vložil on, marveč državno tožilstvo. Druga obravnava je bila ponovno v Münchnu v sredini januarja 1958.

Ločitev od Gröningove zveze

Medtem je oktobra 1957 prišlo do spora med Brunom Gröningom in vodstvom Zveze. Zaradi ozkosrčnosti birokracije je Zveza Bruna Gröninga močno oškodovala.

Povod za spor je bila sodba, po kateri je moral Bruno Gröning v kratkem času plačati 2000 nemških mark kazni. Ker za svoje delovanje ni jemal denarja in tako za plačilo ni imel na razpolago finančnih sredstev, se je predsedstvo Zveze že na začetku procesa odločilo, da bo poravnalo nastale stroške. Ampak to, da je k temu spadala tudi kazen, se je predsedstvu zdelo sporno. Z dolgotrajnim birokratskim načinom so se hoteli prepričati, ali je Zveza sploh dolžna plačati kazen. Nato bi še morali zbrati potreben denar. Tako se je lahko predvidelo, da bodo nujna sredstva za Bruna Gröninga – če sploh – prišla veliko prepozno. Zveza je torej stala križem rok, medtem ko bi moral Bruno Gröning zaradi neplačila določene kazni iti v zapor. Zato je med njim in Zvezo prišlo do odkritega spora in končno do razkola.

V svoji 62 strani obsegajoči »Bilanci dejavnosti Zveze« je Bruno Gröning opisal vse točke, v katerih mu je Zveza škodovala. Njegova izjava v povzetku:

»Če naredim primerjavo med svojim nekdanjim okoljem (špekulanti Meckelburg, Enderlin, Schmidt in Hülsmann) in zdajšnjim okoljem (člani predsedstva Zveze), potem pridem do

istega zaključka: končni rezultat je danes enak kot takrat. Danes niso ti, ki so hoteli postati moji največji, najtesnejši in najboljši prijatelji, nič drugačni kot takrat. Takrat so me ogoljufali umazani obrtniki. Danes so odpovedali prijatelji s tem, ko so lahko mirno gledali, da zaradi procesa, zaradi obsodbe, zaradi tega, da nisem prejel nobene pomoči, s tem, da nisem mogel obiskati svojih skupnosti brez tveganja, zaradi tega, da se ni nič ukrenilo proti hujskanju tiska, zaradi tega, ker so povzročali samo zmedo, da enostavno ni bilo nikogar, ko sem potreboval ljudi, ki bi me s svojo šolsko izobrazbo ter svojim položajem v posvetnem življenju, ki bi me lahko in bi me morali podpirati, da ni prišlo do tega, za kar sem sedaj na tej Zemlji.

Nihče od teh prijateljev se ni zavzel zame, da bi mi izbral svobodo, nihče ni imel poguma, da bi se resnično zavzel zame. Zgodilo se ni nič. Birokratsko malenkostno so sprejemali sklep za sklepom. Nihče se ni resnično zavzel zame, nihče se ni zame angažiral, nihče ni resnično z vsem svojim trudom naredil tega, da bi me končno razbremenil vseh teh bitk v procesih in proti tisku ter se postavil pred mene, da bi lahko delal to, zaradi česar sem na Zemlji. Ljudem želim posredovati življenjsko moč in jih voditi k veri.

Da za to potrebujem mir, da ne smem biti vedno znova oviran od posvetnih, zunanjih vplivov, da potrebujem resničen zaščitni zid, da pustim nemoteno delovati to, kar mi je dano, na to ni nihče pomislil, nihče od mojih prijateljev, od teh, ki želijo biti moji prijatelji. In to je sramotno in zame največje razočaranje.

- Špekulanti so hoteli izvleči korist zase in so se izkazali kot slabi ljudje.

- Prijatelji Gröningove zveze so bili preveč mlačni, preveč ravnodušni, preveč lagodni, da ne rečem zlohotni.

In rezultat je enak:

Nisem se osvobodil. Mnogo prijateljev iz predsedstva Zveze ni držalo obljube. Z vsemi ukrepi so me le zadušili.«

Weisser je odstopil in Gröningova zveza, ki se ji ni nikoli uspelo vpisati v register društev, se je po kratkem času razpustila. Na njeno

mesto je stopilo »Društvo za podporo duhovne in naravne življenjske eksistenčne osnove«. Ustanovljeno je bilo leta 1958, njena predsednika pa sta bila Erich Pelz za Nemčijo in Alexander Loy za Avstrijo. Toda tudi to zadnje Društvo, ki je bilo ustanovljeno v času življenja Bruna Gröninga, ni opravljalo tega, kar se je od njega pričakovalo. V statutu društva ni bilo njegovo ime niti omenjeno.

Njegova beseda odžene bolezen

Kljub sporom in borbam se je delovanje Bruna Gröninga nadaljevalo. Tako je dr. Horst Mann leta 1957 v seriji člankov, objavljenih v »Neuen Blatt«, z naslovom »Njegova beseda odganja bolezen«, med drugim poročal:

»Naslednje jutro sem se peljal iz Hamelna proti Springe malemu mestu ob reki Deister. Tudi tukaj se je ustanovila Gröningova skupnost. Povod za to je bila izcelitev cele vrste ljudi. In tudi tukaj, kot prej v različnih predelih pokrajine Schleswig-Holstein v Augsburgu, Hamelnu, Dunaju, Plochingenu in drugih mestih, sem doživel, da so ljudje vstajali in mi pripovedovali o svojih izcelitvah. Imenovali so mi zdravnike, ki so jih zdravili. Razlagali so o svojih izcelitvah, za katere se morajo zahvaliti Gröningu. In vedno znova so bili pripravljani dvigniti roke ter dati izjave pod prisego.

»Že kot dojenček sem imela izpahnjena oba kolka,« je pripovedovala petdesetletna Julia Prohnert iz Hannovra. »Kasneje sem lahko hodila le z berglami. Zdravnik je lahko moje težave samo lajšal. Ko sem poslušala predavanje gospoda Gröninga, sem začutila močno reakcijo. Moj hrbet, ki je bil že popolnoma ukrivljen, se je ponovno zravnil. Spet sem lahko hodila. Težave se od takrat niso več pojavile ...«

»Imel sem sklepno revmo in nenehno sem trpel zaradi izpuščajev in vnetij. Gospod Gröning me je tega osvobodil,« je rekel Wilhelm Gabbert iz Hamelna.

»Moje bolečine so bile zaradi obolenja žolčnika znosne le z morfijem,« je poročal Kurt Severit iz Evestorfa. »Zahvaljujem se Brunu Gröningu, ker me je osvobodil teh bolečin.«

›Imel sem povišan sladkor,‹ je poročal Robert Thies iz Springa. ›Še bolj grozeča pa je bila oslabeledost srčne mišice. Nobena od teh tegob me danes ne obremenjuje več. Za to se zahvaljujem gospodu Gröningu.‹

In to se je kar nadaljevalo. Poročali so mi ljudje vseh starosti. Moški, ženske in otroci. Našteti je bilo veliko bolezni: od glavobolov, preko vnetij živcev, išiasa, ledvičnih in žolčnih obolenj do srčnih motenj in ohromelosti.

Vendar je tukaj bilo še nekaj drugega, kar me je globoko pretreslo. Mnogo jih je pred vsemi poslušalci odkritosrčno pripovedovalo, da so preko Gröninga doživeli neko notranjo preobrazbo. Gonja za uspehom in egoistična naravnost sta se umaknili notranjemu miru, spokojnosti in razmišljanju v korist skupnosti.

V teh pogovorih z ljudmi, ki so se s pomočjo Bruna Gröninga počutili izceljene, se je v meni porajalo vedno glasnejše vprašanje: Je bil izcelitven uspeh možen pri vsakem človeku – oziroma še bolj drzno – pri vsaki bolezni? Kje je bila meja moči, ki je izhajala iz Gröninga? Ali ni bilo tukaj nevarnosti? [...]

To vprašanje sem mu zastavil ob svojem zadnjem obisku. ›Ne morem in nočem nobenega človeka siliti,‹ mi je odgovoril. ›Če se nekdo zapre in ne nosi v sebi pripravljenosti odpreti se moči, ki vodi v red, potem tudi meni manjka pripravljenost, da ukrepam. Od takih ljudi samo terjam, da zlomijo okove zla, ki zadržuje zdravilno moč.‹

Imel sem še eno vprašanje: ›Vsaka bolezen je različno nevarna,‹ sem rekel. ›Predpostavimo, da vas pokliče zdravnik, ki se sedaj bori za zdravje svojega težkega bolnika, ki ga je odpisalo več zdravnikov. Ali bi lahko pomagali?‹

›Da,‹ je brez obotavljanja odgovoril Gröning. ›Če bolnik verjame v to in zdravnik zaupa svoji poti, uspeh ne bo izostal. Skupno zaupanje bo v bolniku razvilo nesluteno moč. Pogosto pride uspeh najhitreje prav tam, kjer se bolni človek v obupu oprime zadnje rešilne bilke.‹ «

Nadaljevanje procesa

Na prizivni oz. pritožbeni obravnavi januarja 1958 je Brunu Gröningu škodilo dejstvo, da pritožbe ni vložil sam, temveč jo je vložilo državno tožilstvo. Vendar mu ni škodovala le malomarnost njegovega takratnega odvetnika, temveč je pripravi na obravnavo škodovalo tudi njegovo omahovanje pri izročitvi pisnega gradiva Gröningovemu novemu pravnemu zastopniku, kar je oviralo pripravo na obravnavo.

Naslednje slabosti, so bili tudi nastopi prič obtožbe. Bili so dosti bolj prepričljivi od prič obrambe. Videti je bilo, da so se zedinili v točki »prepoved obiska zdravnika«.

Sodba se je tokrat glasila:

Osemmesečni zapor zaradi uboja iz malomarnosti in 5000 nemških mark denarne kazni zaradi kršitve zakona o zdravilstvu. Obsodba je bila izrečena pogojno.

Anny Freiin Ebner iz Eschenbacha, ki je bila prisotna tako na prvi kot na drugi obravnavi, je sodbo označila kot sramoto za Nemčijo.

Bruno Gröning je pojasnil, da je obsojen, ker dela Dobro. Potožil je, da med celotnim procesom ni nikogar zanimalo, kako pride do izcelitve, niti njegovih lastnih odvetnikov ne. Če bi to vprašanje obravnavali, potem bi se izkazalo, da njegovo Delovanje nima nič skupnega z zdravniškim načinom zdravljenja. Proces bi se moral ustaviti. Toda pojasnitev tega vprašanja ni na sodišču zanimala nikogar. O Gröningu so imeli vnaprej izdelano mnenje, ki ga niso bili pripravljene spremeniti.

Toda tudi to ni bil konec procesa. Tokrat je revizijo zahteval Bruno Gröning. Višje državno sodišče v Münchnu je razpisalo termin obravnave 22. januarja 1959. Toda med tem se je v življenju Bruna Gröninga zgodila tragedija.

Njegova pot se konča v Parizu

Pozno jeseni leta 1958 je s svojo drugo ženo Josette, s katero sta se poročila maja 1955, odpotoval v Pariz ter se pustil preiskati zdrav-

niku, specialistu za raka, s katerim sta se dobro poznala, dr. Pierru Grobinu. Analiza več rentgenskih posnetkov je bila: rak na želodcu v zadnjem stadiju. Dr. Grobon ga je hotel takoj operirati, a Bruno Gröning je operacijo odklonil.

Odpeljal se je nazaj v Nemčijo in pripravil božična praznovanja skupnosti. 4. decembra je na magnetofonski trak posnel govor, ki naj bi ga predvajali na vseh božičnih praznovanjih. Nato sta z ženo ponovno odpotovala v Pariz. Dr. Grobon je medtem s primerom seznanil priznanega specialista dr. Bellangerja, kirurga za rakava obolenja. Operacija je potekala na njegovi kliniki v ulici Henner, nedaleč od Montmartra, 8. decembra. Izid je bil celo za zdravnike zastrašujoč: bilo je še mnogo slabše, kot je bilo slutiti na rentgenskih posnetkih – za operacijo je bilo prepozno. Rano so takoj ponovno zašili.

Josette Gröning je takrat zapisala:

»Niso mogli razumeti, da Bruno na zunaj pokaže tako malo svojega strahotnega notranjega trpljenja, da še lahko normalno diha, da je njegova presnova v zadnjih tednih še vedno brezhibno delovala, da je njegova krvna slika odlična. Bolnike v takšnem stadiju ob zaužitju še tako majhne količine hrane običajno muči slabost ter ponavljajoče bljuvanje in pacienti še ob tako veliki pozornosti ter skrbi počasi od lakote umrejo. Pri Brunu vsega tega ni bilo.«

Na presenečenje njegovih zdravnikov si je zelo hitro opomogel in se odpeljal nazaj v Nemčijo, kjer je proslavil božične praznike.

Sredi januarja 1959 se je za tri dni srečal s predstavnikoma novega Društva ter določil, kako naj se Delo izgradi. Nihče od njiju ni slutil, da je to njuno zadnje srečanje z Brunom Gröningom.

21. januarja je ponovno odletel v Pariz. Zaradi zamašitve debelega črevesa je bila operacija neizbežna. 22. januarja 1959 ob devetih dopoldan – ob istem času, kot se je v Münchnu začela revizija procesa – je bil Bruno Gröning ponovno operiran. Prenašati je moral to, kar je neštetim ljudem prihranil, sam sebi ni mogel in smel pomagati.

Ko je tisto jutro ležal v narkozi, je Pariz nenadoma zajela silovita nevihta. Njegova žena je poročala:

»Nenavaden je tudi naslednji naravni pojav. 22. januarja 1959, medtem ko je bil moj mož še v narkozi, se je iz jasnega in vedrega neba nad Parizom nenadoma razbesnela nevihta z grmenjem in bliski. Postalo je tako temno, da je bilo potrebno sredi belega dne prižgati luči. Bolniške sestre so izrazile presenečenje nad tako silovito nevihto.

V dneh po operaciji so bili Brunova temperatura, krvni tlak in pulz povsem normalni. Dvakrat je celo vstal ter sedel na stol.«

25. januarja je padel v koma in naslednjega dne, 26. januarja 1959, kot je zdravnik zapisal v mrliški list, je Bruno Gröning ob 13.46 umrl na kliniki Henner zaradi raka.

Je bil res rak vzrok smrti? Dr. Bellanger je po drugi operaciji dejal:

»Razdejanje v Brunovem telesu je strahotno, njegova notranjost je povsem izgorela. Zame je uganka, kako je lahko tako dolgo živel in je lahko zdržal te strahotne bolečine.«

Bruno Gröning je že leta pred tem izjavil:

»Če mi bodo delovanje prepovedali, bom notranje izgorel.«

Kako je Bruno Gröning nosil svojo grenko usodo, potrjuje pismo, ki ga je dr. Grobon 26. februarja 1959 napisal njegovi vdovi.

»Ta trud zdravnikov, posvečen Brunu Gröningu, je bil povsem nareven in lahko rečem, da jim je bila v veliko oporo in v pogum, moč volje in izredna osebnost, ki so jo našli v Brunu Gröningu. [...]«

Dr. Bellanger je svoje občudovanje do Bruna Gröninga izrazil tudi v pismu, ki ga je napisal decembra 1974:

»Bruno Gröning je bil mož s srcem, dragocen človek, ki se je uveljavil. Njegovo dostojanstvo ob trpljenju in smrti je še danes občudovanja vredno.«

Truplo Bruna Gröninga je bilo upepeljeno v krematoriju v Parizu, žaro pa so pokopali na gozdnem pokopališču v Dillenburgu.

Proces so zaradi smrti obtoženca ustavili, zaključna sodba ni bila nikoli izrečena.

»Čudodelni zdravnik iz Herforda«, ki je tisočim in tisočim ljudem prinesel odrešitev, je sam in zapuščen umrl v mali ulici v Parizu. Zakaj

se je moralo to zgoditi? Zakaj je moral prenašati tako grenko trpljenje? Zakaj ni mogel pomagati samemu sebi?

Grete Häusler je v knjigi »Doživeti odrešitev, to je resnica« zapisala:

»Bruno Gröning je v svojem kratkem bivanju na Zemlji povzročil veliko Dobrega. Dar pomaganja in izceljanja mu je bil položen že v zibelko. Vsepovsod, kamorkoli je prišel, so se dogajale čudovite stvari, ki se jih z razumom ne da pojasniti. V javnost je stopil leta 1949. Po velikih izcelitvah, ki so nastopile v Herfordu ter po tem, ko so o njem govorili doma in v tujini, je po treh mesecih dobil prepoved izceljanja. Pregarjali so ga ter ščuvali ljudi proti njemu, naprtli so mu Veliki proces in hoteli so ga kaznovati in obsoditi. Zakaj? Komu je naredil kaj zlega? Nikomur, toda tisočem ljudem toliko Dobrega, tega ne bi mogli prejeti od nobenega drugega človeka. Nedolžnega so hoteli kaznovati! Nedolžnemu so preprečili delati to, kar mu je Bog zapovedal – pomagati ljudem!

Bridko je moral prenašati to zlo v Parizu na Kliniki za zdravljenje raka v ulici Henner! V bridkih bolečinah je notranje izgorel od Heilstrom*, ki ga ni smel posredovati dalje. V Nemčiji so mu to prepovedali z zakonom. Zaradi vseh laži in podtikanj so ga zvelikli na sodišče kot zločinca!

Tiho in sam, noben prijatelj ni vedel za to, je nosil vso žalost človeštva. In to bojevanje ni bilo zaman! Moralo se je tako zgoditi, drugače več ni bilo mogoče pomagati ljudem.«**

V knjigi »Živim, da bi lahko človeštvo živelo dalje« Grete Häusler opisuje:

»Pri uporabi besede ›žrtev‹ moramo biti ljudje zelo pazljivi. Toda ko je Bruno Gröning v Parizu umrl, opisuje ta beseda resnico v vsej svoji teži.«***

* Heilstrom: str. 10

** Grete Häusler (Hrsg.), Bruno Gröning: Doživeti odrešitev pomeni doživeti resnico, Grete Häusler-Založba, Wegberg, ¹1989, S. 10.

*** Grete Häusler, Bruno Gröning: Živim, da bi človeštvo lahko živelo dalje, Grete Häusler-Založba, Wegberg, ³1990, S. 52.

Samo tako je bilo mogoče, da se je lahko njegova beseda uresničila, kot to danes dokazujejo številna Uspešna poročila:

»Ko ne bom več na Zemlji kot človek, to pomeni, ko bom odložil svoje telo, bo človeštvo tako daleč, da bo lahko vsak sam pri sebi doživel pomoč in izcelitev.«

2. poglavje: Njegovo Učenje

Bruno Gröning ni svojega Učenja nikoli formuliral pisno. Ni želel ustvariti nobene nove filozofije ali ideologije. Njegov trud je veljal samo enemu cilju: pomagati ljudem v stiski. Dal jim je verski nauk, ki ne sloni na intelektualnem ali celo znanstvenem razmišljanju, temveč na intuitivnem občutenju duhovnih zakonitosti. Kdor se približe seznanja z njim, bo naletel in prepoznal nesluteno kompleksnost, ki seže daleč preko aspekta izcelitve. Zapoved ljubezni do bližnjega tvori jedro njegovega Učenja.

Mojster v duhovnem kraljestvu

Bruno Gröning je imel sposobnost, ki je našemu kulturnemu okolju malodane nepoznana. Njen pojav priključuje večinoma občutek skrivnostnega in mističnega: bil je mojster duhovnega kraljestva. Ni videl le zunanjega ovoja, temveč tudi duhovno vsebino. Njegovo oko je prodiralo skozi stvaritev materije in spregledalo pravo bit vsega. Zmogel je spregledati tudi ljudi. Vedel je, kakšen duh se skriva za fasado telesa. Ni videl le obraza, temveč tudi misli.

»Ne vidim le človeka, vidim tudi, kar je daleč nazaj: preteklost, sedanjost, prihodnost, vse okrog njega in vse, kar je z njim povezano.«

Iz višjih sfer je prejemal vednost, ki ga materialističen način intelektualnega razmišljanja ne zmore nikoli dojeti. Prav tako kot bodo z medicinskega stališča vedno ostali čudeži izcelitev revme, izginotje deformiranih sklepov ali ponovna oživitev odmrlih živcev, ne bo razum nikoli v stanju dojeti zakonov duha. Že samo na poti intuicije se človeku odpirajo najvišji sklopi življenja. Ta pot ni komplicirana in ne umetna, temveč enostavna in naravna.

Vse to je Bruno Gröning vedel. Njemu so bile razkrite skrivnosti duhovnega kraljestva. Poznal je notranje povezanosti stvarjenja, ni videl samo posledic, ampak tudi vzroke. Tako je videl tudi smisel

bolezni. Vedel je, da je vzrok vsake bolezni v duhovnem in da se lahko odpravi po duhovni poti. Zaradi tega je ljudi pozval, naj se obrnejo k Bogu in odvržejo lastnosti, ki niso v skladu z Božjim redom.

Veliki preobrat

Bruno Gröning je ljudi vedno znova pozival k »velikemu preobratu«. Opominjal jih je, naj vero v Dobro udejanjijo ter opustijo slabe navade.

Tako je npr. rekel:

»Kako človek zapravlja čas s tem, da govori o svojih sosedih, sorodnikih, znancih, kako ta ali oni živi. Dragi prijatelj – pravim – vprašaj samega sebe, kako živiš ti. Brigaj se najprej za lastno življenje! Poskrbi najprej, da boš prišel resnično ponovno v Božji red! Svoje bližnje pusti popolnoma pri miru! Kadar želiš govoriti o njih, kadar jih želiš obsojati, je to že delovanje zla ... Kratko rečeno, prijatelji, stran s tračem, stran z opravljanjem!«

V prvi vrsti je od ljudi terjal, naj ne razmišljajo o bolezni. Vselej je poudarjal, da bolezen prihaja od zla in je zlo. Ukvarjati se z njo pomeni – ukvarjati se z zlom. To zavira proces izcelitve in jo lahko celo onemogoči.

»Kdor se ukvarja z boleznijo, jo čvrsto drži in zapre pot Božji moči.«

»Človek se mora ločiti od bolezni, naj je ne gleda kot svojo lastnino, temveč naj v njej vidi zlo.«

»Bolezen ne pripada človeku!«

Bruno Gröning je ljudem ponudil, da jim odvzame bolezni:

»Dajte mi svoje bolezni in svoje skrbi! Sami tega ne zmorete. Nosil jih bom za vas. Toda dajte mi jih prostovoljno, jaz ne kradem!«

»Kadar bolezen odložite tako, da jo lahko prevzamem, je to dobro: kadar se je oklepate, takrat tudi ne smem ničesar naredi-

ti. Sedma zapoved to prepoveduje: »Ne kradi!« Če človeku s silo odvzamem bolezen, bi grešil. Ne smem krasti! Kdor svojo bolezen ljubi, se je oklepa, kdor jo lahko pozabi, temu jo odvzamem, naj se je osvobodi, ne le v mislih, tudi v dejanjih. Morate poslušati moje besede! Ne želim vplivati na vas. Če se boste osvobodili bolezní, potem vam bom odvzel vse tegobe!«

Kako pomemben je bil Brunu Gröningu notranji preobrat vsakega posameznika, pojasnjuje naslednji izvleček iz knjige Kurta Tramplerja »Veliki preobrat«:

»Tudi v zasebnih pogovorih sem od Gröninga pogosto slišal odločilno ugotovitev, da nosi odgovornost pred Bogom, da »izcelitev s čisto Božjo močjo« izvrši samo na tistih trpečih, ki vsaj želijo živeti v skladu z Božjimi zakoni in pri izcelitvi izloči tiste, ki se niso pripravljene ločiti od zla.

»Lahko bi,« tako je dejal, »masovno izcelitev izvršil tudi tako, da bi rekel: Vsi bolni tega mesta ali te dežele bodo postali zdravi! Vendar, ali ne bi bilo s tem več izgubljenega kot dobljenega? Bi bili slabi med bolnimi s tem pripravljene k preobratu? Ali ne bi le izrabili ponovno pridobljenega zdravja? Ne! Najprej mora človek v sebi doseči notranji preobrat, najprej mora biti pripravljen hudičevo iz sebe iztrgati in najti pot k Bogu. Šele takrat je vreden, da se izceli.« *

Naslednje besede Bruna Gröninga osvetlijo to izjavo in pojasnjujejo nastanek bolezní:

»Kako je pravzaprav prišlo do tega, da je človek postal bolan? Prvobitni človek ni bil bolan. Ljudje so iz generacije v generacijo postajali vedno bolj zlobni. Hudobija je posegla tako daleč, da kmalu ne bo več mogoče živeti. Prepiri in spori celo v družinah, med narodi je več vojn kot miru! Skrbi so nad človeštvo prinesle duševne bolezní in te so pognale korenine tako globoko, da so ljudje morali zboleti. Eden duševno obremenjuje drugega. Ljudje so deformirani, oddaljili so se od naravnega, mnogi so izgu-

* Dr. fil. Kurt Trampler, Veliki preobrat, Heering-založba, Seebuck am Chiemsee, 1950, S. 72 f.

bili vero v Boga. Toda, kdor skrene z Božje poti, ta se oddalji tudi od svojega zdravja.«

Če želi človek preko Bruna Gröninga ponovno pridobiti zdravje, se mora biti pripravljen ločiti od »hudobije«. Obrniti mora hrbet slabemu in boleznim, se od njih ločiti ter ne razmišljati »moja astma, moja revma« itd. To ni vedno lahko. Terja notranjo preobrazbo. Človek mora svoje razmišljanje v osnovi preusmeriti. Ne sme več kot običajno verjeti v bolezen, temveč v zdravje. Sprejeti mora vero, da je celo neozdravljiva bolezen izceljiva.

Kaj je Bruno Gröning pričakoval od iskalcev pomoči? Kaj se vsako logično mišljenje ne upira temu izzivu? Kako naj sklepi, deformirani zaradi revme, pridejo ponovno v red, kako so lahko ohromeli udi ponovno sposobni funkcionirati? Kako naj bo mogoče Brunu Gröningu predati boleznim, ne da izvede najmanjši poseg, ne da mu bolezen sploh opišemo? Ali ni to žalitev za vsakega znanstveno mislečega človeka?

Bruno Gröning dejansko pričakuje velik preobrat. To pomeni, da je treba vsak znanstven, z razumom usmerjen način mišljenja, odložiti in sprejeti vero v nekaj Višjega. Njegovo Učenje sloni na povsem drugačnih temeljih, kot je dandanes običajno, materialistično razmišljanje v duhu časa.

Zato je on dostikrat rekel:

»Z razumom me zagotovo ne boste razumeli.«

Heilstrom

Bruno Gröning je samega sebe označil kot posrednika duhovne moči, ki prihaja direktno od Boga in povzroča izcelitve. To Božjo moč, ki jo je Hans Sterneder označil kot »milostni tok ljubezni«*, je on imenoval »Heilstrom«.

Da bi razložil bistvo Heilstrom, je uporabil metafore. Boga je primerjal z elektrarno, človeka z žarnico. Tako kot lahko žarnica izpolni svojo nalo-

* Hans Sterneder, Čudodelni apostol, S. 47.

go samo potem, ko jo doseže tok iz elektrarne, tako lahko človek živi v Božjem redu samo takrat, kadar ga napaja Božja moč. Sam sebi je Bruno Gröning pripisal vlogo »transformatorja«. On pretvarja neizmerno količino Božje energije, tako da jo vsak človek dobi samo toliko, kolikor je lahko sprejme. Njegova sposobnost sprejemanja energije je bila neomejena. Tako je bilo npr. na Traberhofu pri Rosenheimu mogoče, da so tisoči ljudje hkrati čutili zdravilno moč in prišlo je do velikih masovnih izcelitev.

Bruno Gröning je pojasnil, da je v prvotnem stanju obstajala direktna povezava med Božjo »elektrarno« in človekom »prejemnikom«. Ljudje so na Zemlji prebivali kot Božji otroci, v najvišji enosti s svojim Očetom. Toda ker so Bogu obrnili hrbet, so padli iz Božjega reda in se predali stiski in bedi, kar so drago plačali. Povezava med Bogom in človekom se je pretrgala. Sčasoma je postajal prepad vedno globlji in ljudje ga niso bili več sposobni premostiti.

»Človek se ni več mogel vrniti na prvotno Božjo pot, ker je bil most, ki je vodil tja, razbit in je človek stlačen skupaj v peščico, blodil naokrog. Ta most k pravi Božji poti sem ponovno zgradil in če ga uporabite, če greste preko njega, pridete na to Pot, na Božjo pot, kjer imate sami povezavo z velikim, edinim, Božjim delom, kjer potem prejmete resnično, pravo, Božjo življenjsko moč potem lahko živite dalje dobro, predvsem pa zdravo življenje.

In kdor gre preko tega mostu in hodi dalje po Božji poti, ta bo dobil popolnoma drug občutek, ta se bo čudil nad vsem tem, kar je tam in česar tukaj doslej še ni mogel prepoznati. Šele tam boste dejansko prejeli povezavo z velikim Božjim delom.«

Kdor sledi učenju Bruna Gröninga ter se odpre Božji moči, bo delovanje Heilstrom občutil na lastnem telesu. Vanj se bo naselil povsem nov življenjski občutek: bolečine, skrbi in stiske se bodo umaknile, njihovo mesto bo zajelo zdravje, harmonija in veselje. Doživljati bo pričel, da Bog ne kraljuje daleč nad zvezdami kot brezsrčen sodnik, temveč je pri ljudeh kot ljubeč oče in jim želi pomagati. Človek ponovno doživi prvobitno stanje.

*Einstellen**

Kako lahko človek ta Heilstrom sprejme vase, kako se odpre Božji moči? Bruno Gröning je iskalcem pomoči priporočal, naj pri sedenju ne križajo rok in nog, dlani naj bodo obrnjene navzgor ter položene na stegna. Poleg tega zunanjšega je pomembno izklopiti vse moteče misli in se popolnoma osredotočiti na to, kar se dogaja v telesu. Osnovni predpogoj je odprtost duha za vero. Na takšen način se lahko človek odpre zlivanju izcelitvene moči. Bruno Gröning je dejal:

»Bog nam daje vse Dobo, mi le moramo vse to Njegovo, kar nam On pošilja, sprejeti vase. Torej, storite to!«

Zakaj je drža telesa tako pomembna, je razložil takole:

»Tisti, ki še lahko svobodno giba svoje telo, ga rad tako pogosto krči, to je tudi moč, moč navade. Prekrižane noge, položene druga preko druge; zagotovo se lahko kdaj zvija to se pravi, se preteguje, toda ne prav takrat, kadar želi sprejemati Dobro, Božje. Takrat mora biti sproščen in z odprtimi dlanmi, s praznimi rokami mora sedeti ali stati!«

Kurt Trampler je v svoji knjigi »Veliki preobrat« zapisal:

»Poleg notranje pripravljenosti je pomembna tudi na videz majhna, toda vseeno zelo pomembna zunanost. Sedeti je treba z vzravnanim hrbtom in ne križati nog in rok. Medsebojno dotikanje rok po Gröningovem pojmovanju povzroča kratek stik življenjske energije v zgornjem predelu telesa. Sklenjene ali celo prekrižane noge povzročijo enako škodo v spodnjem delu telesa. Kdor to napako dela iz navade, si lahko celo, če gledamo dolgoročno, povzroči resnično neprijetne bolezni.«**

Zavestno sprejemanje moči je Bruno Gröning imenoval »Einstellen«. Človek se »Einstellen« na prejem Heilstrom. Kje in kdaj se to zgodi, ni pomembno. Pomembno je samo, da ima mir, da odžene vse moteče misli in natančno opazuje, kaj se dogaja v njegovem telesu.

* Einstellen: str.10

** Kurt Trampler, Veliki preobrat, S. 84.

Bruno Gröning je vedno znova svoje poslušalce spraševal: »Kaj občutite? – Kaj sedaj čutite? – In kaj sedaj?«

»Morate se samo Einstellen, da boste sprejeli resnično, pravo Božjo pošiljko. Kako to dosežete, boste ugotovili sami. Toda vedno znova moram povedati, da boste svojemu telesu resnično poklonili pozornost, če boste pazili, kaj se dogaja v vašem lastnem telesu.«

Vsak človek lahko občuti delovanje Heilstrom na svojem lastnem telesu. Nekdo občuti mravljice, drugi mraz ali toploto. Nekdo tretji mora premikati noge ali roke, četrti se strese. Heilstrom izzove pri vsakem posamezniku najrazličnejše reakcije.

Kako ljudje zaznajo Heilstroma, je opisal Josef Hohmann:

»Prva oseba je poročala: občutek toplote v telesu! Druga [...]: trzljaji v rokah! Tretja [...]: gomazenje po celem telesu! Četrta [...]: počutim se tako sveže in dobro!«*

*Regelungen***

Marsikdo dobi pri sprejemu Heilstrom bolečine. Ta fenomen je Gröning označil kot *Regelungen*. *Regelungen* so znak za začetek prehoda v telesu. *Regelung* bolečine se s tistimi bolezenskimi ne morejo primerjati. Povzroči jih Heilstrom in izražajo čiščenje obolenih organov. Kurt Trampler je k temu zapisal:

»*Regelung* bolečine iskalce pomoči zelo pogosto tudi zmedejo. Gröning je rekel, da te bolečine morajo biti. Nekateri ljudje se pogosto ustrašijo, ko nastopi *Regelung* bolečina, da je prišlo do poslabšanje stanja. Prestrašijo se in rečejo: sedaj je še slabše, gremo k zdravniku. Gröning:

›Zaradi tega vas opozarjam, da ko pride *Regelung* bolečina, vzdržite. Ne dogaja se nič slabega, ampak je to samo čiščenje, da bo človek ozdravel.«***

* Grete Häusler (Hrsg.), *Med nami je NEKDO ...*, S. 37.

** *Regelungen*: str.10

*** Kurt Trampler, *Veliki preobrat Die große Umkehr*, S. 79

Regelungen se lahko različno odražajo. Bolečine, ki jih spremljajo, so lahko enake tistim, ki spremljajo bolezen, včasih celo močnejše. Lahko pa se odražajo tudi čisto drugače. To je različno od primera do primera, ker vsako telo reagira na izcelitveno moč na svoj način.

Regelung bolečina ljudem ne more biti prihranjena. Je del procesa čiščenja, pri katerem se bolezen po duhovni poti iz telesa odstrani.

Bruno Gröning je fenomen Regelungen razložil na primeru umazanega vrčka za mleko. Vprašal je, kaj je potrebno narediti, če želimo kislo, smrdeče mleko v vrčku zamenjati za sveže.

Odgovor je jasen – najprej je potrebno pokvarjeno mleko odliti in nato moramo vrček očistiti. Čisto podobno –v prenesenem smislu – je pri ljudeh. Če vzamemo telo kot vrček, bolezen kot slabo in zdravje kot dobro mleko, potem se mora človek najprej miselno od bolezn ločiti – izliti slabo mleko. Zatem se bo telo od »umazanije« bolezn očistilo – to so Regelungen. Šele v očiščeno posodo se lahko napolni sveže mleko – v človeka se naseli zdravje. V neki drugi prisposobi je človeka primerjal s skledo za sadje:

»Vzemite skledo, ki je več dni napolnjena s sadjem, ki se je pokvarilo. Tega sadja ne morete več zaužiti. In sedaj pride nekdo in vam želi dati sveže, zdravo sadje, torej bi bila velika neumnost, če bi dobro, sveže, zdravo sadje položili na pokvarjeno, nezdravo sadje. Kajti tudi dobro sadje bi se pokvarilo. Če želite imeti zdravo sadje, potem morate vendar najprej to slabo nezdravo, neužitno odvreči; toda ne samo to, skledo morate tudi očistiti, da lahko potem vanjo naložite zdravo sadje. Primerjajte to skledo s svojim telesom in sadje s svojim bolnim organom. Želite si zdravje, toda nemogoče je ozdraveti, če ne morete odvreči slabega, če se ukvarjate s svojo boleznijo.«

Svobodna volja

Kadar se pojavijo bolečine, ni vedno lahko verjeti v Regelungen. Mnogo ljudi postane negotovih: »So to Regelung bolečine ali bolezenski simptomi?« Prične se notranji boj, boj za vero. Takrat se odloča, ali

bo človek prejel izcelitev oz. kako dolgo bo proces izcelitve trajal. To je odvisno od tega, komu bo posvečal več vere ali bo mislil več na bolezen ali na izcelitev. Če verjame naprej v bolezen, jo bo tudi obdržal, če pa si izbori vero v zdravje, potem se bo izcelitveni proces izvršil.

Človek odloča sam. To je pomembna točka v učenju Bruna Gröninga. Vedno znova je poudarjal, da ima človek nedotakljivo svobodno voljo, najvišje darilo, ki ga lahko Bog podari nekemu živemu bitju. Človeka povzdigne s stopnje usmerjenega bitja na stopnjo svobodnega otroka, ki ga ne sili, da sledi zapovedi Očeta, temveč jo upošteva prostovoljno. Vendar mu tudi omogoča, da se nad Božjimi zakoni pregreši.

Bruno Gröning je svobodno voljo ljudi nadvse spoštoval. Zaradi tega lahko pomaga samo tistim, ki si pustijo pomagati, tistim, ki so se pripravljene ločiti od bolezni. Ljudem sme odvzeti le tisto, kar mu dopušča njihova svobodna volja. Bruno Gröning je dejal:

»Človeku lahko pomagam, da najde pot k Dobremu, toda odločitve o tem mu ne smem niti odvzeti niti ga k Dobremu siliti. Vsak mora svojo pot poiskati sam.«

Dobro in zlo

Če ima človek možnost svobodnega odločanja, se pojavi vprašanje, kakšne so alternative, med katerimi lahko izbira. Bruno Gröning:

»Ne spreglejte in ne pozabite, prijatelji, da človek živi med Dobrim in zlom. Tu vmes živi, tukaj je Dobro, tam zlo, vmes je človek. Na eni strani je Dobro, na drugi je zlo, med njima pa je človek, on sam odloča.«

Človek ima izbiro. Lahko dela dobro ali slabo. Če je kdo od njegovih bližnjih v stiski, mu lahko pomaga, lahko gre brezbržno mimo njega ali celo izkoristi stisko drugega v svojo korist. Naredi lahko, kar želi.

Človek je v svojem življenju neprestano – vede ali nevede – na razpotjih, na katerih se mora odločiti za dobro ali slabo pot. Večinoma so dnevni dogodki tisti, ki določajo potek usode.

Kako npr., če iz jeze zaradi neke iskrene besede, ki jo je izrekel prijatelj, z njim prekine, če iz jeze do šefa odpove delovno mesto ali zaradi prizadete tega ponosa odkloni enkratno ponudbo? Kolikokrat so spontane odločitve tiste, ki jih kasneje grenko obžaluje, vendar jih več ne more popraviti. Majhen trenutek lahko odloča o poteku celotnega kasnejšega življenja, k dobremu ali slabemu.

Toda, kako pride do tega? Kaj stoji za predstavo »Dobro« in »zlo«? Ali ni celotno življenje produkt slepih naključij, ki jim je nebogljen človek prepuščen?

Dobro – tako je razložil Bruno Gröning – prihaja od Boga, zlo od njegovega nasprotnika, satana! Ta resnično obstaja in postavil si je cilj, da uniči vse Dobro, Božje. Bruno Gröning pravi:

»Kdo naredi vse, kdo poskuša prav vse, da uniči Dobro, Božje? Od kod prihaja bolezen, bolezen na vsem, kar raste na tej Zemlji? Vzemite karkoli želite, katerikoli sadež ali katerikoli drugo živo bitje, satan poskuša vedno znova vse uničiti. Uspelo mu je načeti tudi človeka.«

»Satan, ki na Zemlji obstaja, poskuša narediti prav vse, da bi uničil vse Dobro in Božje.«

»Kjer je Bog, je ljubezen, kjer je satan, tam so vojne.«

V duhovnem si stojita oba pola nasproti: Bog kot življenje samo in satan, ki ga želi uničiti. Njima ob strani stoji truma duhov in bije se trd boj.

Obe strani razpolagata z enormno energijo. Njuno naravo je Bruno Gröning opisal s preprostimi besedami:

»Božja moč nas izgrajuje in zla, hudičeva, satanska razkraja.«

Človek lahko vase sprejme obe in jima pusti delovati v telesu in tudi na duši. Ena deluje izgrajajoče in nas krepi, druga deluje razkrajajoče in nas dela nemočne. Pozitivna moč prinaša zdravje, negativna bolezen.

Bruno Gröning je rekel, da bolezen prihaja od zla in ni – kot so večkrat zatrjevali – Božja kazen. Takšne misli je označil kot lažne ter

jih je odločno odklanjal. Bog ne kaznuje! Bolezen je posledica napačnih misli in dejanj. Ko je vzrok odpravljen, bo tudi njihovo delovanje minilo in to je Božja volja.

»Ljudje napačno verjamejo, da je bolezen Božja kazen. To lahko primerjamo z otrokom, ki zapusti svoj dom. Takrat starši ne držijo več rok nad njim, otroka ne morejo več varovati. Tako smo tudi mi zapustili našega Očeta. Ne smemo pozabiti, da smo vsi Božji otroci. Samo On nam lahko pomaga! In On nam bo pomagal, če bomo mi ponovno našli pot k Njemu.«

Božje vodstvo

Bruno Gröning je vselej govoril o Božjem vodstvu in satanskem zapeljevanju. Če se človek pusti voditi Bogu, potem mu bo na življenjski poti pripadalo vse Dobro in Božje. Če pa se bo pustil zapeljati zlu, ga bodo na trnovi poti mučile nesreče, žalost in stiska.

»Človek mora priti v Božje vodstvo, brez tega ni življenja!«

Človek se mora ponovno naučiti prisluhniti svojemu občutku, svojemu notranjemu glasu. Ponovno mora postati poslušen Bogu, prepustiti se mora Božjemu vodstvu in ne več človeškemu. Bruno Gröning je to imenoval tudi človeški instinkt. Na nekem predavanju je 31. avgusta 1950 pojasnil:

»Toda on je, kratko rečeno, izgubil svoj pravi človeški instinkt; ne more več čutiti, ne more biti več voden, ne več voden na daljavo. Gospod Bog je, ker so ljudje na tem preveč delali, izgubil vodstvo in rekel: ›Kar delajte po svoje!‹ Jaz vem, da sem dolžan ljudem dati to s seboj na pot, da takoj preklopijo, da ponovno sprejmejo pravi človeški instinkt. [...]

Kaj dela in kaj je delal človek? Razdejanje! Zakaj? Ker je dejansko zapadel pod satanov vpliv. To se ne bi zgodilo, če bi pravi instinkt obdržal. Tega je izgubil in mu ga želim ponovno dati. Človek je padel tako daleč, da se lahko uči od živali. Žival je svoj instinkt obdržala.

Jaz se nisem pustil pokvariti. Kako so ljudje pokvarjeni! Toliko knjig! Saj tako ne more ostati. Nekdo piše o tej temi tako in nekdo drug piše drugače. Kaj je pravilno? Prišlo je do zmede. Ljudje se lahko učimo od živali, najti moramo pot nazaj in ne postati živali, da bomo ponovno sprejeli človeški instinkt.

Vzemimo podgano, za človeka je škodljiva in vendar po drugi strani koristna. Smo na ladji. [...] Če tej ladji grozi, da se bo potopila, podgane zapustijo ladjo štiriindvajset ur pred potopom – izstopijo.

Kadar kjerkoli na zemeljski krogli pride do potresa, živali bežijo štiriindvajset ur prej. Tega trenutno ne moremo razumeti. Zakaj? Ker smo naš instinkt izgubili.

Vodenje na daljavo. Ni nepoznano, da so letala, ladje, tanki, avtomobili idr. daljinsko vodeni. To natančno vemo, tudi igrače so daljinsko vodene. Tudi radijske aparate lahko daljinsko upravljamo. In ker je človek izgubil daljinsko vodenje, ga božansko, nebeško ne more več doseči. Je izven dosega.«

Misli so moči

Bruno Gröning je svoje poslušalce pogosto pozival, naj kontrolirajo svoje misli in sprejmejo samo dobre. Bog in satan nista le izvira moči, temveč tudi misli. Neprestano pošiljata misli: Bog dobre, satan slabe. Človek ne more – tako pravi Bruno Gröning – sam proizvajati misli, temveč ima le sposobnost, da jih sprejema.

»Zelo pomembno je, kakšne misli sprejema človek, kajti misli so moč. Če želi človek dobro, mu bo pomagal Bog, če želi slabo, mu bo pomagal satan.«

Človek ni brezvoljno na milost in nemilost izročen vsemu, kar mu pada na misel. Sam se odloča, katere misli bo prenašal in katerih ne. Toda izbirati mora vestno, ne površno. Za vsako mislijo je moč: pozitivna izgrajuje, negativna razgrajuje; vesela novica nas navdušuje, žalostna jemlje voljo. Misli so Božja moč. V sebi nosijo moč, o kateri današnje človeštvo komaj še kaj sluti. Misel, ki izhaja iz ljubezni,

lahko človeka pripravi do tega, da žrtvuje svoje življenje za drugega. Misel, porojena iz sovraštva, pa ga lahko spravi do tega, da nekoga drugega ubije.

»Varujte se vsake zle misli!«

»Dragi prijatelji, tega bi se morali do danes že zavedati, če ste sprejeli eno samo slabo misel, ste vendar vedno znova ugotovili, da so v vas vdrle nadaljnje slabe misli in ste zatem govorili tudi zle besede. Vse, kar sprejmete vase, morate ponovno dati iz sebe.«

»S sprejemom ene same slabe misli postanete služabnik zla, postanete resnično satanov služabnik! Razumite vendar to!«.

Toda kaj lahko človek naredi proti depresivnim mislim, dvomom, strahu in pritisku, kako se jim upreti? Nastopijo nenadoma iz nič, ga napadejo in želijo zgrabiti njegovo dušo. Kaj narediti? Takšne misli, ki se kar naenkrat pojavijo praktično iz nič, človeka povsem prevzamejo in se hočejo polastiti njegove duše. Kaj naj naredi?

Satan želi človeka z negativnimi mislimi – vseeno kakšnimi – voditi v blaznost, ga speljati z Božje poti. Želi, da se človek boji, jezi, dvomi v Dobro ter prekrši Božje zapovedi. Da bi to dosegel, ga slepi, da človek koleba med ne dobrimi mislimi in čustvi in jim je na milost in nemilost prepuščen. Toda to je ena sama laž.

Bog je človeka ustvaril tako, da lahko sam odloča o svojih mislih, besedah in dejanjih. Kadar se pred njegovim notranjim očesom pojavi slaba misel, jo lahko mirno, ampak z gotovostjo odrine. Če pri tem ostane trden, se mora zlo umakniti in ne more več dobiti oblasti nad njim. Človek o svoji usodi odloča sam s svojo svobodno voljo.

»Človek ravna po svoji volji. Kakršna volja, takšne misli. Misli pripravijo človeka k dejanju.«

Bruno Gröning je na preprostem primeru pokazal, kako velik pomen imajo misli. Pri gradnji hiše je prvi impulz volja oz. želja zgraditi hišo. Takoj nato se misel vedno bolj konkretizira, dokler ni izdelan natančen načrt. Do takrat obstaja zgradba zgolj v fantaziji bodočih gospodarjev. Sama gradnja je šele zadnji korak na dolgi poti številnih preudarkov in priprav.

Prav tako je z izcelitvijo. Najprej mora biti prisotna volja po zdravju, nato miselna ločitev od bolezni, sprejeta vera v ozdravitev. Telesna izcelitev je šele zadnji korak. Ta nikakor ni človeško delo, ampak Božja milost. Človek je ne more zaslužiti, temveč si jo mora pridobiti.

Človek je duh

Bruno Gröning je svojim poslušalcem pojasnil, kaj je pravo bistvo ljudi:

» Kdo ste?« je vprašal. Nihče od njegovih poslušalcev ni navedel drugega odgovora kot svoje ime. Bruno Gröning z odgovorom ni bil zadovoljen. »Ste svoje telo?« je raziskoval dalje. Na to vprašanje smo prijatelji jecljajoče odgovorili, ker nismo znali bolje: »Ja.« V odgovor smo dobili njegov odločen »Ne!« in vztrajal je dalje »Kdo ste v resnici?« Na naše molčanje je pojasnil, da od nekdanj nismo telo, marveč duh. Naše telo smo samo prejeli za zemeljsko življenje od Boga, prejeli smo ga ob rojstvu in ga bomo predali Zemlji, ko bomo odšli domov. Naša duša predstavlja povezavo med duhom in telesom ter vzame dobre in slabe izkušnje od tukaj s seboj v Onostranstvo. Duša je nosilec Božje iskricе, ki v tistem trenutku, ko se človek odpre veri, omogoči povezavo z Bogom. Če pa se duša zapre v neveri, ostane povezava z Bogom zaklenjena.«*

Telo torej ni bistveno za človeka, temveč je le zemeljska lupina za duh in dušo. Zato s smrtjo ni vsega konec, kot dandanes verjame mnogo ljudi. Življenje teče dalje, ni vezano le na telo.

Človek je duh, njegovo telo je darilo, ki mu ga je Bog dal na razpolago kot orodje za življenje na Zemlji. Pravo poslanstvo človeka je, da telo uporablja za Dobro in z njegovo pomočjo udejanji dobre misli. S pomočjo svobodne volje pa ima človek možnost, da ga zlorabi za zlo, za krajo, za ubijanje, za uničenje. Po dejanjih nekega človeka lahko razberemo, s kom je povezan, v čigavi službi je: v Božji službi ali službi satana. To še ne pomeni, da je človek kot tak dober ali slab, temveč:

* Grete Häusler, Tukaj je resnica ..., S. 55

»Človek je in ostaja Božji, nikoli ni hudičev, nikoli ni satanski, nikoli ni zloben, temveč je, če zapusti Boga, če se zanemari, lahko samo z zlom obremenjen. Zlo ga zajame in potem mora služiti zlu. Ni človek tisti, ki povzroča zlo, temveč zlo. Od zla ne moremo pričakovati nič Dobrega! Prav tako od Boga nič zlega!«

»Kadar je človek prešibak, zapade pod vpliv zla, pade navzdol, takrat mora hoditi po tej poti, ki vodi navzgor, zaradi pomanjkanja moči pade navzdol v roke zla, potem je izročen zlu. Če takrat ne pride odrešujoča roka ter ga ne iztrga ven, je za lep čas izgubljen. Potem bo moral služiti zlu.«

Dolžnost vsakega posameznika je, da svoje telo ohrani v redu. Vsaka negativna misel, vsaka zla beseda in vsako zlo dejanje deluje na telo škodljivo, kar pomeni, da kadar duša ni povezana z Bogom in se preda negativni moči, lahko to privede do obolenja telesa.

Kadar se duša ponovno odpre dotoku Božje moči, bo posledica izcelitev telesa. Iz tega razloga je pri Gröningovi »izcelitveni metodi« duhovna drža tako odločilna. Izcelitev se ne sme nikoli obljubiti. Izcelitev je vedno odvisna od človeka samega, od tega, kako se odpre Dobremu in upošteva učenje Bruna Gröninga. Zdravljenje telesa lahko učinek samo zatre, ne odpravi pa razloga. Tega lahko odpravi samo človek sam. Razloge lahko odpravi človek sam, tako da doživi »veliki preobrat«.

Bog je največji zdravnik

Izcelja resnično lahko le Bog, ne človek. Bog je največji zdravnik. Zanj ne obstaja neizceljivo, zanj ni nič nemogoče. Bruno Gröning je vedno znova govoril:

»Zaupaj in verjemi. Pomaga in izcelja Božja moč!«

Edino, kar pričakuje od iskalca pomoči, je pripravljenost, da mu zaupa in sprejme vero v Boga, v njegovo izcelitevno moč in v lastno okrevanje. Kadar nek človek izpolni te pogoje, mu Bruno Gröning lahko pomaga. Svojo pomoč nudi celo, če je vera posameznika prešibka:

»Če danes še ne morete verjeti, potem bom jaz verjel za vas, dokler ne boste resnično verjeli. In če danes še ne prosite, še ne znate moliti, potem bom tudi to storil za vas.«

Tako je lahko preko Bruna Gröninga Božje pomoči deležen vsak človek. Nihče ni izključen. Vsi naj doživijo odrešitev. Vsem je treba pomagati. Ljudje naj doživijo, da Bog ni sodnik, ki kaznuje, ampak ljubeči Oče. Vsi ljudje so njegovi otroci in On jim je prijatelj in odrešenik.

Preko Bruna Gröninga lahko človek ponovno doživi Božje čudeže. Ohromeli hodijo, slepi vidijo in trpeči se veselijo življenja. Bog je vsem ljudem največji zdravnik in pomočnik. Njemu ni nič nemogoče. Bruno Gröning je rekel:

»Veliko tega je kar se ne da pojasniti, toda ničesar, kar se ne more zgoditi.«

Nagovorjeni predmeti

Bruno Gröning je imel mnogo sposobnosti, ki se jih ne da pojasniti, temveč le opisati. Tako je lahko npr. »nagovoril« predmete, kar pomeni, da je vanje položil izcelitveno moč. Iskalcem pomoči je pogosto dal »nagovorjene« kroglice iz staniola, ki naj bi omogočale boljši sprejem izcelitvene moči.

Kurt Trampler je o tem fenomenu zapisal:

Gröning: »Kadar se dotaknem neke kroglice – majhne podobne našega sveta – potem gredo vanjo vsi žarki, ki tečejo okrog naše Zemlje, ter človeka ponovno čvrsto povežejo z neomejenim nebeškim sevanjem.«

Od trenutka, ko človek vzame v roko to kroglico, začuti popolno spremembo. Prebudijo se vsi centri v človeškem živčevju, tako da se ponovno spravi v tek tudi krvni obtok. Vsa obolenja organov in okončin so napadena tako, da jih izcelitveni tok premaga, tudi če gre za tako težke bolezni, kot so tuberkuloza, kostna gniloba, ja, celo, če gre za spremembe na hrbtenici in kosteh [...]. Ničesar ni, kar s kroglico ne bi bilo možno.

»Gotovo« je Gröning sprejel moj ugovor: »So ljudje, ki so dobri in verni, ki pa sprva ne vedo, kaj bi si počeli s kroglico. Njihova napaka je nestrpnost. Pri mnogih ljudeh je čutni živec tako otopel, da ga je potrebno najprej priklicati v življenje. Traja lahko minute, ure, dneve in tedne, preden se začne novo življenje. Toda moč iz kroglice prične delovati, ko se jo prvič dotakne, le da je bolni sprva sam še ni mogel zaznati.«*

Nagovorjene predmete lahko primerjamo z zunanjiimi antenami. Omogočajo boljši in neprekinjen sprejem zdravilne moči.

Bruno Gröning je človeka primerjal z radijskim sprejemnikom. Kadar sprejemnik ni naravnana na frekvence oddajnika, ne more sprejemati oddaje. Natanko tako je med Bogom in človekom. Bog nenehno pošilja izcelitveno moč. Toda če človek svojo sprejemno postajo naravnana na neko drugo postajo, potem ne more sprejemati Božjega oddajanja.

V zadnjem stoletju so se ljudje pozabili zavestno naravnati na sprejem Božjega oddajanja. Od Boga so se oddaljili tako daleč, da ne vedo več, na kateri »frekvenci« oddaja On. Bruno Gröning je ljudem dal to frekvenco tako, da jih je učil zavestno sprejemati Božjo moč. Sebe je primerjal z »gospodično v telefonski centrali«, ki pozna Božjo »telefonsko številko« in ljudi preveže dalje direktno k Bogu.

O nagovorjenih predmetih je potrebno povedati še naslednje: ti predmeti ne izgubljajo svoje moči in so danes še vedno prav tako učinkoviti, kot so bili za časa življenja Bruna Gröninga. Kdor vzame v roko kroglico ali kakšen drug nagovorjeni predmet, občuti še danes močan tok energije, ki izhaja iz njega.

Izcelitve se dogajajo dalje

Nek mogoče še bolj neverjeten fenomen je: izcelitve se dogajajo še vne do današnjega dne. S smrtjo Bruna Gröninga niso prenehale.

On sam je leta 1952 dejal:

»Vsi ljudje morajo umreti, tudi jaz. Telo bodo položili v zemljo, toda jaz ne bom mrtev. Kdor me bo poklical, za tega

* Kurt Trampler, Veliki preobrat, S. 82 f.

bom prišel in pomagal bom dalje. Toda potem bo vsak sam dosegel pomoč in izcelitev.«

Tudi tega se z razumom ne da razložiti. Vendar je z medicinskimi pregledi dokazano dejstvo. Ne da se več zanikati: odrešitev je Bog namenil vsakemu človeku in izcelitvena moč ni vezana na telo Bruna Gröninga. Izcelitvena moč deluje dalje. On pomaga še danes in vse do današnjega dne lahko ljudje v njem najdejo zvestega prijatelja. Tako kot včasih, velja njegova beseda tudi danes:

»Prav tako lahko vsakega človeka vodim tako, da več ne zapade v nesrečo. In to naredim ljudem, ki mi rečejo:

›Svoje življenje polagam v vaše roke, vodite me vse do mojega konca!«

In tega človeka vodim resnično po dobri poti ter ga pri tem čvrsto držim, da ne more nikoli priti na slabo pot.«

Življenjske modrosti Bruna Gröninga

Bruno Gröning je bistvene izjave svojega Učenja izrazil v le nekaj enostavnih besedah. Tukaj so v enostavni obliki zapisana duhovna načela in življenjske modrosti, ki dajejo slutiti, da njegovo Učenje ne zajema samo aspekta izcelitve, ampak je veliko več:

»Ljubite življenje – Boga! Bog je vsepovsod.«

»Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe! Ne bodite zlobni, hinavski, ne storite nikomur nič žalega! Bodite vsi dobri, dobri drug z drugim. Vedeti morate, da sodite skupaj, revni ali bogati. Ne bodite zavistni!«

»Odložite sovraštvo in zavist, kajti živite tako, kakršni ste. Sovraštvo in zavist silita v prepir in spor.«

»Ali obstaja osnovno načelo, po katerem se lahko ravnamo celo življenje? Da, ljubezen do bližnjega.«

»Človek je bitje ljubezni. Kar je ustvarjeno v ljubezni, lahko živi le v ljubezni [ljubezen je Bog].«

»Vsi smo Božji otroci in imamo samo enega Očeta in to je Bog.«

»Dajem vam na znanje, da ste vsi, ki živite tukaj, na tem velikem, Božjem svetu, le Božji otroci. Edini zdravnik, zdravnik vseh ljudi, je in bo ostal naš gospod Bog. Le on lahko pomaga. Pomaga pa le tistemu, ki je našel pot k njemu ali pa, kot sem že dejal, ki je pripravljen stopiti na to Pot, ki je pripravljen sprejeti vero in z njo živeti.«

»Na Božji poti ni nič neizceljivega, nobenega trpljenja, nobenih skrbi, so le zdravje, veselje, ugodje in zaupanje.«

»Bog ima vse, kar človek potrebuje. To je človek pozabil.«

»Ko Boga doživimo, sprejmemo vase božansko, potem se počutimo dobro, potem smo svobodni, potem živimo tako, kakor je Bog življenje določil.«

»Če želiš doživeti božansko, moraš k temu težiti.«

»Ko lahko človek ponovno veruje v resnično božansko, bo na sebi doživel odrešitev, potem ko bo znal vero udejanjiti.«

»Delo satana je uničevanje, tudi vojna – uničenje vsega Božjega. Človek povsem odkrito kaže, da je zapadel satanu. Vojna je pustila velike posledice. Te se postopoma odpravljajo – pogledajte hiše itd., da bi ponovno zgradili človeka, ni pomislil nihče in če je, potem je to posameznik, proti kateremu se najostreje bori.«

»Duhovno izgraditi pomeni, da človek ponovno sprejema preko duše in telesa, ki mu ga je Bog dal, Božjo pošiljko moči.«

»Za zlo ne smete imeti poslušna, za to vam Bog ni dal telesa.«

»Kar človek seje, to žanje. To pomeni: vse, kar človek z besedami ali dejanji oddaja, se bo vrnilo k njemu nazaj. Prejel bo, kar daje.«

3. poglavje: Šarlatan ali čudodelnik?

Od njegovega prvega javnega nastopa v Herfordu so se mnenja o Gröningu razhajala. Eni so v njem videli čudodelnika, drugi šarlatana. Kakšen je bil v resnici? Je bil od Boga nadarjen pomočnik ali je samo izkoristil stisko bolnih?

Škof kot priča časa

Evangeličanski škof dr. Hermann Kunst je bil leta 1949 kot superintendent cerkvenega okrožja Herford neposredno povezan z dogodki, povezanimi z vilo Hülsmann. Nešteto ljudi iz domovine in tujine ga je prosilo za presojo Gröningove dejavnosti. Nekajkrat je bil s »čudodelnim zdravnikom« osebno v stiku in bil je član preiskovalne komisije iz Herforda. V nekem intervjuju je 10. julija 1991 zavzel stališče do Gröninga:

»Nisem ga imel za šarlatana, toda danes si človek komaj še lahko predstavlja, kako zmedeni so bili takrat naši ljudje, kako veliko duševnih okvar se je porajalo. In ni bilo nobenega dvoma, da so se dogajale stvari, ki so bile nerazložljive.

To z Brunom Gröningom je bilo nekaj posebnega. Nedvoumno zame je bilo, da je iz njega izhajala moč, ki je pri ljudeh povzročala izcelitev.

Z njim sem se pogovarjal dlje časa vse skupaj štirikrat. V razgovorih mi je šlo za to, da izvem v čigavem imenu opravlja svoje službo. Saj ne obstajajo samo nebeške in božanske energije. [...] Menil je, da mu je Bog dodelil posebno moč, ki povzroča izcelitve.

Sicer pa o njem nisem imel slabega vtisa. Imel sem ga za resnega moža. V razgovoru ni bilo nobenih težav. To je bil razgovor posebne vrste, ker je pač on opravljal posebne vrste delo.«

Na vprašanje, ali je Gröning za svoje delovanje jemal denar ali iz tega delal posel, je odgovoril:

»Ne! O tem se je sicer govorilo, toda doživel nisem niti enega samega primera, pri katerem bi mi bilo verodostojno rečeno, da je vzel denar ali ga celo zahteval.

Slišal sem le, da je na mizi stal krožnik, vanj bi lahko kaj dali, toda prosil ali celo zahteval ni ničesar, vsekakor ne v moji vednosti.«

Kot »pooblaščen svetovalec nemške evangeličanske cerkve s sedežem v ZRN« je 23. julija 1957 herfordski preiskovalni komisiji podal pisno stališče o delovanju:

»Izpitna komisija je svoje delo vzela tako resno, da je opravila razgovore z Gröningom ter se seznanila z izceljenimi. Pogajanja z gospodom Gröningom pa so bila zaradi tega popolnoma neploдна, ker so zdravniki nagovarjali gospoda Gröninga v kategorijah in izrazih šolske medicine. Izkazalo se je, da gospod Gröning nikogar, ki je prišel k njemu, ni pregledal. Ne poznam nobenega primera, kjer bi se gospod Gröning kakšnega pacienta fizično dotaknil. Ni mi znano, da bi kakšnega bolnika poskušal pripraviti do tega, da bi se odpovedal strokovni zdravniški pomoči. Tudi ni predpisoval zdravil. Njegove očitne uspehe si lahko še danes razlagam le tako, da je imel nenavadno sposobnost nagovoriti psihične komponente neke bolezni. Tako si razlagam uspehe, ki jih je imel pri revmatičnih obolenjih in določenih želodčnih težavah.

Medtem ko je govoril z bolnikom, je izžareval neomajno odločnost, njegov vtis je bolnega zelo redko zgrešil.

V spominu mi je ostal primer iz moje lastne občine. Nek petnajstletni deček je bolehal za hudo astmo. Že leta dolgo je moral zaradi zelo oteženega dihanja vsako noč dva do trikrat vstati. Nekega večera je stal med veliko množico ljudi na dvorišču hiše, pod balkonom, s katerega je govoril gospod Gröning. Med dečkom in gospodom Gröningom ni prišlo do osebne srečanja. Od taktat dalje je bil deček rešen astmatičnih napadov.«

O heidelberških raziskavah

Heidelberške preiskave naj bi dokončno razjasnile, ali je Gröning čudodelec ali šarlatan. Z očesom znanosti naj bi se izkazalo, česa je v resnici zmožen. Prof. dr. H. G. Fischer je 28. avgusta 1949 v reviji »Revue« v članku z naslovom »Bruno Gröning ni noben šarlatan« poročal o prvem začasnem rezultatu preiskave:

»Slepar ali čudodelni zdravnik?

Bruno Gröning ni noben šarlatan, noben hipnotizer, noben čudodelni zdravnik, temveč nadarjen, nezdravniški psihoterapevt (duševni zdravnik). Trudi se, da iz naravnega otroškega in tudi religiozno utemeljenega sočutja pomaga ljudem v njihovih duševno povzročenih tegobah s tem, da jim pomaga, da se osvobodijo vsega trpljenja, ki se večinoma kaže »organsko«. Nikakor se ne primerja s preroki ali mesijo. Zaveda se svojega poslanstva.

Kaj je psihoterapevt?

[...] Psihoterapevt – v Nemčiji jih je zelo malo, saj je za to potrebna posebna nadarjenost in ustrezno dolgotrajno izobraževanje, ki ga v Nemčiji še ni – opravlja svojo prakso na osnovi študija medicine in psihologije ali kot »nezdravnik« v sodelovanju z zdravnikom.

Gröning ima izrazit naravni talent za psihoterapevta. Vendar s psihoterapevtskimi metodami do sedaj še ni bil seznanjen. Zaradi tega se pojasnijo težave, ki so mu jih do sedaj pri njegovi izelitveni dejavnosti povzročali odgovorni. Vendar trpi Gröning tudi zaradi težav, ki mu jih povzročajo ozkosrčni in enostranski zdravniki psihoterapije, ki jih zanimajo le telesne strani bolezni.

Ali ima Gröning kakšno posebno psihoanalitično nagnjenje ali tehniko?

Da, odločilna je njegova nadpovprečna nadarjenost in sposobnost, da se vživi v druge ljudi, kar je povezano z naravnim talentom, s spretnim obravnavanjem ljudi. Obe predispoziciji izvira iz njegove optimistične, do ljudi neposredne, prijetne biti, ki poleg tega izraža tudi jasen cilj in samozavest. Vse to so nagnje-

nja, ki so za psihoterapevta bistvena in so pri njem izrazito in s pravo mero prisotna.«

Nedvoumno pozitivno mnenje! Sposobnosti Bruna Gröninga so bile potrjene. Toda bistva njegovega delovanja medicina kljub temu ni prepoznala. Poskušali so ga uvrstiti med psihoterapevtske kategorije ter prezrli, da je na delu Moč, ki deluje na višjem nivoju, kot sta medicina in psihoterapija.

Znanstveniki so sicer ugotovili, da jim je nekaj vidikov Gröningovega delovanja ostalo nedostopnih, toda niso bili pripravljene priznati, da njegove sposobnosti presegajo medicinsko znanje. Tako je v svoji izjavi nadaljeval prof. Fischer:

»Ali je prepoved zdravljenja upravičena?

Prepoved je bila očitna posledica določene nemoči masovnega navala iskalcev izcelitve. Slonela je na medicinskem nerazumevanju psihiatrije. Delno se je opirala na nerazumevanje šolske medicine za vsakršno duševno izceljanje. To se kaže v tem, da so pri ponudbi Gröningu, da svojo izceljitveno moč dokaže, zahtevali izcelitev samo čisto organskih in celo brezupnih bolezni. Na drugi strani pa se je prepoved opirala na upravičene pomisleke o zanesljivosti izceljanja laika, ki nima pregleda nad mejami svojih izelitvenih sposobnostih.

Kakšno je naše stališče do Gröningovega dovoljenja izceljanja?

Zgoraj omenjeni pomisleki – kljub načelnemu zagovarjanju, da se Gröningu pusti opravljati njegov življenjski cilj, izceljanje – Gröningu zaenkrat še niso omogočali brezpogojnega dovoljenja izceljanja. Iz dosedanjega skupnega sodelovanja z njim pa je dovolj opornih točk pokazalo, da je pričakovati, da se Gröning v sodelovanju z zdravniki lahko izuči za zanesljivega psihoterapevta. Zato je potrebno, da se ga v prihodnje ne omejuje s prepovedjo. Smiselno je, da se iskalci izcelitve obračajo na nekoga, ki je v svoji ordinaciji pripravljen delati z Gröningom. Nadaljnje možnosti bi se lahko izkazale iz sodelovanja med Gröningom in

razumnimi zdravniki, na način heidelberške raziskave. Vendar bi se sodelovanje moralo podaljšati na najmanj tri mesece.

Ali je razumljivo, da je Gröning bil in ostal tako iskan?

Da, Gröning je v vrsti primerov, kakor se je izkazalo tudi v Heidelbergu, imel presenetljive uspehe. Odkril je dimenzije obsega do sedaj široki javnosti neznanih bolezni našega časa. Že samo to je bila zelo velika zasluga. Znanstvena ocena pisem, naslovljenih nanj s svojimi opisi pretresljivih bolezenskih zgodb je pokazala, da je bila medicina doslej nemočna. [...]

Cilj pričujočih izvedenskih mnenj ter vseh prizadevanj, ki so vodila do tega ni bil samo znanstveni nadzor in razjasnitev delovanja »čudeža« Gröning. Mnogo bolj naj bi doprinesel k temu, da številnim bolnikom, za katere tukaj gre, ne bi bilo več potrebno tekati od zdravnika do zdravnika. Preprečilo naj bi se, da bi obupali nad medicino in obupali nad svojo usodo in zaradi tega postali vedno bolj bolni.

Ali so Gröningove izcelitve kljub temu čudež?

Na to vprašanje obstaja le en odgovor. Vse njegove izcelitve, kot smo prikazali, je možno razložiti in pojasniti. Vendar ostajajo – kakor navsezadnje vse ozdravitve – čudež.

(Za javnost podana verzija, kot sta jo pripravila gospod prof. dr. H. G. Fischer in dipl. fizik R. Germer.)«

Jedro Gröningovega delovanja ni prepoznano

Kljub pozitivnemu osnovnemu razpoloženju je ta ocena vsebovala – dokončno izvedensko mnenje ni bilo nikoli izdelano – za Gröninga velike nevarnosti. Grete Häusler je o preiskavi v Heidelbergu v svoji knjigi »Resnica o in okrog Bruna Gröninga« zapisala:

»Čeprav so posebne sposobnosti Bruna Gröninga delno pravilno prepoznali, so spregledali bistveno jedro njegove biti in Delovanja. Enostavno niso dojeli, da je srž njegove usmerjenosti njegov sočlovek, da je celoten človek delo Boga in se kot tak mora

tudi razumeti – pojmovanje nezaslišanega pomena za njegove izcelitvene uspehe. To nerazumevanje pojasnjuje tudi njihov odklonilen odnos, kar je postalo za Bruna Gröninga usodno. In čeprav priznani zdravniki in psihoterapevti niso mogli pomagati ljudem v njihovi najbridkejši stiski, so jim zaprli tudi poslednje upanje za izcelitev s pomočjo Bruna Gröninga s tem, ko so predlagali, da ga izšolajo v okviru zdravniške prakse »za zanesljivega psihoterapevta«.

Takšna rešitev pa trumi neozdravljivih ni pomagala. Kdaj bi utegnil delovati, če bi sprejel ta njihov predlog?

Pri objektivni, pošteni oceni bi morali spoznati, da je Bruno Gröning lahko razpolagal s sposobnostmi in znanjem, ki ga z analitičnim razumevanjem ni mogoče dojeti in ki daleč presega pozitivistične zasnove naravoslovnih znanosti. »Fenomen Bruno Gröning« je navsezadnje heidelberškim izvedencem ostal nerazumljen. [...]

Tako je bil na koncu rezultat preiskave Bruna Gröninga, katere namen je bil sprva dobrohoten, negativen. Sodba, s katero so Brunu Gröningu zavrnilo dovoljenje za opravljanje prakse zdravlilca, da baje ni zagotovljena zanesljiva naknadna oskrba njegovih pacientov, je bila zanj smrtonosna. Izhajala pa je iz pomislekov zdravnikov za njihov lasten ugled, iz strahu za lasten položaj, kajti utemeljitev je bila precej obrabljena. Kdo od njih je lahko dal garancijo za ozdravitev njihovih bolnih pacientov in trajno zdravje? Ali so bili oni gospodarji nad boleznijo in zdravjem, nad življenjem in smrtjo?

Vse do danes znanost še ni mogla pojasniti skrite povezanosti med zdravjem in boleznijo, življenjem in smrtjo. Toda Bruno Gröning je bil očitno eden redkih posvečencev, katerega znanje o tej skrivnosti je daleč presegalo znanje povprečnega človeka. Spontano je vedel, če je stal pred človekom, če in koliko pomoči potrebuje in če ima ta moč, da po svoji izcelitvi zdravje ohrani. Bruno Gröning je vedno prišel nenapovedan in z znanjem, če bi eden njegovih varovancev potreboval pomoč.«*

* Grete Häusler, Tukaj je resnica...Hier ist die Wahrheit...., S. 81 f

Heidelberško izvedensko mnenje

Med prvim procesom leta 1951 so iz Heidelberga zahtevali »višje izvedensko mnenje« o Gröningu, ki naj bi razjasnilo, ali se njegov »način izceljanja« pojmuje kot zdravilstvo ali kot psihoterapija.

Mnenje je bilo napisano 24. oktobra 1951 in ni imelo nobene povezave s preiskavo iz leta 1949. V nasprotju s presojo prof. Fischerja je bila podana nadvse negativna slika o osebnosti Bruna Gröninga. Poleg tega je bila izdelana le na podlagi vpogleda v listine, ki jih je posredovalo sodišče. Osebno srečanje z Gröningom se izvedencem ni zdelo potrebno. O karakterju in osebnosti nekega človeka so razsojali, ne da bi ga osebno srečali.

Očitno je bilo, da je celotna ekspertiza imela smo en namen – onemogočiti nadaljnje delovanje Bruna Gröninga. V njej je bilo nakopičenih toliko obrekljivih in sovražnih fraz, da je bila v pravnih krogih sprejeta skeptično in jo je sodnik v razglasitvi sodbe opisal kot pristransko. Bruno Gröning je k temu zapisal:

»S tem izvedenskim mnenjem sodišče ni moglo uspeti, ker v njem niso bili razvidni odgovori na vprašanja, ki jih je zastavilo sodišče. Ta ekspertiza je zame ponoven dokaz tega, da je bila zame negativna stran dovolj dobra, ker ni prišlo do načrtovanega poslovnega sodelovanja, kakor so si ga zamišljali gospodje. Izvedensko mnenje je bilo napisano birokratsko. V njej so prepletli vse, tudi negativno, kar se je o meni nabralo, in ni bilo niti pojasnjeno. S tem mnenjem si tako imenovani izvedenci niso naredili nobene časti, temveč so mi ponovno dokazali, kakšni znajo biti ljudje. S tem niso prispevali k ugledu niti medicini niti psihoterapiji. Seveda pa se ne štejem k tistim ljudem, ki obravnavajo vse enako, temveč štejem to kot izjemo in znam dobro ločevati dobro od slabega.

S postopkom zgoraj navedenih gospodov medicine in psihoterapije je tisk zdaj šele imel pravo priložnost osvetliti razpoložljiv negativni material.«

Bruno Gröning in strokovni medicinski izrazi

Pogosto so Brunu Gröningu škodovali tako, da so njegovo delovanje poimenovali s strokovnimi medicinskimi izrazi. Ne le zdravniki, tudi laiki so njegovo »izcelitveno metodo« označevali kot »zdravljenje«, iskalce pomoči pa kot »paciente«. To se je dogajalo večinoma nevede, običajni pojmi so se prenašali na neobičajnega fenomena. Navidez nepomembno, postransko in vendar: v »velikem procesu« so bile takšne izkrivljene besede zanj usodne.

Ker so celo njemu naklonjeni izvedenci in priče njegovo delovanje imenovali kot »zdravljenje pacientov«, je bilo od vsega začetka ocenjeno, da opravlja zdravilstvo v smislu zakona o zdravilstvu. Celu njegovi zagovorniki niso bili nobene izjeme. Na Gröningovo pojasnilo, da ne izcelja on, temveč »Ono«, so se le nasmihali.

Tukaj postane jasno, kako zelo so Brunu Gröningu škodovali medicinski izrazi. Če bi na sodišču spoznali, da ne opravlja nobenega zdravilstva v smislu zakona o zdravilstvu, temveč, da je ljudem samo razkril dostop do Božje izcelitvene moči, bi bila obtožba neutemeljena. Proces bi morali prekiniti.

Gröningov duhovni način izceljanja

Berlinski zdravnik in vodja »Zveze za pospeševanje duhovnega zavedanja« dr. med. Josef Gemassmer je 17. aprila 1955 podal strokovno izvedensko mnenje o Brunu Gröningu. Fenomen Gröning je osvetlil na osnovi duhovnega načina zdravljenja. Tukaj je nekaj izvlečkov:

»Moj odnos do Bruna Gröninga temelji na doživetih izcelitvah. Ta doživetja so zame dokaz, da Gröning oddaja neko izcelitveno moč.

Kakšne vrste je ta moč, pa je drugo vprašanje. Dejstvo je, da obstaja ter da svojega nosilca zavezuje, da jo oddaja; kajti, če duhovni izcelitelj ne pusti svoji izcelitveni moči delovati, uniči s tem svojo notranjo zmožnost izceljanja. [...]

Senzacionalni hrup okoli Gröninga je bil obžalovanja vreden in oblast ga je morala preprečiti. Nič manjša pa ni bila naša dolžnost najti neko obliko, ki bi mu omogočala čisto, jasno in urejeno delovanje. Popolnoma se zavedam težavnosti situacije, vendar moram opozoriti na to, da obstaja kriza v zakonodaji:

1. Če nekdo pozna pomoč, ki jo lahko nudi sam in je ne da, se šteje za krivega povzročitelja telesne poškodbe iz malomarnosti.

2. Kadar bi bolnik lahko dobil pomoč od zdravnika, ki mu ne more biti dana z nobene druge človeške strani in javna zakonodaja ovira bolnega, da bi pomoč dobil, potem je oblast kriva za povzročitev telesne poškodbe iz malomarnosti.

3. Zdravstvena uprava pa je dolžna preprečiti prekršek množičnih zborovanj ter bedeti nad čistim izseliteljskim delovanjem. [...]

Ker se je na zdravnike izvajal moralni pritisk s strani stanovske organizacije, naj ne sodelujejo z Gröningom in ker ni dobil dovoljenja za izseljanje, je zdravstvena zakonodaja preprečila Gröningovo harmonično delovanje. V Gröningu samem pa so prekinjene notranje energije, ki ne učinkujejo z veliko energijo samo navzven, na druge bolne ljudi, temveč tudi na njega samega. Te energije bi ga notranje raztrgale, če ne bi bil poslušen izselitvenemu nagonu, ki mu ga je dala višja sila.

Toda onemogočiti pot nekemu človeku, ki posreduje svojo izselitveno moč, ki jo je tisočkrat dokazal, je odgovornost, o kateri bo sodil duhovni zakon.

Gröning pa je nudil tudi obilico takšnih uslug in obstaja na tisoče pisem, prič, ki to dokazujejo; to so dokazi, ki bi vsekakor morali biti ovrednoteni.«

Skozi Gröninga deluje Božja moč

Grete Häusler je v svoji knjigi »Resnica o in okrog Bruna Gröninga« zavzela svoje stališče do različice dr. Gemassmerja. Kljub dobremu namenu je videla tudi nerazumevanje do Gröninga:

»Meni se zdi nenavadno, če dr. Gemassmer piše: ›Te izkušnje so zame dokaz, da iz fenomena Gröning prihaja izcelitvena moč. Drugo vprašanje pa je, kakšne vrste je ta moč. Dejstvo je, da je tukaj in da jo je njen nosilec dolžan oddajati.«

Kakor vemo, obstajajo dobre in zle energije. Celo je zelo pomembno, da to drugo vprašanje vzamemo zelo resno. Kajti v življenju je pomembno, da dovolimo delovati samo dobri, najboljši moči in tej drugi, razkrajajoči, uničujoči prepovemo, da deluje. In samo za to gre pri Brunu Gröningu. Kdor je to moč v sebi doživel, ve, da je imel Bruno Gröning prav, ko je rekel: ›Božja moč pomaga in izcelja.« [...]

Če dr. Gemassmer govori o senzacionalnem hrupu okrog Brunu Gröninga ter meni, da je preprečitev s strani oblasti potrebna in nato za to zadolži Zdravstveno upravo, da prepreči ponovno ›neumen množični shod« ter da javna uprava odloča o nadzoru nad čistim izcelitvenim delovanjem, potem menim, da je to popolnoma narobe. [...]

Prepričana sem, da bo v prihodnje moralo biti obratno. [...] Če bi oblasti v Herfordu in na Traberhofu uporabile javne organizacije za nastanitev ljudi, potem zaradi tega ne bi nikoli nastale neprijetnosti. Bruno Gröning se je poleg tega vedno ubranil še vseh tistih ljudi, ki so hoteli iz njegovega delovanja narediti posel [...]. Tako in nič drugače bi moral dr. Gemassmer presoditi dogodka, če bi resnično želel pomagati Brunu Gröningu. [...]

Bruno Gröning je natanko vedel, kaj hoče. Hotel je urejeno delovanje. Stremel je k izgradnji zdravilišč, v katerih bi sodeloval z zdravniki. Zgradba, osebje, organizacija, vse je bilo pripravljeno, le dovoljenja za delovanje ni dobil, ker je bil ›Gröning.«*

Proti materialističnemu načinu razmišljanja

Naslednje izvedensko mnenje je predložil dr. med. Wilhelm Beyer. Nekaj izvlečkov:

* Grete Häusler, Tukaj je resnica ..., S. 145 f.

»Izcelitev z duhovno močjo je po svojem bistvu in vrednoti še danes močno sporna in temu primerno bo vsak duhovni izcelitelj že vnaprej sprejet z nezaupanjem in sumom. Prav posebej s strani zdravnikov, kar je lahko pojasniti z aspekta materialističnega načina razmišljanja znanstvene medicine.

Za šolsko medicino je nerazumljivo, da se lahko z duhovno močjo izboljšajo ali celo izcelijo zaradi tuberkuloze obolela pljuča. Če se sploh prizna neko delovanje, se šteje za uspešno samo v okviru duševnega in to delovanje poimenujejo z besedo »sugestija«, kar pomeni, da pravzaprav ne gre za pravo delovanje, temveč je zgolj domišljija. Da lahko organske spremembe telesne substance z duhovno močjo ponovno pridejo v red, je po medicinskem mišljenju nepojmljivo. Znanstvena medicina dosledno zagovarja, da je to neodgovoren poskus s popolnoma neprimernimi sredstvi, če želi izcelitelj z duhovno močjo izceliti nekega bolnika, ki ima od tuberkuloze razkrojeno žarišče na pljučih.

Za svojo nalogo odpravljanja bolezni jemlje znanstvena medicina telo kot izhodiščno točko svojih opazovanj in sklepov. Telo je oprijemljiva in dostopna materija za znanstvene raziskave in reakcijski procesi v njem so s pomočjo fizikalnih in kemijskih zakonov ljudem v veliki meri razumljivi. Temu primerno se poskuša človek s fizikalnimi, kemijskimi ali rastlinskimi substancami zoperstaviti bolezenskim motnjam in ima tak način za edino možno znanstveno in sigurno pot.

To, česar znanstveni medicini primanjkuje, je bližje znanje ali vsaj uporabna predstava o bistvu življenja, ki ne deluje samo v fizičnem telesu ter ga ohranja, temveč preveva tudi duševno – duhovno bit človeka. [...]

Življenjska moč človeka je gradbenik njegovega fizičnega organizma ter kot takšna tudi edina primerna in pooblaščenca, ki zmore ponovno odpraviti bolezenski nered, ki je nastal v njem. Iz tega nedvoumnega dejstva spoznamo, da so vsa nam običajna izcelitvena prizadevanja zdravnikov in »nezdravnikov« samo pomožna dela v življenju, ki je edini pravi mojster gradbenik, da bi lahko izvršilo svoje okrevanje pod čim bolj lagodnimi

in udobnimi pogoji. Kadar ta mojster svoje delo prekine, potem tudi najmarljivejši in najspodobnejši pomočniki ne bodo več prispevali k napredovanju gradnje. [...]

Povečati obilje življenjske moči bolnega ter ga tako usposobiti za uspešno delovanje v smislu okrevanja, to je smisel vsake duhovne izcelitve. [...]

Že tri desetletja in pol sem seznanjena z duhovnim izcelitvenim delovanjem iz lastnih izkušenj, zato stojim daleč najbolj nepristransko pred osebnostjo Bruna Gröninga, od vseh ostalih, ki so na tem področju še vedno brez izkušenj ter zato nevedni ali vsaj negotovi. Moja sodba o njem ni osnovana samo na raznovrstnih protislovnih poročilih tiska, temveč sem ga večkrat osebno srečala. Poznala sem ga kot moža z najboljšimi in najbolj čistimi nameni. V njegove posebne sposobnosti ne dvomim. [...]

Je mož z dobrimi izceliteljskimi sposobnostmi in čistimi nameni. Zaradi tega s strani izvedencev ne obstajajo nobeni pomisleki proti temu, da je bil s svojo sposobnostjo koristen mnogim ljudem, ki jim je resnično želel pomagati.«

Gröning deluje na človeka v celoti

Tukaj bo vzpostavljen odnos med dvema komponentama Gröningovega delovanja, odnos v tej tako znanstveno zaznamovani strukturi mišljenja današnjega časa, ki sta mu dodeljena dva različna nivoja: zdravje telesa in zdravje duše. V delovanju Bruna Gröninga sta nedejivi. Njegov cilj je bil popeljati ljudi nazaj na Božjo pot.

Vsa beda, ki se je kazala v sporu okrog fenomena Gröning, izvira iz ločevanja telesa od duše. Za dušo je pristojna cerkev, za dobro telesa pa zdravnik. Pri tem gre za dve neodvisni, med seboj ločeno delujoči področji.

Avtomatično se je pokazalo, da družba, ki je ujeta v takšne miselne strukture, ne zna ravnati s fenomenom, kakršen je Gröning. V katero področje naj ga razvrstijo, medicino ali religijo? Njegova predavanja so bila sicer religiozno obarvana, a pozornost zbujujoče v njegovem

delovanju so bile izcelitve. Torej so ga poskušali dojeti z vidika medicine. Celo naklonjena izvedenca, kot sta dr. Gemassmer in dr. Beyer, sta njegovo delovanje opisala z strokovnimi medicinskimi izrazi. Tudi oni mu niso mogli zadostiti.

Fenomen Gröning lahko dojamemo le, če v lastnem mišljenju obvladamo ločitev med telesom in dušo. Oboje je del celote in neločljivo sodi skupaj. Duša vpliva na telo, kakor ima tudi telesno počutje vpliv na dušo.

Delovanje Bruna Gröninga je usmerjeno na človeka v njegovi celoti in ni omejeno le na telo ali le na dušo. Zaradi tega se njegovega delovanja ne more pojasniti s pojmi, ki izvirajo iz takšne omejenosti.

Gröning in medicina

V prvi izdaji knjige »Doživeti odrešitev, to je resnica« je zdravnik Matthias Kamp primerjal medicinski način zdravljenja z delovanjem Bruna Gröninga:

»Med seboj sem primerjal učenje Bruna Gröninga in šolsko medicino.

1. Zelo pomembno je temeljno spoznanje Bruna Gröninga, da je bolezen zlo, da prihaja od zla in se lahko odpravi le z Dobrim, z Božjim. Zdravniki so se potem, ko so bolj in bolj izgubljali povezavo z notranjim spoznanjem, trudili s sredstvi eksaktnih naravoslovnih znanosti, kot so fizika, kemija in matematika, približati se fenomenu bolezni. Neposredno, intuitivno spoznanje bistva bolezni, kot ga je v popolnosti obvladal gospod Gröning, pa so nadomestili s posrednimi, preko aparaturno pridobljenimi spoznanji. Poleg tega je bil v središču medicine vedno bolj eksperiment, znanstveno nadziran poskus. Misli okoli Dobrega in zla, kot o bistvenih močeh, dostopnih samo notranjemu videnju, so izgubile povezavo z boleznijo in zdravjem. Na koncu so ostale na robu etičnega razmišljanja.

2. Prav tako kot je s pojmom bolezen, je na preizkušnji temeljna različnost med Gröningovim učenjem in šolsko medicino. Ena

se ukvarja z boleznijo in po temeljiti analizi jo poskuša zdraviti, pri čemer preizkuša različne substance in metode ter obdrži najboljše. V večini primerov bo ta danes najbolj učinkovita substanca po obsežnih raziskavah in poizkusih leta kasneje zamenjana z neko še boljšo metodo ali še boljšim zdravilom.

Bruno Gröning je bil proti vsem oblikam poskusov. Vedno je opozarjal na to, da že v poskusu samem tiči dvom, vera v možnost neuspeha. Vedel je, da je le v ciljno usmerjenem, verujočem mišljenju moč, da najdemo duhovno pot k izcelitvi. Zato je zdravnike vedno znova pozival, naj vsakokrat, ko predpišejo neko zdravilo, tudi čvrsto verjamejo v uspeh, da bo vplivala moč verujoče misli.

3. Sledi tretja, bistvena točka. Poskusi in zdravljenje bolezni so stalnice šolske medicine. Vse metode, terapevtske miselne zasnove in zdravila so bila s časom podvržena zelo velikim spremembam. Zmotno je verjeti, da se bo ta proces spreminjanja po skoraj 100-letni zgodovini moderne medicine umiril. Nasprotno – pogled na nenehno rastočo obilico medicinskih publikacij, na skoraj nepregledno razcepitev na specializirana področja, jasno kaže v nasprotno smer.

4. Učenje Bruna Gröninga ima prostor na četrtini strani A4 formata. Učenje je in bo vedno ostalo nespremenjena celota, ki lahko vsakemu človeku v njegovi čisto osebni stiski nudi pomoč in izcelitev. Tu ni nobenega konflikta okrog teorije, ni novosti, kajti to Učenje je zakon o prvobitnem življenju. Komur se to zdi pretiravanje, naj se prepriča sam!

Pri gospodu Gröningu ni pomembna vrsta bolezni. Tipični medicinski način postavljanja diagnoz, diferencialne diagnoze in nadaljnji terapevtski načrti popolnoma odpadejo. Gospod Gröning ve, da ima vsaka obremenitev le en izvor, namreč zlo, kakor je zgoraj že omenjeno. Ve tudi, da k izcelitvi lahko vodi le Dobro v obliki Božjega Heilstrom. Tako pri njemu odpade, vem, da tega ne morem dovolj pogosto poudariti, vsakršno zdravljenje in ukvarjanje z boleznijo. Njegov cilj je le, da človek odpre svoje srce, da lahko sprejme Dobro, Božjo moč. Glavni cilj vsega nje-

govega prizadevanja je, da iskalec pomoči veruje v vsemogočnost Boga in zaupa v delovanje te moči, da lahko ta sploh deluje. Pri njem ne gre za bolno nogo, ne gre za raka, ne gre za vrsto skrbi, nepomembno je, ali gre za psihozo, endogeno depresijo ali samo nevrotične motnje osebnosti. Imenovanje bolezní je v pristojnosti medicine. Ne, pri gospodu Gröningu gre za odprto, ponižno srčno prošnjo, da se z otroškim zaupanjem predamo dotoku te moči in se ločimo od obremenitve.

Z vso resnostjo želim vprašati vse te kolege, ki so ga v petdesetih letih hoteli uvrstiti med zdravilce, kakšno povezavo ima to z medicinsko terapijo. Kje je videti še tako šibek dokaz o kakršnikoli obliki zdravljenja? To je bila enostavno navada takratnega časa, da si ljudje niso mogli zamisliti izcelitve drugače kot z zdravljenjem. [...]

V središču Gröningovega učenja je verovanje [...] v odrešenje s pomočjo Božje moči. Pot k izcelitvi je tu povsem duhovna. Duša se očisti zla, kot posledica tega se morajo umakniti tudi simptomi na telesni ravni.«*

Gröning z vidika mejnih znanosti

Josef Hohmann je raziskoval fenomen Gröning v članku leta 1956 s stališča zgodovinarja ter znanstvenika, ki se ukvarja s pojavi mejnih znanosti:

»Iz mojih obrazložitev povsem jasno izhaja sledeče:

1) Gröning je velik mistik in iz globine duše direktno povezan z nadnaravno močjo. Pozna moč Dobrega, pa tudi oblast zla. Po Božjem naročilu ima nalogo, da prinese med ljudi Dobro, da jih voditi v Božjo bližino, da obnovi ta svet. Vodi predavanja kot znan svečenik iz Amerike, kot jih ima misija pod šotori, ki za to prejema celo podporo od mestnih in državnih oblasti ter poleg tega še pobira majhno vstopnino. Ne razumem, zakaj se ni gospodu Gröningu zagotovilo enakih pravic.

* Grete Häusler (Hrsg.), Doseči izcelitev ..., S. 62 ff.

2) Skozi njega se pretakajo fenomenalne moči, ki mu niso prirojene, temveč se vanj zlivajo iz nekega nadnaravnega sveta. Potrebno pa je tudi poudariti, da ga ta izcelitvena moč tudi zapusti. On sam je popolnoma pasiven. Deluje kot transformator, kot električna napeljava. Ne da bi kaj pri tem naredil, se iskanci izcelitve napolnijo, sprejemajo energijo. Nikoli ne vpraša za bolezen, nikoli ne daje navodil.

Bruno Gröning je poseben primer, njegove izcelitve so povsem izven vsakršnega običajnega načina zdravljenja. Je zgolj orodje neke višje oblasti, višje zavesti. Je posrednik med nami in onostranstvom tako, kakor so nekoč bili preroki in te nadnaravne usode ne more niti zavrniti niti se ji izmakniti, tudi če mu grozi celoten kazenski zakonik, kajti ne more priznati zakonov zdravilstva, ker ne more odložiti nadnaravnega Heilstrom. [...]

Na kratko:

Mogočno število nedojemljivih, čudovitih uspehov in moje obrazložitve podajajo o osebnosti Gröninga naslednjo jasno sliko:

1. Gröning je izreden fenomen, znanstveno nedoumljiv.
2. On je transformator nadnaravnih moči in potemtakem orodje višje sile.
3. Ne more se ga obtožiti zdravljenja, ker je popolnoma pasiven.
4. Čudežnih uspehov ne priskrbi neposredno, temveč posredno, kot od Boga določen medij, pri čemer nima njegova nevtralna mirna drža z zdravniško prakso nobenega opravka.
5. Ne razpolaga z močjo, temveč moč doteka preko njega.
6. Stoji [...] pred neizbežnim moralnim pritiskom, da mora izpolniti svoje Božje poslanstvo.
7. Lahko ga primerjamo s Sokratom, Jeanne d'Arcem, Ghandijem in Albertom Schweitzerjem, saj se tudi on v celoti žrtvuje za vsesplošni blagor.

8. Je mistična pojava, nadčlovek, ki si je zaradi svojega Božjega poslanstva in čudežnih uspehov že danes zgradil spomenik v zgodovini, toda – kot mnogi pred njim – je dokaj tragična podoba, kajti njegova okolica ga ne prepozna, ga ščuva, preganja, sovraži.

9. Za svojim delom stoji v celoti kot pokončen mož, živi enostavno in skromno, stran od tega zemeljskega, nam mističnega življenja. Zaradi tega ga neiskreni ljudje grobo izkoristijo in njegovi nasprotniki so poslanstvo njegovega dela podlo iznakazili.

10. V svoji Božji bližini ne pozna nobenega sovraštva in velikodušno odpušča svojim sovražnikom, zato se ti vedno znova »obdržijo v sedlu«, ker jim v svoji ljubezni do bližnjega to dopusti, ne da bi jim pokazal, kam sodijo.

11. Kot velik mojster intuicije ve za oblast Dobrega in tudi zla, raje trpi krivico, da lahko pove: »Kdor ne oprostí svojemu bratu, temu tudi nebeški Oče ne bo odpustil.«

12. Iz osebne požrtvovalnosti poskuša ogreti srca svojih soljudi za Dobro, jih usmeriti k veri v Boga, jih pridobiti za človečnost in idealen življenjski nazor ter jim kaže smer v boljše, svetlejšo [...] čase, spoštovanje do Boga, do odrešitve človeka.

Takšna približno bi bila podoba našega neprepoznanega Bruna Gröninga, kot mi je pokazalo moje enoinpolletno nepristransko raziskovanje. [...]

Bruno Gröning je bil zaradi svojih zaslug za trpeče človeštvo v tujini imenovan za profesorja, univerza v Trstu mu je dodelila še najvišjo akademsko priznanje, častni dokument, ki se podeli le redkim odličnim. Sedaj že skrajni čas, da našemu rojaku na stežaj odpremo vrata za njegovo blagoslovljeno delovanje tako, da država in upravni organi, pa tudi privatna združenja učinkovito podprejo njegovo Delo. Ne sme se zgoditi, da bi sovraštvo in pomanjkanje strpnosti in razumevanja tega redkega fenomena nadčloveka pognala iz njegove domovine v inozemstvo, kot se je zgodilo mnogim pomembnim ljudem pred njim. Njegovi čudežni uspehi so tako enkratni, da je že postal zgodovinska osebnost. Prihajajoče generacije se bodo ukvarjale z njim in njego-

vim Delom. Poskrbimo za to, da bomo mi kot njegovi soljudje v bodoče to opravili in da ne bomo želi sramote, kajti on je [...] vzgled človečnosti naslednje dediščine našega slavnega pesnika Gerharda Hauptmanna:

»O skloni se k srcem siromakov,
sočutno in blago
in to, kar ti s trepetom in jokom razkrije,
naj v tebi ponovno milostno vzklije!«

Te moje obrazložitve bi morale biti opravičilo našemu velikemu sočloveku, prijatelju in pomočniku Brunu Gröningu in hkrati poziv njegovim ravnodušnim sodobnikom.«*

* Grete Häusler (Hrsg.), *Med nami je NEKDO ...*, S. 46 ff.

4. poglavje: Poročila prič časa

V nadaljevanju bodo prišli do besede ljudje, ki so se z Brunom Gröningom srečali osebno. Sorodniki, znanci, pa tudi nekdanji iskalci pomoči in prijatelji bodo pod prisego v poročilih potrdili in poročali o njegovem delovanju.

Pričevanje očeta

Odnos med Brunom Gröningom in njegovim očetom je bil napet. Avtohtonemu zidarskemu pomočniku je primanjkovalo razumevanja za drugačnost svojega sina. V zadnjem letu svojega življenja, junija 1949, je August Gröning opisal nekaj čudovitih dogodkov:

»Kot oče Bruna Gröninga, rojenega 30. 5. 1906, pod prisego izjavljam, da se je že ob njegovem rojstvu pokazalo, da bo to otrok s posebnimi lastnostmi. To se je v kasnejših letih tudi izkazalo. Veliko svojcev in znancev potrjuje njegovo posebnost.

Že kot otrok je svoje posebne sposobnosti preizkušal na živilih. V svoje roke je npr. vzel uro, ki je urar ni mogel več popraviti, in ura je takoj ponovno pričela delovati. Lahko je celo predvidel in napovedal posebne dogodke. Začetek in konec vojne 1914–18. [...], prav tako začetek in konec vojne 1939–45, da bodo morali njegov oče, bratje in sestre po kapitulaciji zapustiti hišo in domovino, kje se bodo po dolgem tavanju ponovno srečali. Vse to je videl in napovedal. Poleg tega je lahko ljudi izcelil boleznimi in trpljenjem. Ogromna količina zahvalnih pisem in zapri-seženih izjav dokazuje, da so mu te sposobnosti dane od Boga.

Mene samega je napadla huda bolezen, tako da so me zdravniki že odpisali. Kratka obravnava mojega sina Bruna pa je zado-stovala, da sem bil ponovno popolnoma zdrav. Da bi opisal še vse ostale, skoraj neverjetne stvari o svojem sinu, bi bila pre-majhna največja in najtežja knjiga.«

Posebne sposobnosti že v Gdansk

Podobno je poročal tudi nekdanji sosed Bruna Gröninga. Ernst Kohn je 17. junija 1955 izjavil (overovljeno na občinskem sodišču v Duisburgu):

»Pod prisego izjavljam, da je gospod Bruno Gröning [...] v času najinega poznanstva, ko sva bila soseda v Gdansk-Langfuhru, Magdeburgerstr. 77, na začetku druge svetovne vojne leta 1939 v mojem stanovanju razložil naslednje:

»Ernst, vojna bo trajala dalj časa, Poljska bo poražena, prav tako hitro tudi Francija. Nemčija po svojih osvajanjih ne bo večja, temveč manjša. Nemčijo bodo razdelili.«

Nato mi je pokazal mejo med conama tako, kot danes v resnici poteka.

Gospod Bruno Gröning je s svojim sevanjem pomagal ljudem že prej in ustvarjal napovedi, ki so se vedno uresničile. [...]

Delovanje izcelitvene moči Bruna Gröninga sem občuti že v letih, ko sva bila soseda v Gdansk-Langfuhru. Pogosto sem bil osvobojen bolečin. To lahko potrdi tudi moja žena, Frieda Kohn, rojena Pettke.«

Sosedstvo z Brunom Gröningom

Naslednje poročilo o dogajanjih okoli Bruna Gröninga iz časov, ko je živel v Gdansk, je predložil Max Bruhn. 31. maja 1955 je zapisal:

»Bilo je konec leta 1931, ko sem nujno iskal stanovanje za svojo družino. Pot nas je vodila v hišo v Gdansk-Langfuhru, Ringstraße 77/II. Ta ulica je bila kasneje preimenovana v Magdeburger StraÙe.

V tej ulici so nas nato sprejeli in v dvosobnem stanovanju, v katerem je stanoval Bruno Gröning, smo dobili eno sobo. [...]

Bruno Gröning že takrat ni mislil nikoli nase, temveč je zanj veljala najvišja zapoved ljubezen do soljudi, jim pomagati in jim

dati novo moč. Vseeno mu je bilo, ali nekdo potrebuje izcelitev ali kakšno drugo pomoč ali pa je prišel po nedolžnem v konflikt z zakonom.

Velikokrat se je odpovedal spanju in zaslužku. Zanj je obstajalo le eno – pomagati.

Že takrat so ga pogostokrat prosili, da obišče bolne, ki so ga celo ponoči rotili, naj jim pomaga. Toda nikoli ni, vseeno kaj je bilo, vzel za to niti pfeniga. Nasprotno, celo svoj poslednji denar, ki ga je premogel, je dal tem ljudem.

Celo kadar se je kdo zahvalil za katerokoli dejanje, je Bruno Gröning zahvalo zavrnil in med drugim rekel, naj se zahvali tako, da tudi on dela dobro svojim soljudem. [...]

Želel bi opisati dva primera od mnogih.

V prvem primeru gre za njegovo sestro Marijo. Zbolela je za rakom na prsih in po mnenju zdravnikov je bila le ena rešitev, odstranitev prsi.

Ta operacija se je zdravnikom zdela zelo nujna in bi morala biti izvedena najkasneje v treh dneh. [...]

En dan pred že napovedano operacijo je sestra Marija v poznih večernih urah ponovno prišla k svojemu bratu in ga prosila za pomoč.

Bruno je v moji navzočnosti z nasmehom dejal:

›Ničesar slabega ne najdem več v tvojih prsih. Jutri lahko greš mirno k zdravniku oz. k zdravnikom in prosiš za temeljito preiskavo, preden bodo pričeli z operacijo. Zdravniki bodo pri preiskavi ugotovili natanko to, kar sem ti pravkar povedal.‹

Že popoldan naslednjega dne je sestra Marija prišla k svojemu bratu Brunu in potrdila, kar ji je prejšnjega dne povedal.

Zdravniki so stali pred veliko uganko ter rekli, da se je zgodil velik čudež. Dolgo so o tem razpravljali in vedno znova izražali občudovanje.

›Tukaj se je dogajalo nekaj, česar si ne moremo razložiti.‹ [...]

Opisati želim tudi drugi primer, ki se je pripetil moji prvi ženi. Zgodilo se je v isti hiši, pri Brunu Gröningu, saj smo stanovali pri njem.

Moja prva žena je zbolela, imela je vneto grlo. Nastopila je visoka temperatura, hude notranje otekline in grozila ji je zadušitev.

Že nekaj dni je bila na zdravljenju pri dr. Hollatzu. Stanje se je vse bolj slabšalo, tako da je zdravnik dobil resne pomisleke. Moja žena je vedela, da lahko Bruno Gröning pomaga, če je prisotna vera. Vprašal sem jo, ali smem prositi Bruna Grönin-ga za pomoč. Vendar je odklonila, kajti prave vere še ni dosegla. Nasprotno, še vedno je upala na pomoč zdravnikov.

Toda vseeno sem govoril z Brunom Gröningom in rekel mi je, da bo prišel takoj, ko bo moja žena našla vero in ga bo sama zaprosila za pomoč. To se je tudi zgodilo.

Sam sem tega dne moral oditi od doma. Medtem se je notranja oteklina tako povečala, da ji je pretila zadušitev.

V svoji poslednji uri, če lahko tako rečem, je našla vero. V smrtnem strahu je začutila, da ji bo Bruno Gröning le pomagal.

Ker ni mogla več govoriti, je s poslednjo močjo potrkala po steni, saj je vedela, da je bil Bruno Gröning tega dne doma.

V isti minuti je nato reagiral Bruno Gröning, stopil v sobo in našel mojo ženo v stadiju zadušitve.

Njen obraz je medtem postal moder.

Komaj je še lahko pokazala v smeri vratu. In čudež se je zgodil: že po nekaj sekundah je bilo zaznati upadanje otekline in nastopilo je novo življenje.

Naslednji dan je vstala in odšla k dr. Hollatzu. Zdravnik, ki je poznal stanje moje žene, je komaj dojel. Po pregledu je samo dejal, da se je tukaj zgodilo nekaj njemu nerazložljivega, kajti na osnovi stanja bolezni je bilo nemogoče, da bi ozdravela. Zanj je

to ostala uganka in tukaj se je zgodil velik čudež, ki si ga ne zna razložiti. [...]

Nekega dne sem zbolel tudi sam. Takrat smo stanovali v isti ulici, kjer sem dobil lastno stanovanje. Nekaj dni sem ležal v postelji. Temperatura je narasla na preko 40 stopinj C. V tem času tudi jesti nisem mogel.

Prosil sem svojo ženo, naj le gre k Brunu Gröningu ter mu sporoči, da ne morem kot običajno priti k njemu, ker sem zbolel. Moj notranji občutek in vera sta mi govorila, da bom tudi ozdravel, če bo prišel. In odzval se je moji prošnji.

Prišel je k moji postelji in vprašal, kaj se je pravzaprav zgodilo. Opisal sem mu svojo bolezen. Moja žena je nato še dejala, da že nekaj dni nisem jedel. Nato me je pogledal in se nasmehnil. V enakem tonu je potem skoraj dobesedno rekel: »Saj ni čudno, da si zbolel, če nič ne ješ.« Ven je potegnil svojo denarnico, izročil moji ženi dva guldna in ji naročil, naj takoj prinese kolač.

Bil sem osupel in ko je žena prišla nazaj, je na posteljo položil krožnik s kolačem in rekel:

›Tako, tukaj bom tako dolgo, dokler ne boš vsega pojedel, nato boš vstal in boš zdrav.«

Pomislil sem sicer, kako bom to zmogel, toda na svoje prese-nečenje sem ugotovil, da sem vendarle izpraznil krožnik. Nato je rekel še:

›Tako, sedaj pa vstani in kasneje pridi k meni, saj si vendar zdrav.«

In dejansko, tako je bilo. Poslovil se je in odšel. Takoj nato sem vstal in lahko sem ugotovil, da razen rahle utrujenosti nisem imel nobenih težav. In tudi ta je trajala le kratek čas.

Zvečer istega dne sem odšel, tako kot običajno, k Brunu Gröningu in bil sem zdrav.«

Eden od nečakov poroč

Georg Gröning je o družinskih odnosih s svojim stricem izjavil:

»Pravzaprav sva imela čisto normalen odnos. Pogosto je prihajal k naši družini. Od mojega očeta vem, da mu je rekel: »Da, Bruno ti pač delaš to drugače kot drugi.«

Kot otrok sem zelo zavestno doživljal čas nacizma in mislim, da mu je bilo težje kot njegovim bratom in sestram. Sam se je od takratnega dogajanja distanciral. [...]

Bilo je še doma v Gdansk-Olivi, kjer je eden od sosedov imel kokoši in ena od njih je grozno šepala. Pravzaprav je že bila na seznamu za v lonec. Tedaj je rekel: »Ne, tega ji vendar ne smete narediti.«

Ostali so vprašali, kaj naj vendar s takšno živaljo še počnejo. Takrat jo je vzel v roke – tega se še dobro spominjam – jo pogladil z roko ter jo vrgel nazaj v vrt. Kokoška sploh ni več šepala, temveč je divje stekla čez dvorišče.«

O dogodkih v Herfordu na Wilhelmplatzu pa je povedal:

Doživel sem, da je hromi vstal iz vozička, da je Bruno torej enostavno vzel berglo, ki jo je hromi imel s seboj, in jo prelomil preko svojega mišičastega kolena ter dejal: »Tega ne potrebuješ več!«

Ni posedoval denarja

Erich Kuhlmann – od 1947–1951 tesno ob strani Bruna Gröninga in pripadal njegovemu štabu sodelavcev – je 14. junija 1950 pod prisega izjavil:

»S tem pod prisego izjavljam:

1. Gospod Bruno Gröning ni, kolikor jaz vem, od začetka svojega izcelitvenega delovanja nikoli zahteval plačila in v tem času tudi ni premogel nobenega denarja.

2. Gospod Gröning je naročil, da je potrebno vse stroške natančno zapisovati. Zase ni gospod Gröning nikoli ničesar vzel in tudi ni vedel, kolikšni so ti zneski.«

Skoraj vse priče časa potrjujejo, da Bruno Gröning nikoli ni zahteval denarja. Obstajala je le možnost prostovoljnih prispevkov.

Kdor izcelja, ima prav

Preko ene od nečakinj Bruna Gröninga, s katero se je seznanila, je Gisela Knollmann iz L./Westfala, v herfordskem času navezala stik s »čudodelnim izceljiteljem«. Takrat je bila stara trideset let in je že eno leto trpela zaradi hudih težav v predelu hrbta. Zaradi zdrsa medvretenčne ploščice med 4. in 5. ledvenim vretencem je trpela zaradi kroničnega išiasa z znaki ohromelosti. Zdravniki so ji priporočili invalidski voziček, ker operacija ni bila več mogoča. V tej situaciji bi naredila vse, da bi ozdravela. Tako je nekega večera v hišo zakoncev Knollmann prišel Bruno Gröning.

»Usedel se je v naslanjač in pričel govoriti tako, kot dober pastor, torej neke vrste duhovni govor. – Prihajam iz pastorske družine, torej lahko to presodim. – Imela sem bolečine in sem ležala na zofi. Svoja gospodinjska opravila sem lahko opravljala občasno le s pomočjo tašče.

Bruno Gröning ni postavil nobenega vprašanja niti se me ni kakorkoli dotaknil. Rekel je: »Bog pomaga vsakomur, ki njegovo pomoč sprejme.« Navodil, kako naj se vedem, mi ni dal. Vendar pa me je enkrat vprašal, zakaj se mu upiram, na kar sem odgovorila, da bi bila vendar srečna, če mi bo pomagal. Toda on je rekel le: »Ne dovolite si pomagati!«

Po približno dveh urah je nenadoma vstal, natanko zatem, ko sem si mislila: »Vse lepo in prav, toda z menoj lahko govori tudi vsak pastor. Ne vem, čemu vse to.«

Bruno Gröning je torej vstal in rekel: »Tako, nimam več časa, oditi moram.«

V istem trenutku sem tudi jaz povsem spontano vstala. Bruno Gröning je bil od mene oddaljen kakšna dva metra. Rekel ni ničesar, tudi sama nisem imela nikakršnega posebnega občutka, nobene prisile ali pritiska. Enostavno sem vstala skupaj z njim.

Tedaj mi je postalo jasno: »Ti vendar stojiš« in v zadregi sem obnemela. Takrat je Bruno Gröning proti meni vrgel škatlico cigaret in me pozval, naj se sklonim. Že leto in pol se nisem mogla skloniti, a sedaj je šlo!

»Vidite,« je dejal, »in sedaj ne odidite v pralnico, temveč pojdite k zdravniku, takoj.«

Moj mož mu je hotel dati denar, a ga je zavrnil z utemeljitvijo, da zahvala ne pripada njemu, temveč Bogu. Denar naj damo siromakom.

Naslednji dan sem šla k zdravniku in vprašal me je, kaj sem naredila. Odgovorila sem, da jaz nisem ničesar naredila, da je to bil Bruno Gröning. Na to me je zdravnik prosil, naj mu vse natančno opišem.

Potem ko sem mu vse povedala, je rekel: »Vidim torej, da lahko hodite in nimate več nikakršnih bolečin. K temu pojavu želim kot zdravnik reči, da si tega ne morem pojasniti. Rad pa bi priznal, da obstaja v območju med telesom in dušo za določene ljudi neka možnost. Torej je Bruno Gröning to možnost pri vas našel, saj lahko vidim, da je bil uspešen. Kdor ima uspeh, kdor izcelja, ima prav.«

Vtisi s Traberhofa

Na Traberhof v Rosenheimu se je leta 1949 privlekla cela armada bolnih in bolehnih. Christa Hinz iz M. je bila tam dva dneva.

»Pred kobilarno je bilo zbranih deset do dvajset tisoč ljudi, a Gröninga ni bilo videti. Tako smo stali ure dolgo. Množica ljudi ni bila histerična. Ljudje so verjeli in upali, da bodo ozdraveli. Bilo je pretresljivo videti te ljudi ležati na deskah ali hoditi z

berglami – pohabljeni, hromi in zaradi vojne poškodovani. To je bil mučen prizor. In vsak je imel željo: ›Želim ozdraveti!‹

Nato je prišel Gröning, odšel na balkon in po mikrofonu nagovoril ljudi. Rekel je, da moramo biti pozorni na svoje telo, če občutimo gomazenje ali pretok energije, to pomeni izcelitev. Nato sem začutila elektriko in vibracije, gomazenje po celem telesu. Šele sedaj sem videla, kako so se ostali ljudje tresli po vsem telesu. To se je zgodilo povsem avtomatično, kakor da bi vsi moji udi poleteli. Ne bi mogla verjeti, če tega ne bi sama videla.

Nato so nekateri vpili: ›Bergel ne potrebujem več!‹, ›Ponovno lahko vidim!‹ itn. Hodila sem skozi množico, kar je bilo zelo, zelo težko, saj smo stali tesno skupaj drug ob drugem, toda želela sem videti, kaj se dogaja in kdo je kričal.

Nenadoma so mimo mene na primitivnih nosilih ljudje z Rdečega križa prinesli moža, ki je ležal in je bil hrom. Nato je dvignil roke in s pomočjo ljudi Rdečega križa se je možakar počasi vzravnal. Pri tem mu je tekel pot. Na moje vprašanje je odgovoril, da je vojni invalid, nato je vstal.

Potem sem videla moža, ki je jokal. Za svojega devetletnega vnuka je iz desk naredil povsem primitiven voziček. Deček ni mogel hoditi in dedek je bil s svojim vnukom že cel dan na poti. Mož sem vprašala, zakaj joka in odgovoril mi je, da njegov vnuk sedaj lahko hodi in strah ga je oditi domov, kajti ko bo ga videla njegova hči, jo bo kap.

Nato sem zagledala čedno mlado Ciganko, ki je drsala po kolenih. In tudi njo sem nagovorila. Pripovedovala mi je, kako je vedno imela skrčene roke in sedaj jih lahko razpre. Zahvaljevala se je in zahvaljevala.

Videla sem veliko ljudi, ki so dobili izcelitev. Neki možki je skočil preko ograje in rekla sem mu: ›No, vi pa niste na pravem mestu.‹ Odgovoril je, da je še pred petimi dnevi hodil s pomočjo bergel in mi pokazal izkaznico, ki je potrjevala, da je bil stootni vojni invalid.«

Izcelitve nad izcelitvami

Dogodki na Traberhofu v Rosenheimu so vedno znova prikazani kot biblijske prizori. Očividci so še danes globoko pretreseni od tega, kar so doživeli. Nekaj Gröningovih sodelavcev si je prizadevalo zabeležiti izcelitve, ki so se zgodile na Traberhofu. Pred nami je seznam izcelitvenih poročil, ki so bile ugotovljene in zbrane med ljudsko množico po Gröningovem govoru 2. septembra 1949:

- »1.) Josef Fritz, M. – Bil je kratkoviden, nosil je očala. Sedaj ponovno vidi ostro. [...]
- 3.) Ludwig Suding, B.– Leva stran močno paralizirana od leta 1918 zaradi poškodbe. Ni več paraliziran.
- 4.) Mathilde Oberndorfer, R.– Epilepsija dvajset let, razbijanje srca in omedlevice. Sedaj mnogo bolje, strahu ni več in sedaj se počuti popolnoma dobro.
- 5.) Waltraud Geiger, W. – Leva roka ohromela zaradi otroške paralize. Sedaj lahko dvigne roko za 1/3 višine.
- 6.) Anneliese Berger, Bad R. – Od 1937 spinalna otroška paraliza (ohromel spodnji del telesa in nogi). Občuti gomazenje in tresljaje, povsod vročino.
- 7.) Theresia Reichert, B. – Sklepna revma že štiri leta, obe koleni togi, dlani in roke komaj gibljive. Tri mesece je bila brez uspeha v bolnišnici v Rosenheimu. Sedaj je vse lažje.
- 8.) Max Hettinger, M., – Od 1939 zaradi poškodbe multipla skleroza. Mnogo obravnav, med drugim tudi pri prof. B., prof. S. iz bolnišnice v Schwabingu. Desna noga je postala močnejša, stabilnejša. [...]
- 10.) Johanna Schmirbel, K –. Toge in težke noge, mišična distrofija, brez občutka. Že dve leti nezmožen iti na cesto, bolečine. 26. 8. 1949 je poslala pismo gospodu Gröningu. Od takrat so bolečine prenehale. Naslednjega dne zvečer ob 18.00 je lahko sama hodila po sobi, sedaj se lahko prosto giblje po hiši. Stopala, prej mrzla, so sedaj topla, vsak dan ji je bolje.

- 11.) Anna Hoffmann, M. – Imela je bolečine v kolkih (artritis), občuti izboljšanje.
- 12.) Martha Nitschke, L –. Od začetka tega leta čezmerno dejavna ščitnica, nespečnost, motnje v krvnem obtoku. Osvobojena, vse je boljše.
- 13.) Anna Ostatel, R.– Motnje v srčnem utripu, srčni mišici, ledvicah, ščitnici, motnje v krvnem obtoku. Vse je boljše.
- 14.) Martin Spohrer, R.– Obolenje želodca, čir, enkrat operiran, bolečine dan in noč. Od 27. 8. zdrav.
- 15.) Gubmeier Georg, R.– Pljučna tuberkuloza s krvavitvami. Krvavitve so od 30. 8. prenehale.
- 16.) Kurt Kunze, Bad A.– Zaradi rane 1943 je roka v komolcu (izpahnjena) otrdela. Od 27. 8. 49 roka ravna in gibljiva.
- 17.) Maria Siegel, M –. Že eno leto vnetje komolčnih sklepov, zdravniška obravnava brezuspešna. Sedaj vse v redu in je brez bolečin.
- 18.) Martha Roth iz E., 73 let – že 29 let težave s hojo in bolečine v udih. Danes je izceljena, hodi brez palice.«

Ti si zdrav!

V začetku leta 1950 je Bruno Gröning dva meseca deloval na severnomorskem otoku Wangerooge. Tukaj ga je srečala Antje Janßen.

»Wangerooge je majhen otok in govorilo se je, da bo prišel Bruno Gröning in bo ljudi izcelil. Imela sem kožni ekcem, ki je bil tako hud, da je zaradi njega trpela cela družina. Moja mama je bila tako obupana, da se je odločila, da gre z menoj h Gröningu.

Zvečer ob 8h sva morali priti v našo kinodvorano, kjer so pričakovali Bruna Gröninga. Dvorana je bila polna ljudi, stali so tesno drug ob drugem, bili so tudi ljudje na vozičkih in nekaj z berglami. Sedeli smo na zlozljiva stolih in čakali, toda Bruno Gröning ni prišel. Zaspala sem na maminih kolenih.

Med polnočjo in eno uro zjutraj je prišel gospod Gröning. Delili so kroglice iz staniola in morali smo verjeti v izcelitev. Bruno Gröning je rekel, naj tisti z okvaro spodnjih okončin pridejo k njemu na oder, kar so tudi storili, čeprav so do njega vodile stopnice. Odložili so bergle in napravili krog okoli njega.

Moja mama je bila razočarana, ker ni smela na oder in me je enostavno odpeljala gor. Vsi so bili ogorčeni. Meni je bilo nerodno in počutil sem se ponižano, ko me je mama pred Brunom Gröningom slekla in mu pokazala moje roke. Takrat se me noben otrok ni hotel dotakniti, tako hudo je bilo.

Bruno Gröning se mi je kot petletnemu otroku zdel zelo velik. Sklonil se je, zamahnil po zraku nad mojo roko in rekel: ›Ti si zdrava!‹ Moji mami pa je rekel: ›Pojdite domov in čez štirinajst dni na kontrolo k zdravniku, da potrdi izcelitev!‹

Nato sva odšli in jaz sem spala cel dan in celo noč, ne da bi se enkrat samkrat popraskala. Danes se vidijo samo še brazgotine in še vedno sem zdrava.

Bile so še druge izcelitve. Slišala sem za nekega dečka iz otroškega doma. Stal je zunaj z berglami. Bruno Gröning mu je skozi okno zaklical: ›Pridi gor k meni!‹ ›Saj ne morem z berglami,‹ je odgovoril deček. Toda Bruno Gröning mu je zavpil: ›Potem pa jih vrzi stran!‹ Deček jih je odvrigel, odšel skozi hodnik in dvorano ter se povzpел po stopnicah do njega. To je videla njegova mama in se je onesvestila, saj svojega dečka od rojstva ni videla še nikoli hoditi.«

Goljufija razkrita

Grete Häusler je v svoji knjigi »Tukaj je resnica o in okrog Bruna Gröninga« opisala svoje prvo srečanje s spornim čudodelnim izceljiteljem avgusta 1950 v Münchnu:

›Tudi jaz sem o Brunu Gröningu leta 1949 brala vse dobro in čudovito in vendar sem se izrazila zelo zaničljivo; še več, njega in njegovo Delo sem obsojala in mu nadela grde oznake, ker sem

verjela, da je vse skupaj prevara. Sama od sebe ne bi nikoli šla k njemu, kajti v nekaj ›božanskega‹ nisem mogla verjeti. Ker pa je moja slepa prijateljica potrebovala spremstvo in ni našla nikogar drugega, sem ji morala pomagati. Tako sem z njo prišla v München. In hotela sem z njo na predavanje. Hotela sem se prepričati. Prijateljici sem morala povedati, kaj se dogaja, da naj svojo denar nese raje kam drugam.

Ko sem zelo skeptična prisluhnila uvodnemu predavanju gospoda Enderlina, mi je bilo zelo neprijetno, ko nas je pozval, naj tiho molimo. Saj nisem znala, verjela nisem v nič. Tudi verjela nisem, da bom kdajkoli lahko spet zdrava. Toda na poziv, naj mislimo na nekaj lepega, sem se lahko odzvala. In ko sem mislila na lepo Vrbsko jezero, ki sem ga doživela dan pred tem ob sončnem vzhodu, sem v svojih prstih na nogah začutila gomazenje. To gomazenje je šlo navzgor v vrat in glavo. Dobila sem bolečine na sredi glave, vlečenje vzdolž rok, vse do konic prstov. Že sem pomislila na obsevalne luči, ki so jo naskrivaj morali nekje montirati, a v prostoru nisem odkrila nobene. Bilo mi je nepojmljivo, kako lahko človek kaj takega občuti, ne da bi dobil injekcijo ali brez zdravila. Gospod Enderlin nam je nato zelo lepo razložil, kako je Bruno Gröning transformator Heilstrom in Bog velika elektrarna. Bruno Gröning še sploh ni bil navzoč! Le kako je torej to mogoče? In vendar sem morala verjeti, naj sem hotela ali ne, da je tukaj nekaj, o čemer ljudje danes nič več ne vedo. To, da se je gospod Enderlin veselil mojega stanja, se mi je zdelo čudno. Ko pa je dejal, da je od vsakega posameznika odvisno, ali bo odšel skozi vrata zdrav ali ne, sem postala popolnoma pozorna. Mislila sem si: ›To pa ne bi bilo slabo. Ampak, saj to ni mogoče!‹ Ne, saj to ni mogoče, če pravi, da gre zlo enostavno ven skozi glavo, skozi prste na rokah in skozi prste nogah. Kako naj bi vendar šla bolezen ven? Kako naj bi šlo ven moje petnajstletno vnetje čelnega katarja, ki je bilo kronično gnojno? Ne! Ali moje uničene ledvične celice! Ali kako bi se zgodilo, da bi imela v svoji krvi ponovno dovolj sladkorja? To ne bi bilo slabo, če bi bilo tako preprosto! Nasmihala sem se tej izjavi. Mislila pa sem: ›V celotni zgodbi mora vendarle biti nekaj resnice, kajti sicer ne

bi dobila v svojem telesu takšnih bolečin in trganja! Ne bi bilo slabo, če bi lahko odšla danes zdrava od tod, a kaj takšnega ni mogoče!

Ko je potem prišel gospod Gröning osebno, so postale moje bolečine nevzdržne. Komaj sem še lahko sedela. Po petih minutah sem instinktivno vedela, da ta mož ve o meni več kot kdorkoli drug. Po približno eni uri je prišel k meni in me vprašal: »Kako ste prišli v München?« Odgovorila sem: »Z vlakom.« »Ne, nemogoče, ne morem!« mi je odvrnil. In nenadoma sem spoznala, da so bile njegove besede moje besede, ki sem jih štirinajst dni pred tem rekla svoji mami doma na Koroškem, ko sem ji prebrala pismo svoje prijateljice: »Ne, nemogoče, ne morem!« 28. avgusta naj bi jo spremljala v München h Gröningu! Bila sem zaprepadena, da Bruno Gröning ve vse, kar sem rekla svoji mami in predvsem, kako sem ga zmerjala. Spoznala sem, da ne ve le tega, temveč vse o meni in mojem življenju. Sedaj sem vedela: Torej drži, kar je Enderlin o njem poročal, da lahko vidi skozi in vse do zadnjega živca v telesu in obenem vidi tudi preteklost, sedanost in prihodnost, da vidi tudi ljudi, s katerimi živimo, v sorodstvu, poklicu ali v soseščini! Ne morem povedati, kako mi je bilo nerodno. Ljubeznivo in z odpuščanjem me je pogledal: »Niste prišli z vlakom, temveč vas je vlak pripeljal sem!« In vedela sem, da mi je vse odpustil. Besedno igro: »vlak vas je pripeljal sem« sem razumela šele veliko kasneje. Saj nisem želela k njemu, temveč sem smela priti. [...]

Kasneje se je Bruno Gröning povsem resno in koncentrirano postavil pred nas in rekel:

»Dajte mi svoje boleznin in svoje skrbi! Sami jih ne boste zmogli. Nosil jih bom namesto vas. Toda dati mi jih morate pristočno, kajti jaz ne kradem!«

In ponovno sem imela nenavaden občutek. Le kdo je on, da lahko reče kaj takega? Toda vedela sem samo eno: v vsem svojem življenju še od nikogar nisem dobila takšne ponudbe in vedela sem, da tudi v nadaljnjem življenju ne bom srečala nikogar, ki mi bo ponudil nekaj takega. Torej sem v tem trenutku imela

enkratno priložnost v svojem celotnem življenju! In sedaj sem jo hotela izkoristiti. Ampak kako? Nisem vedela, kako naj mu predam kronični katar čelne votline, svoja uničena jetra in trebušno slinavko, ki proizvaja premalo sladkorja.

Resnično nisem vedela, kako naj to storim. In ker ni bilo nobene druge možnosti, sem to naredila kot otrok. Mislila sem si: ›Tukaj imaš moje tri neozdravljive bolezni. Tukaj imaš mojo neozdravljivo mamo. Tukaj imaš vso nesrečo in vse, kar je narobe v mojem življenju, tega nočem več!‹ In v istem trenutku sem bila vsega rešena. Regelung bolečine so se intenzivno nadaljevale in na koncu predavanja nam je Bruno Gröning dejal, da naj se vsak dan Einstellen na sprejem Heilstrom, dobre moči, kajti vsak človek z razmišljanjem, z govorjenjem in delom porabi moč. S to energijo naj se človek z Einstellen ponovno napolni, tudi ko bo popolnoma zdrav, potem bo zdrav in poln energije tudi ostal. Če pa še nismo popolnoma zdravi, velja to toliko bolj, da postanemo polni dobre moči, ki nato zlo izrine ven. Nato se je poslovil.

Ostali sva še malo tam, ker sva želeli vprašati, če smeva priti še enkrat. Ko so ljudje zapustili prostor in sva s prijateljico ostali sami, sem opazila, da nimam več glavobola, nobenega trganja, nobenih mravljincev, nobenih bolečin [...], da sploh nimam ničesar več, samo še čudovit lahkoten občutek, tako lahek, kakor da sem izgubila sto kilogramov teže in utrujenosti. Izpolnil me je občutek sreče v takšni meri, ki ga enostavno nisem poznala. Prijateljici sem rekla: ›Ti, Maria, jaz sem zdrava!‹ Ogorčeno mi je odgovorila: ›Tebi se blede!‹ Toda jaz sem rekla: ›Maria, to, kar sedaj čutim v svojem telesu, ne more biti nič drugega kot zdravje.‹

Tedaj je v sobo vstopil Bruno Gröning. Stekla sem mu naproti, mu stisnila roko in rekla: ›Zahvaljujem se vam, gospod Gröning, sedaj se počutim povsem zdravo!‹ Pogledal je vseskozi mene in odgovoril:

›Ne le, da se počutite, saj tudi ste zdravi. Toda ne zahvaljujte se meni, temveč Bogu! Jaz tega nisem naredil.‹ «*

* Grete Häusler, Tukaj je resnica ..., S. 190 ff.

Pravi človek

Anny Freiin Ebner von Eschenbach je Bruna Gröninga spoznala avgusta 1950 pri zdravilcu Enderlinu v Münchnu. V spričevalu o reputaciji je opisala svoje prvo srečanje z njim:

»Na osnovi številnih prejšnjih časopisnih poročil si nisem mogla jasno predstavljati, kateri smeri pripada Bruno Gröning, ker so novinarji enkrat pisali o njem kot svetniku in potem so naenkrat skoraj dnevno izhajale posebne izdaje, kakor da bi bil hudič. Tako sem torej prvič stala Brunu Gröningu nasproti.

V sekundi sem začutila: ta pomirjajoča sigurnost, dobrota, skromnost in potrpežljivost so možni le pri nekom, ki je v popolni povezavi z Bogom. Prevzelo me je globoko zaupanje in srečna sem se zavedala, da sem srečala pravega človeka, ki uteleša vse to, kar sem do sedaj poznala le iz teorije.

Moj telesni nered se je vedno bolj umikal redu, kakor da bi mi nekdo skozi nos in oči gnoj dobesedno brcnil ven. V kratkem sem bila brez obremenitev, po katerih sta dva zdravnika in ena zdravnica šarili celo leto in niso ugotovili, kaj neki bi lahko bilo. Sedaj sem bila prepričana, da sem našla pravega učitelja. Obiskala sem vsa dosegljiva predavanja Bruna Gröninga. Skoraj vsak teden sem enkrat do dvakrat poslušala predavanje v Gräfeltingu, v domu za tujce Weikersheim in sodoživljala neverjetne izcelitve, o katerih so poročali izceljeni sami. Omenila bi jih le nekaj: izcelitev najtežje obolelosti srca gospe iz Augsburga, ki je nato iz hvaležnosti z avtobusom vozila ljudi na predavanja. Neka gospa s tumorjem na možganih, njen obraz je bil že popolnoma popačen in bila je čisto zmedena. Iz predavanja v predavanje sem lahko sama opazovala, kako postajata njeno govorjenje in njen obraz ponovno normalna. Bila je tudi neka dama iz New Yorka, ki se je želela samo zahvaliti za izcelitev na daljavo, ki jo je prejela njena hčerka v bolnišnici v New Yorku. Pripovedovala je o poteku, šlo je za raka na prsih. Doživela sem, kako so gluhi ponovno slišali, kako so nemi nenadoma spregovorili, kako so ljudje, ki so komaj prišli s pomočjo palice ali bergel, med predavanji nena-

doma odvrgli bergle in palice, odšli h Gröningu in presenečeno vzklikali:

›Jaz lahko hodim sam in brez bolečin!«

Večina jih je nato odšla ven na hodnik, kjer so zelo veselo hodili po stopnicah gor in dol. Ko so se hoteli zahvaliti, se je Bruno Gröning vselej branil z besedami:

›Ne zahvaljujte se meni, temveč Bogu in sedaj pokažite v svojem življenju, da ste resnično Božji otroci!« [...]

Tako sem več let doživljala na skoraj stotih predavanjih in vsako je bilo drugačno, vedno prilagojeno prisotnim ljudem. Vsa so bila oblikovana na osnovi notranjega navdiha in niso bila pripravljena vnaprej, zato so se tudi direktno dotaknila src prisotnih. Kakšna radost je nato prevzela Bruna Gröninga, če je lahko pomagal! Ne, niti enkrat nisem doživela, da bi zahteval denar za izcelitev, tudi ne od najbogatejših. Dopustil je, da je nekdo od prisotnih dal denar revnemu, on sam ga ni imel nič. Kadar je prišel kdo in mu ponujal denar v zameno za izcelitev, ga je Gröning zavrnil, pogosto celo osorno, z besedami:

›Jaz ne prodajam Božje moči!« [...]

Domneva, da dela s hipnozo in sugestijo, je popolnoma napačna. Nikoli ni posegal v svobodno voljo ljudi. [...] Čudovito, kadar je s svojim globokim vedenjem in znanjem vodil svoje prijatelje vedno bližje Božjim spoznanjem, kjer je v svojih razgovorih z najvišje točke osvetlil vse stvari in se dotaknil jedra zadeve in potemtakem prekašal v pogovoru znanstvenike, profesorje, umetnike, duhovščino in jih pogosto vodil z enostavnimi in jedrnatimi besedami do rešitve njihovih problemov. Zaradi svoje tihe, skromne narave ni iz svojega znanja delal nobenega hrupa in to je tudi vzrok, da so ga površni svetovljani ocenili kot primitivnega in neizobraženega. Imel je znanje, videl je daleč v prihodnost in v najgloblje globine človeške duše.«

Izceljen s pomočjo kroglice

Gospa Hennetmeyer-Tschuk, katere brat je prejel izcelitev ekcema na roki, je doživela naslednje:

»Po vnetju rebrne mreže sem zbolela za tuberkulozo in morala v bolnišnico. Moji starši so o tem pisali bratu, ki mi je nato je poslal pismo ter v njem kroglico iz staniola, ki jo je Bruno Gröning zame napolnil s svojo močjo. V pismu je napisal: ›To kroglico ti pošilja moj prijatelj Bruno Gröning, nositi jo moraš s seboj in moliti.«

Obšle so me misli: ›Bog, ti si tako velik. Bog, ti si tako mogočen, pomagaj tudi meni, daj da ozdravim!«

V bolnišnici mi je zdravnik rekel, da me morajo operirati. Ob naslednjem pregledu pred operacijo pa sem slišala zdravnika, ki je stal za zaslonom, kako je rekel: ›Čudež, ta nima ničesar več, vse je šlo stran. Zdravila vendar tega niso mogla narediti.«

Kroglico sem imela vedno pri sebi. Pri vsakoletni kontroli je bilo vedno videti, kot da na mojih pljučih nikoli ni bilo ničesar.

Kroglica, ki jo je bratu dal zame Bruno Gröning, in bratovo pismo z besedami: ›Verjemi v Boga! Gröning je tudi v mislih s teboj, čeprav te ne pozna!« sta povzročila to izcelitev. Vedno, kadar sem kroglico vzela v roko, sem začutila, da je prisotna določena moč.«

Vstanite!

Gottfried Kalz je doživel srečanje z Brunom Gröningom sredi petdesetih let v hiši družinskih prijateljev:

»Mama enega mojih kolegov je bila od rojstva svojega otroka zelo bolna. Ni mogla sama vstati in tudi ne sama leči v posteljo. Nепrestano je potrebovala pomoč, bila je na nek način paralizirana.

Vsekakor smo slišali za Bruna Gröninga. Nihče sicer ni verjel v to, a ker smo materi želeli pomagati, smo si rekli: ›Poskusimo, pa naj pride!«

Bruno Gröning je tudi prišel in ker sem se s temi ljudmi družil in sem bil tudi radoveden, sem lahko vse doživel. Bruno Gröning je prišel s tremi ljudmi, mi pa smo bili kot na trnih, kaj se bo zgodilo. Gospo Weber so posadili na stol in gospod Gröning nas je prosil, da zapustimo sobo.

Čez približno eno uro smo slišali besede: »Vstanite in hodite!« V sosednji sobi smo bili čisto trdi in ponovno: »Vstanite in hodi-te!« Takrat smo vsi planili v sobo in videli, kako je gospa Weber vstala in začela hoditi. V očeh smo vsi imeli solze.

Prisežem lahko, da gospa Weber že več kot deset let ni mogla narediti niti koraka, in sedaj lahko hodi! Bruno Gröning ni delal ničesar z njo, le v oči jo je gledal.

Nato je Bruno Gröning ostal še kakšno uro. V kratkem času je bilo tam zbranih približno 200 ljudi, kajti to je bila senzacija. Denarja za izcelitev Bruno Gröning ni vzel, le kasneje so mu poslali prostovoljni prispevek.«

Izceljen raka

Nikolaus Petersen je s svojim očetom obiskal tri skupnosti, ne da bi osebno srečal Bruna Gröninga.

»Moj oče je hudo zbolel, dobil zlatenico in prišel je v bolnišnico. Tam so ga operirali in ugotovili, da je njegovo telo od glave do nog polno rakastih tvorbo. Dr. Timmermann je očetu odstranil žolč in žolčevod. Kakšen teden kasneje so ga poslali domov in ga napotili k osebnemu zdravniku. Oba zdravnika nam nista dala nobenega upanja več. Prišel je domov, da bi umrl.

Nato smo slišali za Bruna Gröninga, »čudežnega zdravnika«. Odšli smo h gospe Thomson v Ostenfeld pri kraju Husum. Gospod Gröning je izvedel izcelitev na daljavo, on sam ni bil prisoten.

Oče je hodil s pomočjo dveh palic in ko smo prispeli v Ostenfeld, smo odšli v nek lokal, v katerem je sedelo že preko trideset ljudi. Vsi smo prejeli kroglico. Na steni v sobi je visela samo slika

Bruna Gröninga. Vse v dvorani se je pričelo tresti. To je trajalo približno pol ure.

Neki moški, ki je lahko hodil le s pomočjo dveh palic, je zatem dejal svoji ženi: »Oh, mama, sedaj lahko hodim brez palic!« Domov se je vrnil osvobojen.

Tam smo nato bili trikrat. Vedel sem, da to ni nobeno šarlatanstvo in moj oče je verjel, da čuti olajšanje. Pred tem se je počutil zelo slabo. Pri svoji višini meter osemdeset ni imel niti petdeset kilogramov. Ni imel nobenega apetita, toda zatem je pričel jesti. Pred tem sta ga bili samo kost in koža, toda sedaj je verjel, da bo izceljen in iz tedna v teden mu je bilo boljše. Pridobil je na teži, lahko je hodil brez palic in ponovno je začel voziti kolo.

Nekega dne sem v trgovskem centru v Schleswigu zagledal dr. Timmermanna ter ga nagovoril. Vprašal me je, koliko časa je moj oče še živel, toda lahko sem mu rekel, da je še vedno živ, nakar je doktor rekel: »Potem sem zamenjal vašega očeta z nekom drugim, pri katerem ni bilo več nobenega upanja.« Toda lahko sem odvrnil, da je to bil moj oče.

Z očetom sva še enkrat odšla na pregled k dr. Timmermannu, ki je nato dejal: »Gospod Petersen, ničesar več ni tukaj, vse je šlo stran!«

Oče je smel živeti še devet let. Nato je umrl zaradi gripe.«

Pomagam dalje

Bruno Gröning je vedel, kdaj bo umrl. Vnaprej je povedal, da se ne bo postaral, vedno pa je poudarjal, da bo pomagal tudi dalje. Tako je poročala Gisela Knollmann, ki je po svoji izcelitvi ostala v stiku z Brunom Gröningom:

»Leta 1958, ko je bil Bruno Gröning zadnjikrat tukaj, je med drugim rekel: »Ne bom več dolgo tukaj!«

Ni rekel: »Umr! bom.« ali »Odšel bom,« rekel je le: »Ne bom več dolgo med vami, a tudi ko me ne bo več tukaj, bom kljub temu z vami. Še vedno vam lahko pomagam, mislite na to!«

Ko je to rekel, je bil zelo slovesen in miren.«

Tudi Greti Häusler se je Bruno Gröning izrazil podobno. Ko je bil leta 1952 tri dni v St. Veitu an der Glan je rekel:

»Vsi ljudje morajo umreti, tudi jaz. Telo bodo položili v zemljo, a jaz ne bom mrtev. Kdor me bo poklical, zanj bom tukaj in pomagal bom dalje. Toda takrat bo vsak sam zase doživel pomoč in izcelitev.«

Vse je pripravljeno

Julia Hochreiner iz F. je doživela potrditev te napovedi:

»Z možem sva šla preko Opernpltza, ko nama je nasproti prišel nek moški. Takoj sem ga prepoznala, bil je Bruno Gröning. »Poglej, tam prihaja Bruno Gröning,« sem rekla svojemu možu. On pa je menil samo: »Pa kaj potem?« Toda jaz sem ga želela pozdraviti.

Šla sem k njemu, mu segla v roko in vprašala, ali ga smem pozdraviti. Bruno Gröning se je smejal in se razveselil, da sem ga spoznala ter pozdravila. Iz njegove roke je šel vame tok ter zajel celotno moje telo. Nato sem mu dejala, da žal ne morem ostati, ker je moj mož že odšel dalje, nakar je Bruno Gröning rekel: »Vidi se, da imate probleme, kajne, vidim to na vas.« Takrat sem resnično imela velike probleme, zato sem ga vprašala, ali se lahko kdaj osebno srečava. Povedal mi je naslov neke gospe Deutsch, mi dal kroglico iz staniola in rekel: »Dala vam bo moč, imejte jo vedno pri sebi!«

Hitro sem stekla za možem. Očital mi je, kako lahko verjamem v take stvari.

Minila so leta in o Brunu Gröningu nisem slišala ničesar več in pozabila sem na ime gospe Deutsch. Potem sem zaradi nesreče izgubila sina. Zame je bil to težak udarec usode. Od takrat sem bila bolehnata in depresivna. Nisem več želela živeti.

V našem kraju je bila majhna špecerija Tante Ema, v kateri je nakupovala tudi moja mama. Nekega dne jo je prodajalka vpra-

šala, kako mi gre in če mi je že vsaj malo odleglo. »Sploh ne«, je odgovorila mama. Nato je prodajalka nagovorila neko drugo gospo, ki se je ponudila, da mi pomaga. Moji mami je dala svojo telefonsko številko in rekla, naj jo pokličem. Mama mi je povedala o dami ter mi svetovala, naj grem k njej.

Nikogar nisem hotela videti, toda mama ni odnehala in tako sem le odšla tja. Prej sem poklicala in gospa se je razveselila mojega klica ter mi ponudila, da lahko takoj pridem k njej, da ima zame vedno čas.

Odšla sem k njej, bila sem zelo prisrčno sprejeta. Izkazalo se je, da sem prišla natanko k tej gospe Deutsch, h kateri me je pred leti napotil Bruno Gröning. Povedala mi je, da je Bruno Gröning leta 1959 umrl, česar nisem vedela. Povedala sem ji o srečanju z Brunom Gröningom in njegovemu zagotovu, da mi bo dal še eno veliko kroglo.

Na moje presenečenje sem izvedela, da je Bruno Gröning gospe Deutsch povedal vse o najinem srečanju. Pri njej je za gospo Hochreiner pustil tudi metalno kroglo, ki mi jo je gospa Deutsch tedaj izročila.

To je bil čudež. Komaj sem lahko dojela. Bruno Gröning je moral vedeti vse: o smrti mojega sina, o stiski, o obisku pri gospe Deutsch, itd.

Potem sem bila dalj časa pri gospe Deutsch in povedala mi je vse o Brunu Gröningu in o moči. Imela je tudi veliko razumevanja za mojo situacijo ter me tolažila; vzpodbujala me je, naj verjamem, da mi bo Bruno Gröning dal moč.

Krogla v roki je gorela. Proizvajala je enake občutke elektrike v celem telesu kakor leta pred tem stisk roke Bruna Gröninga na Opernplatzu. Od sreče sem morala zajokati. Preko Bruna Gröninga sem ponovno prejela duševni mir.«

II. DEL:

KROG PRIJATELJEV BRUNA GRÖNINGA

Ko je Bruno Gröning umrl, je ves svet verjel, da je njegovega delovanja konec. Zanimanje javnosti je upadlo, medijski vrvež se je polegel. Ime Gröning je utonilo v pozabo. Celo veliko njegovih prijateljev se je počutilo zapuščenih in skupnostim so obrnili hrbet.

Le malo jih je verjelo njegovi obljubi, da bo pomagal tudi po smrti. In ti so doživeli neverjetno – Heilstrom je deloval še naprej. Ob robu velikih svetovnih dogodkov so postali priče, kako bolni še naprej okrevajo in neozdravljive bolezni izginjajo. Toda to ni več prodrlo v javnost. Svet je želel Bruna Gröninga pozabiti, zamolčati. Leta dolgo se o njem ni govorilo. Ljudje so živeli in trpeli dalje, kakor da Bruno Gröning ne bi nikoli živel.

Toda konec osemdesetih let se je ime Gröning ponovno pojavilo v medijih. Govorilo se je o nekem Krogu prijateljev, predložili se poročila o izcelitvah. Tukaj je nekaj naslovov, ki so poskrbeli za senzacijo:

»Ponovno se govori o »čudežnem izcelitelju« *

* »Münchener Merkur«, 23. april 1990.

»Nedoumljivo! Čudodelni zdravnik Bruno Gröning izcelja še danes (32 let po svoji smrti) iz onostranstva«.*

»Čudežna izcelitev« po čisti duhovni poti – dokazano in potrjeno od neodvisnih zdravnikov**

Med tem ko se je za časa življenja Bruna Gröninga o njem poročalo pretežno negativno, je dogajanje okoli njega danes predstavljeno veliko bolj pozitivno. Mnogo novinarjev se je pripravljениh prepričati o resnici. Pobljže se ukvarjajo s poročili o izcelitvah, govorijo z izceljenimi ter verodostojno poročajo o svojih ugotovitvah. S sprejemanjem Heilstrom prihaja do senzacionalnih izcelitev. Zdravniške preiskave potrjujejo: v Krogu prijateljev Bruna Gröninga deluje Božja moč dalje.

* »Goldene gesundheit«, št. 7/91, str. 66.

** »Bürener Zeitung«, 7. julij, 1990.

5. poglavje: Smisel in namen skupnosti

Krog prijateljev Bruna Gröninga se deli na več posameznih skupnosti, ki so razširjene po vsej Nemčiji ter sosednjih državah. V njih se iskalce pomoči informira, kako lahko prejmejo Heilstrom. Učenje Bruna Gröninga se obravnava podrobneje in izceljeni poročajo o svojih uspehih.

Nastanek skupnosti

Bruno Gröning sam je ustanovil organizacijsko obliko skupnosti. Ker ga je vedno znova zasledovala prepoved izceljanja in so bili njegovi načrti za zdravilišča onemogočeni, je iskal nove poti, da bi lahko še naprej nemoteno deloval. Začetna predavanja na posameznih krajih niso zadoščala potrebam množice iskalcev pomoči. Masovni shodi iz leta 1949 se niso smeli več ponoviti.

Tako je Gröning neumorno potoval po deželi ter združeval iskalce pomoči v skupnosti. Redno so se srečevali tudi med njegovo odsotnostjo, ure skupnosti so vodili tako imenovani vodje skupnosti. Sam je posamezno skupnost od časa do časa obiskal ter vodil predavanja. Na tak način je hotel doseči po možnosti čim več ljudi, istočasno pa se izogniti konfliktu z zakonom o zdravilstvu. Na skupnostih je imel zgolj verska predavanja, kar je bilo po 5. členu Ustavnega zakona (svoboda izražanja) dovoljeno.

Da bi si dokončno zagotovil predavateljsko dejavnost, je leta 1953 ustanovil »Gröningovo zvezo«, ki jo je leta 1958 nasledilo »Društvo za pospeševanje duhovno-duševnih in naravnih življenjskih osnov.« Vendar ni nobeno od društev opravilo tega, kar je od njiju pričakoval, nista mu nudili niti zaščite niti varnosti.

Po njegovi smrti se je zadnje društvo ohranilo, a se je kmalu zaradi intrig in konkurenčnih bojov razcepilo. Ustanovila so se nadaljnja društva. Vsako društvo si je lastilo nadaljevanje dela Bruna Gröninga zase, med seboj pa so bila sprta. Zelo kmalu so se pojavile enake napa-

ke, zaradi katerih se je Bruno Gröning nekoč ločil od Gröningove zveze: dejavnost društva je postala pomembnejša od duhovne dediščine izcelitelja – izcelitvena moč in učenje sta bila v ozadju.

Leta 1979 je Grete Häusler ustanovila lasten Krog prijateljev. Bila je dolgoletna Gröningova sodelavka, leta 1950 je preko njega dobila izcelitev in zatem je v Avstriji zgradila triindvajset skupnosti. Skoraj devet let je imela priložnost spoznavati njegove prave namere. Ker se ti v društvu niso več uresničevali in je bilo tudi izcelitev vedno manj, je s peščico prijateljev pričela ponovno graditi delo Bruna Gröninga. To naj bi bil Krog prijateljev in ne zveza, v središču pa iskanci pomoči in njihove izcelitve.

Sčasoma je iz začetnega komaj ducata ljudi zrasel vedno večji Krog. Če so za prvotne ure skupnosti celo za zasedanja na ravni države zadoštovale dnevne sobe prijateljev, so morali nato najeti večje prostore. Za ta zborovanja so bile nujne cele dvorane. V Nemčiji, Avstriji in Švici so nastajale vedno nove skupnosti. Krog prijateljev se je širil tudi v nenemško govoreče dežele. Leta 1985 je bilo prijateljev skoraj 700, do konca leta 1993 se je število povečalo na približno 10.000. Sredi leta 2003 jih bilo že skoraj 60.000.

Celo javni interes se je pričel konec osemdesetih let na novo prebujati. Po smrti Bruna Gröninga je malodane zamrl in društva so naredila zelo malo, da bi ga oživila. Miniti je moralo trideset let, preden so se mediji ponovno lotili teme o fenomenu Gröning. Veliko število izcelitev in vse večja priznanja zdravnikov ter zdravilcev so vzbudili pozornost tiska, radia in televizije. Danes je Krog prijateljev Bruna Gröninga na širokem polju alternativnih metod izcelitev na trdni veličini.

Ura skupnosti

Ampak kaj je to, kar drži skupaj toliko ljudi? Zakaj prihajajo na ure skupnosti? Kaj se pravzaprav dogaja na teh srečanjih? Anita Höhne je v svoji knjigi »Duhovni izcelitelji danes« opisala, kako je kot nepristranska novinarka doživela uro skupnosti v Krogu prijateljev Bruna Gröninga:

»München, spomladi leta 1989. Sedimo v konferenčni sobi nekega velikega hotela v Münchnu. Vse je nevpadljivo, meščansko: atmosfera kot v kakšnem kulturnem društvu.

Za dolgo mizo je sedelo kakih trideset obiskovalcev. Tam je sedela neka kmetica. Nekaj stolov dalje moški, ki je bil videti kot visok bančni uradnik. Poleg njega je sedela sveža, mlada ženska in zraven najmanj dve babici. Med njimi ni bilo obraza, ki bi bil videti fanatičen. Niti kančka ekstaze – vladalo je mirno, stvarno vzdušje. Vendar so se na tem običajnem zasedanju ukvarjali z zelo nenavadnim, ki bi pri marsikomu vzbudilo sum praznoverja, zaklinjanja, vero v čudeže. Na steni je visela slika Bruna Gröninga. Ljudje v hotelu so se srečali, da bi mislili nanj. Srečali so se v prepričanju, da njegova moč izcelja še danes. Vsakdo od njih lahko našteje primere – nenavadne izcelitve, ki so jih doživeli sami na svojem telesu. Neko drobno devetnajstletno dekle je tiho poročalo: »Pravkar imam občutek, kakor da bi bila naelektrena.«

Neka druga gospa poleg nje je govorila podobno: »Bilo je, kakor, da bi skozi moje telo od spodaj navzgor stekel tok.« Neka starejša gospa je poročala o nenadni, vedno večji toploti. Neki moški je tožil o bolečinah. Pri neki drugi gospe so se prenehali mučni glavoboli – ostal je občutek olajšanja. To so poročali mirno, popolnoma stvarno. Toda vsi so imeli v tistem trenutku občutek, da so prejeli energijo iz kozmosa – Heilstrom Bruna Gröninga.

»Ločite se od vsega, kar vas obremenjuje, kar vas je težilo; popolnoma se osvobodite in sprejemajte Dobro v obliki Božje izcelitvene moči. Želim vam, da vas v celoti napolni ...« je takoj na začetku svojim poslušalcem rekla Grete Häusler, predsednica skupnosti Gröning. V Münchnu jih je na ducate, v celi Nemčiji je privržencev sedaj že več tisoč. Skoraj vsak teden nastane nova skupnost, lokalna skupina Gröningovih privržencev, ki se odtlej redno srečuje. In tako ni le v Nemčiji, temveč tudi v tujini.

Tam so sedeli in poslušali, kaj ima povedati šestinšestdesetletna gospa Häusler iz Hennefa. Zaprli so oči, dlani razprli. Položaj, ki pravi: pripravljeni smo na sprejem. Gospa Häusler jim je že prej priporočila, naj ne križajo rok in nog. Takšna drža prekinja

svobodni pretok kozmične moči, ki prinaša izcelitev in odganja bolezni. Videla sem, kako je mladega moža z zaprtimi očmi dobesedno stresalo. Tako je bilo še z mnogimi. [...]

Tam je sedela skupina običajnih ljudi, ki si je podajala iz staniola oblikovano podkev – ta služi za ojačanje Heilstrom. To podkev je Gröning nekoč dal prijateljem. Njihove roke so bile položene na stegna, dlani odprte in obrnjene navzgor: kakor da bi želele zajeti vodo. [...] Oči so imeli zaprte. Sedeli so na stolih in nenadoma trznili kot nekdo, ki se ga iztrga iz spanca. Telo so zajeli tresljaji. [...]

Nenavadno za nekoga, ki ne pripada Krogu prijatelj: sama sem prelistavala stare zapiske iz arhiva Gröningovih velikih dni, preverila sem izjave prič, ki jih od današnjih nihče več ne pozna – in vsi uporabljajo enake besede, kot so jih uporabljali Gröningovi privrženci spomladi leta 1989: govorijo o nekem gomazenju, o toploti ali mrazu in tudi o bolečinah in seveda o izcelitveni moči, ki jih preplavlja. Skoraj pri vsaki izcelitvi se še enkrat pojavijo tegobe. Te danes prijatelji Bruna Gröninga imenujejo ›Regelungen‹. In tako so jih imenovali takrat. Bolezen se umakne z bolečinami: čuti se, ko odide. Toda, ali resnično odide?

Elisabeth J., zdrava in športna ženska pri sedeminšestdesetih, živahno sledi našemu pogovoru. Predloži lahko zdravniška potrdila, ki dokazujejo, kako hudo je bilo z njo: ›Nekega jutra leta 1971 nisem mogla vstati iz postelje. Nisem mogla več stati niti sedeti. V hrbtu sem imela močne bolečine. Bolečina se je vlekla po hrbtenici vse do vratnih vretenc in v glavo: obraba hrbtenice in išias, obolel kolčni živec.‹ Poleg tega še oslabeledost mišic, strah, depresija, nespečnost. Vse to je minilo. V pogovoru o Gröningu sem prejela spontano izcelitev. ›Sedela sem tam in nenadoma sem v stegnih začutila nekaj nenavadnega. Bolečine in oslabeledost so nenadoma izginile.‹ Bolečine so se pojavile še enkrat: ›Imela sem neprespano noč, a sem zdržala. Vse do danes se počutim dobro.‹ Ne potrebuje več palice, drzne si celo na kolo. Ne potrebuje zdravil, brez katerih prej ni mogla. Po poročanju nemške tiskovne agencije je samo v Zvezni republiki [začetek leta 1989!]

najmanj 1500 moških in žensk, ki dnevno mislijo na Bruna Gröninga. Tukaj in tudi v sosednjih državah nastajajo vedno nove Gröningove skupnosti. Govorila sem z več kot ducatom ljudi, ki poročajo podobno kot Elisabeth J.. Doživeli so čudež izcelitve preko nevidne moči.«*

Pomembnost ure skupnosti

Na urah skupnosti se širi učenje Bruna Gröninga. Iskalci pomoči in prijatelji se učijo pravilno uporabljati njegovo miselno dediščino in utrjujejo vero v samega sebe. Tako lahko človek zdravje ne le prejme, ampak tudi obdrži.

Kako pomembno je poznavanje Gröningovega učenja, je pokazala preteklost. Veliko iskalcev pomoči je po enem samem srečanju z Gröningom – kakor v Herfordu ali na Traberhofu – ozdravelo, niso pa vedeli ničesar o duhovnem ozadju izcelitve. Niti se niso naučili sprejemati Heilstrom niti niso vedeli nič o Regelung bolečinah. Moč misli, pravilen sedeč položaj, znanje o Dobrem in zlu: vse to jim je ostalo tuje. Če se pojavijo Regelungen ali dvomi v trajno izcelitev, ste bili prepuščeni sami sebi in pogosto prešibki, da bi verjeli v zdravje. To je nato pogosto pomenilo, da je marsikdo ponovno zapadel v svoje stare tegobe, toda, kdor pozna učenje Bruna Gröninga ter dojame duhovne zakonitosti, ve, da je bila to le spontana posledica pomanjkanja vere oziroma pomanjkljivo znanje o duhovnih povezavah. Kdor npr. ne pozna moči misli in se še naprej ukvarja z boleznijo, bo izcelitev ponovno izgubil, ker bo nedobro, bolezen preko svojih misli ponovno pritegnil nase.

Zato je za iskalce pomoči pomembno, da se na urah skupnosti dobro seznanijo z učenjem Bruna Gröninga. Pomembno pa je tudi, da sprejmejo Heilstrom v večji količini. Bruno Gröning je človeka primerjal z baterijo. Z razmišljanjem, govorjenjem in delom nenehno oddaja energijo. Da bi bili polni moči, pa se moramo z ustrezno količino energijo ponovno napolniti. To lahko dosežemo z vsakodnev-

* Anita Höhne, Duhovni izcelitelji danes ..., S. 20 ff.

nim Einstellen in rednim obiskovanjem ur skupnosti. V nekem pismu iskalcu pomoči je Bruno Gröning med drugim napisal:

»Celo svoje življenje se primerjajte z baterijo, [...] tako [...] morate poskrbeti, da je vaše telo vedno sveže napolnjeno, da ste in boste vedno v stanju to življenjsko energijo uporabiti ne samo za sebe, da boste zmožni živeti in eksistirati, ampak, da boste to energijo kot baterija lahko dajali svojim bližnjim, to pomeni vsem soljudem, ki so imeli pomanjkanje energije.«

Na ure skupnosti pride veliko ljudi z odprtim srcem in vernim zaupanjem. Tu je izcelitvena moč ojačana. Kolikor več ljudi se Einstellen, toliko večja je moč.

Delo ljubezni do bližnjega

Brunu Gröningu je bilo pomembno, da ljudi poveže v harmoniji. Vedno znova je opozarjal na zapoved o ljubezni do bližnjih.

»Vedeti morate, da pripadate drug drugemu. Svoje bližnje morate ljubiti, kakor ljubite sami sebe. To je moja želja, moja volja je, da se to zgodi, da ljudje ponovno najdejo skupaj, tako bodo vsi imeli možnost dobiti pomoč.«

Večina ljudi prihaja v skupnost Bruna Gröninga, ker iščejo pomoč, ker jih žene želja po ponovnem zdravju. Vendar s Heilstrom ne dobi- mo le zdravja, temveč tudi nov življenjski občutek. Srce se razširi, človeka prevevajo varnost, mir, sreča in njegovo dušo prevzame neslutena ljubezen do življenja.

Iz teh občutkov nastane pri mnogih izceljenih želja posredovati to novo pridobljene sreče dalje. Želijo pomagati v delu Bruna Gröninga, da bi tudi drugim ljudem posredovali možnost izcelitve in notranje spremembe.

Delo Bruna Gröninga je Delo ljubezni do sočloveka. Prav tako kot ni on sam nikoli vzel denarja za izcelitev, tudi danes nihče ne prejme niti centa za svoje delo. Vsako delo v Krogu prijateljev je prostovoljno in se ne plača.

V krogu svojih bratov in sester

Preprost delavec (2. z leve zgoraj)

Na Herfordskem Wilhelmsplatzu

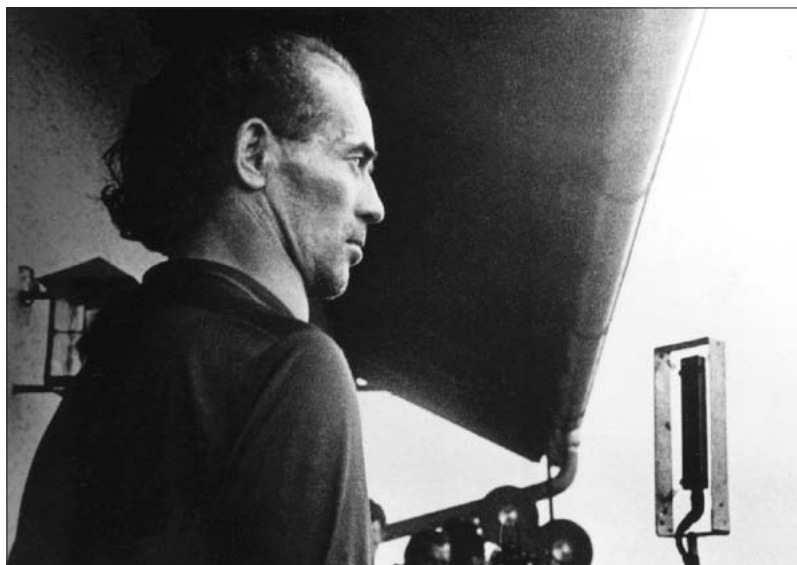
Hromi hodijo...

Poslednje upanje...

... nešteti trpeči

Na Traberhofu pri Rosenheimu

Množičen naval na Gröninga

Z Grete Häusler

Ura skupnosti

Prepoved izceljevanja

Pred sodiščem

Grob Bruna Gröninga

Krog prijateljev Bruna Gröninga

Bruno Gröning je vedno poudarjal, da je Bog ljubezen in želi delovati skozi ljudi. Prave ljubezni pa se ne more plačati niti se ne pusti plačati, je dar nebes. Če bo ljubezen odločala o medčloveških odnosih, bo mir na Zemlji postal resničnost.

Koristi ur skupnosti

Pomembnejša točka v učenju Bruna Gröninga je lastna aktivnost. Človek ne bi smel brezdelno sedeti in se prepuščati »oblivanju«, temveč mora sodelovati pri svoji izcelitvi tudi sam, da se izvrši notranji preobrat. Svoje hotenje in prizadevanje mora naravnati tako, da zavestno vodi boj z zlom, da zla več ne sprejme, temveč sprejme vase samo še Dobro. To je nenehna borba. Satan poskuša vse, da nas odvrne od dobre, Božje poti. Človek se mora naučiti zgraditi notranji obrambni zid proti zlu, s katerim se v življenju dnevno srečuje.

Bistvo ur skupnosti je Bruno Gröning razložil takole:

»Ne gre samo za to, da ste prisotni na urah skupnosti, temveč gre resnično za to, da ostanete na pravi poti ter da stalno budno pazite, da ne skrenete s te poti, kajti vse to je v vaše dobro.«

Ure skupnosti pomagajo prijateljem, da se v vsakdanji življenjski borbi ne pustijo ugnati kopici nedobrih misli in doživljajem. Dokler je človek poln moči, bo spoznal, kje mu pretijo zanke zla. Svojo dušo bo odprl Božjemu in ne bo pustil, da se bo zaradi zla zaprla.

»Kadar človek, ki je dejansko samo duh, živi po volji zla, se duša zapre. Takrat človek popolnoma izgubi povezavo z Bogom. Potem je brezbožen človek!«

Ure skupnosti so za vsakega človeka velika pomoč. Po eni strani lahko tam prejme potrebno energijo, da je vedno poln moči, po drugi strani pa ohranja znanje, kako prepoznati zlo, se pred njim zaščititi in kako ohraniti ponovno pridobljeno zdravje. Bruno Gröning je s preprostimi besedami povedal, kako je to možno:

»To, kar prejimate, to, kar sprejmete, to imate. Če boste sprejemali samo Dobro in pustili slabo ob strani, boste imeli vedno Dobro.«

Kadar je človek brez moči, sprejme vase vse slabo, kar mu vsakdan prinaša. Potem zboli, nekje je prizadet, nekje je razočaran, tam ga napadejo jeza, zavist, ljubosumje ali bes. Dnevno je veliko priložnosti za prevzemanje zla. Sčasoma se nabere vedno večja količina duševnih težav. Če pa ta človek zboli, potem vidi v tem kvečjemu zlo naključje ali pa si pri tem sploh nič ne misli. Saj vendar za bolezen ni pristojen on, temveč zdravnik. Popolnoma prezre, da je on sam v sebi nabiral zlo, ki se zgolj odraža kot bolezen.

Pri urah skupnosti imajo prijatelji priložnost po duhovni poti predati vse zlo, izprazniti svojo duševno posodo. Sprejmejo lahko toliko dobre moči, da v vsakdanjih življenjskih izpitih ostanejo polni moči ter premagajo zlo.

Da nima več nič skupnega z zlom, bi moral biti cilj vsakega človeka. Toda do takrat je še potreben razvoj. Človek se mora naučiti ločevati med Dobrim in zlim, prepoznati lastne napake in se boriti proti zlu. Za to potrebuje moč. Samo takrat, kadar je poln moči, lahko obdrži vero v Dobro in si izbori zmago nad zlom. Bruno Gröning je rekel preprosto:

»Kdor je trden, kdor lahko v sebi obdrži resnično, Božjo vero, ta zmaga!«

6. poglavje: Struktura Kroga prijateljev

Ko je Grete Häusler leta 1979 obudila v življenje Krog prijateljev Bruna Gröninga, je bilo v njem komaj ducat prijateljev. Vse je bilo bolj družinskega značaja. Toda kolikor večji je postajal Krog, toliko več nalog je bilo.

Novе skupnosti potrebujejo vodjo skupnosti in blagajnika. Z namenom, da bi se zabeležile vse pomoči in izcelitve, se je osnovala skupina za uspešna poročila. Nastajale so zdravniške skupnosti. Tiskanje učnih pisem, kopiranje šolskih kaset, organiziranje zasedanj, tehnika, pevski zbor, snemanje, prevajanje v tuje jezike, vse sprva tako neopazne naloge se vedno bolj širijo.

Medtem je Delo doseglo velikost, ki zahteva izoblikovanje po natančno določenih principih. Zaradi tega, ker vsi pomočniki delujejo brezplačno in pomagajo zgolj v svojem prostem času, je nujno potrebna jasna, pregledna struktura; še posebej, ker se Krog prijateljev financira izključno s prostovoljnimi prispevki, ne pobira se nobena članarina, vstopnina ali podobno. Celo šolski material se prijateljem izdaja brezplačno v skladu z besedami Bruna Gröninga:

»Ne prodajam Božje moči!«

Voditelj skupnosti, delovni krogi in ozki krogi

Tako kot celotni Krog prijateljev ima tudi vsaka skupnost svojega odgovornega voditelja. Ta ima nalogo skrbeti za prijatelje, uvajati nove iskalce pomoči v učenje Bruna Gröninga ter jim z nasveti in dejanji stati ob strani.

Voditelj skupnosti je odgovoren za vse, kar se dogaja v njegovi skupnosti. Ne pripravlja in vodi le ur skupnosti, temveč skrbi tudi za to, da so pomoči in izcelitve zabeležene, da se blagajna pravilno vodi ter da poteka delo z javnostjo. Jasno je, da ena sama oseba ne zmore vsega tega sama.

Voditelj skupnosti potrebuje pomočnike. Nekdo skrbi za sestavo poročil o uspehu, drugi za delo z javnostjo, tretji pripelje na skupnost prijatelje, ki nimajo prevoza. Vsi ti pomočniki so združeni v delovnem in ozkem krogu. Srečujejo se v rednih presledkih, se dogovarjajo o nalogah, ki jih je potrebno opraviti in se skupaj za to Einstellen. Delo ne sme nikoli biti samo sebi namen, vedno se mora ohraniti zavest za duhovno kraljestvo in Božjo ljubezen kot temelj Dela. Najpomembnejše pa je, da se iskalcem pomoči pomaga.

Skupina za poročila o uspešnih izcelitvah

Bruno Gröning je posebno pozornost namenil temu, da se pomoči in izcelitve zapišejo in shranijo. Edina zahvala, za katero je prosil izceljene, je bila v skladu z resnico zapisano uspešno poročilo. Uspešna poročila so zidaki njegovega Dela, priče delovanja Boga in velika opora iskalcem pomoči.

Tudi danes je uspešnim poročilom namenjena velika pozornost. Večina skupnosti ima lastno skupino za uspešna poročila, kjer se obdelujejo poročila prijateljev. Natančno se jih povpraša: Kako dolgo je obremenitev trajala? Kakšne so bile težave? Kako je zdravnik poimenoval bolezen? Katera zdravila so bila predpisana? Kaj se je dejansko izboljšalo, oziroma postalo bolje ob kontaktu z Brunom Gröningom? Kaj je posamezniku po izcelitvi ponovno mogoče, kaj pred tem ni bilo (npr. vzpenjati se po stopnicah, voziti kolo, delo na vrtu, itd.)? Ali je bil opravljen ponovni pregled? Itd.

Pogosto so potrebne cele ure koncentriranega dela in nekaj pogovorov z izceljenim, preden je uspešno poročilo lahko predloženo zdravniškemu krogu.

Medicinsko-znanstvena strokovna skupina

Leta 1986 je bila v Krogu prijateljev ustanovljena prva zdravniška skupina. Z medicinsko strokovnega vidika nekaj zdravnikov osvetljuje izcelitve. Izceljenemu in njegovemu zdravniku zastavijo vprašanja ter prosijo za njegov zdravstveni karton in tudi za zdravniško kontrolo.

Tako je bilo možno veliko uspešnih poročil potrditi z zdravniškimi izvidi in preiskavami.

Med tem se je iz zdravniške skupine razvila »Medicinsko-znanstvena strokovna skupina«, ki ji pripada nekaj sto zdravnikov, izceliteljev in zdravilcev. Vsi ti sicer ne sodelujejo aktivno, a jih način izceljanja Bruna Gröninga zanima in so mu naklonjeni. Nekaj od njih se za svoje paciente Einstelen ali svetuje tistim, ki jim ne morejo pomagati, da obiščejo Krog prijateljev Bruna Gröninga. Od pomladi leta 1992 obstajajo redna zdravniška zasedanja, na katerih se ukvarjajo s »fenomenom Gröning«.

Dr. med H. G., sodelavec v Krogu zdravnikov, je v prvi izdaji knjige »Doživeti izcelitev, to je resnica«, v kateri je objavljenih deset dokumentiranih poročil o uspehu, med drugim zapisal:

»Potem ko sem lahko pregledal veliko število uspešnih poročil, je bilo zame pomembno: več kot samo slučajno pride po kontaktu z učenjem Bruna Gröninga in prihodom v skupnost do izcelitve, tako kot npr. v primeru gospe Jakobs, pri kateri se je leta trajajoč velik tvor na spodnji strani goleni v zelo kratkem času zaprl. Ta hitra izcelitev se z medicinskega vidika ne da pojasniti, do izcelitve pa je prišlo, ker so se prijatelji Bruna Gröninga zanj o Einstellen. Gospa Jakobs še ni bila niti uvedena v Učenje. Toda priključena je bila na krog Heilstrom in s tem je bila osvobojena boleče obremenitve. [...]

Kaj razume Bruno Gröning kot izcelitev?

Zanj je izcelitev čiščenje. Kadar se človek z zaupanjem v srcu odpre dobri moči, lahko steče Heilstrom. Vse nedobro se mora umakniti. Rezultat tega je čiščenje na telesni in duševni ravni, da se odstranijo organske in psihične bolezni. Pri tem človek doživi izboljšanje, ki ga postavi v položaj duhovnega preobrata, da se posveti Bogu. To je veliki preobrat, o katerem je govoril gospod Gröning. Tako je izcelitev, kot jo razlaga Gröning, proces, ki daleč presega osvoboditve bolezni in ima lahko usodni pomen za nadaljnjo življenjsko pot izceljenega, če je ta pripravljen tudi vnaprej slediti Učenju.

Kaj razume medicina kot izcelitev?

Izcelitev nastopi takrat, če ni več mogoče dokazati predhodnega bolezenskega stanja.

Če bolezenskega stanja ni več, so lahko v človeku še vedno vzroki bolezni. Dokazovanje vzrokov pa je odvisno od načina in uporabe merilne metode ter njene občutljivosti. To želim ponaazoriti na primeru v treh delih:

Vzrok za *ulcus ventriculi* (želodčna razjeda):

1. Internist, ki je izmeril vsebnost kisline v želodcu, razloži, da je razlog za razjedo nesorazmerje med kislino in zaščitnimi faktorji v želodčni steni.

2. Psihosomatik, ki s pomočjo svojega strokovnega znanja analizira psihično stanje pacienta, pojasni, da je razlog v zelo konfliktni situaciji, v kateri se nahaja ta oseba. Dan za dnem lahko vidi na svojih pacientih, kakšno moč imajo misli in kako lahko skrb in strah vplivata na njegovo bolezen.

3. Gospod Gröning pojasni, da je vzrok za želodčno razjedo zlo. Da je želodčna razjeda nekaj nedobrega, bo potrdil vsak zdravnik. Sam bi pa rad še enkrat poudaril, da ta, pa tudi vsaka druga bolezen, izhaja iz neke bistvene moči. Vsak stvarno misleč naravoslovec pa bo zavračal takšen način mišljenja. Vendar je to del tistega pra-znanja, ki se je skoraj pozabilo v naši moderni družbi, ki jo zanimajo samo dosežki. [...]

Boj za zdravje vodijo internisti na organski ravni. Da bi premagali bolezen, predpisujejo zdravila. Psihosomatiki delujejo na psihičnem nivoju. Tukaj se npr. priporoča avtogeni trening. Gospod Gröning zagovarja boj za zdravje na čisto duhovni ravni. Sredstvo izbire v boju proti bolezni kot posledici zla je Dobro: Božji Heilstrom. Kot zastopnika Dobrega in zlega sta za zdravje in bolezen bistvenega, temeljnega pomena. [...]

Če se bo medicina odprla Božjemu Heilstrom, potem bo v stanju daleč preseči današnje meje. Zato bi, kolegi, zaradi številnih

izcelitvenih uspehov morali koristiti moč vere v svojo zdravniško dejavnost in se ne več zapirati izcelitvi po duhovni poti.«*

Matthias Kamp v isti knjigi pokaže, kako lahko medicina uskladi svoje delo z učenjem Bruna Gröninga.

»Če samo pogledamo armado bolnih, ne verjamem, da bodo zdravniki zaradi Bruna Gröninga ostali brez dela. Ali ni osrečujoče za zdravnika, če dobi preko učenja Bruna Gröninga v roke nekaj, s pomočjo česar lahko resnično pomaga pri vsaki bolezni? Ta zdravnik lahko za svoje paciente prosi v veri, lahko se Einstellen za to, da stranski učinki zdravil, ki jih je predpisal, ne bi učinkovali. Pri težkih operacijah lahko prosi za pomoč in vodstvo in lahko preko Einstellen na to moč dobi odgovore na številna vprašanja. Doživel sem, da se lahko po tej poti ponovno obudi naravni instinkt, nek notranji občutek, ki mu pomaga prejeti odgovore in pojasnila na številna vprašanja.

Bruno Gröning zdravnikom ni želel ničesar odvzeti, temveč jim je v resnici želel nekaj dati. Želel jim je pojasniti povezave v človeškem telesu, o duhovnem ozadju neke bolezni. [...] Zdravnik, ki se posveti Brunu Gröningu, bo bogato obdarovan z močjo in znanjem, ki si ga sedaj niti predstavljati ne more. Ne bo ostal brez dela [...].

Upam in želim, da bodo vsi ljudje, še zlasti vsi kolegi, ki bodo izvedeli za to Učenje, nepristranski in se bodo pripravljene prepričati v resničnost učenja Bruna Gröninga.«**

Arhiv Bruna Gröninga

Bruno Gröning je v času svojega življenja zasnoval lasten arhiv. V njem so zbrani prepisi njegovih govorov, pisnih prošenj, uspešnih poročil, časopisnih člankov, korespondenc in še veliko drugega.

Arhiv hrani Grete Häusler in je osrčje celotnega Kroga prijateljev. Iz njega se črpa »duhovna hrana« za prijatelje: predavanja Bruna Gröninga

* Grete Häusler (Hrsg.), *Doživeti izcelitev ...*, S. 157 ff.

** Grete Häusler (Hrsg.), *Doživeti izcelitev ...*, S. 68 f.

ga, viri takratnih dogodkov, izvedenska mnenja, dokumentacije procesov, reputacije pričevanj takratnih prijateljev, itd. Tu je vse, na čemer se lahko pojasni pravo bistvo in delovanje Bruna Gröninga, shranjene so klevete tiskovnih poročil in tisto, kar obrekovanja izpodbija.

Spoznanja prijateljev Bruna Gröninga

Da bi se prijateljem približalo učenje Bruna Gröninga se štirikrat letno izdaja brezplačni učni material. V njem prijatelji poročajo o izkušnjah in spoznanjih, ki so jih zbrali, odkar so v učenju Bruna Gröninga.

Tukaj je nekaj izvlečkov:

»Človek se mora v življenju ravnati po Božjih zakonih, če ne želi biti v celoti izročen zlu!«

»Pravi Božji otrok se vedno in vsepovsod ravna po volji svojega Očeta. In kolikor več ljudi temu primerno živi, toliko prej bo na Zemlji lahko nastal Raj v blagor celotnega stvarstva.«

»Dolgoročno gledano bo zmagalo Dobro, Božje. Ali kakor pogosto rečemo: ‚Božji mlini meljejo počasi, vendar zanesljivo.‘ Seveda pa bo do tedaj borba, ki bo s seboj prinesla veliki preobrat, veliko usmeritev človeštva in ga bo iztrgala iz oblasti nedobrih navad, iz oblasti razuma, lastne arogance in vseh satanskih lastnosti.«

»Dobro se ne more prepoznati dogmatsko po neki zunanji obliki, ampak se spozna po duhovni ljubezni, enotnosti in zaupanju.«

»Napačno je imeti predavanje o duhovnih sferah, če moja zavest še nima nobenega dostopa do teh sfer in če sem celotno (navidezno) znanje pridobil z branjem, vendar pa ga v svojem življenju še nisem uresničil.«

»Zapomnimo si naslednje: Nепrestano preverjajmo vse misli in ne igraymo se z zlom, kar pomeni, ne podcenjujmo ga, ker ima moč! Ampak zapomnimo si tudi: Bog ima vsemoč!«

»Vsa ljubezen prihaja od našega Nebeškega Očeta. Brez Njega ne bi bili sposobni ljubiti. On je izvor vse ljubezni, On je tudi morje, v katero se zliva vsa ljubezen. On sam daje ljubezen, od Njega se zliva v naša srca.«

»Z vsem srcem verjemimo, da bo Dobro dokončno premagalo vse zlo na Zemlji, ne glede na to, v kakšni obliki se bo satan še zadnjič upiral z vso svojo krutostjo.«

»Enkrat za vselej pozabimo na razmišljanje o vrednotah današnje družbe. V vsakem človeku prepoznavajmo Božje in naučimo se vedno bolj to ljubiti in ga varovati, tako lahko postanemo eno z Bogom in ljudmi.«

»Z vsakim novim dnevom, vsako novo uro lahko delamo Dobro ali slabo. In v tem je usoda človeštva.«

»Za ranjena srca je učenje Bruna Gröninga žlahtni balzam; tistim otrdelim, samozadostnim pa je kamen na poti, ki ga velja odstraniti. Da, ti so hoteli Bruna Gröninga odstraniti s Poti in zdelo se je, da jim je uspelo: prepoved izceljanja, proces in smrt. Toda niso računali s tem, da so Božji zakoni večno nepremagljivi, da se jih ne da izkoreniniti, s tem, da telo, v katerem prebivajo, odstranimo, zažgemo. O, ne! In vendar se dogajajo pomoči in izcelitve. Luč odrešitve žari z najsvetlejším sijajem!«

Delo v javnosti

Prav tako kakor skrbništvo in šolanje prijateljev je z določenim namenom potrebno tudi delo v javnosti, da bi Učenje doseglo čim več ljudi. Ko je bilo desetletja [...] skorajda nemogoče privedi Bruna Gröninga v medije, se je to zgodilo v začetku leta 1989. Ob 30. obletnici njegove smrti je kar nekaj časopisov in revij poročalo o takratnem »čudežnem zdravniku« in njegovih prijateljih.

Tako se je članek Petra W. Fischerja razširil preko nemške tiskovne agencije (DPA). Privzelo ga je več kot štirideset časnikov, ne samo v Nemčiji, ampak tudi v tujini. »Deutsche Zeitung« v Sao Paulu je nato 28. januarja 1989 zapisal:

»26. januarja 1989 je bila 30. obletnica smrti Bruna Gröninga.

Njegove velike izcelitve so se s dogajale v letih od 1949–59, med drugim v Herfordu in Rosenheimu, kjer je na tisoče ljudi, večinoma neozdravljivih, fizično in psihično ozdravelo.

Bruno Gröning, rojen 31. maja 1906 v Gdansk, ni čudodelni zdravnik niti psihiater. On je mnogo več! Izcelitve s pomočjo njegovega Heilstrom se danes nadaljujejo, tako kot je obljubil:

›Vsak človek bo svoj lasten zdravnik!

Neizceljivo ne obstaja!«

Za to obstajajo številni dokazi v obliki zdravniških izvedenskih mnenj ter dokumentacij iz njegovega današnjega, neprestano rastočega Kroga prijateljev.«

Od takrat je možno v Krogu prijateljev Bruna Gröninga najti stalne objave v časopisih in revijah. Tudi radijske in televizijske postaje kažejo vse večje zanimanje. Omembe vredno je dejstvo, da je Bruno Gröning že v času svojega življenja napovedal:

»Človek mora ležati vsaj trideset let pod zemljo, preden postane znan!«

Tukaj je še nekaj primerov današnjega poročanja. Časnik »Aktuelle« je 27. aprila 1991 v svojem desetem nadaljevanju serije člankov z naslovom »Izbranci – izcelitev s kozmično energijo« med drugim poročal:

»›Odvrgla sem svoje bergle,« žari Elisabeth Winter (66) iz Blankenberga pri Bonnu. ›Ne potrebujem jih več!« Kdor sliši njeno zgodbo, težko verjame: Dolga leta je vdova trpela zaradi zdrsa medvretenčne ploščice v hrbtenici. Operacija, tako so ji pojasnili zdravniki, ne bi pomagala. Toda Elisabeth Winter se s tem ni hotela sprijazniti. Preko prijateljev je prišla v ›Krog prijateljev Bruna Gröninga«. To je bilo leta 1987. Nato se je Elisabeth Winters 23. oktobra preteklega leta zgodil čudež. ›Tega večera me je med tem, ko sem bila s skupino prijateljev, prevzel občutek, kakor da bi me preplaval poletni vetrič. Zatem sem vstala, odložila svoje bergle in od takrat hodim brez njih,« se spominja upokojenka. [...]

Mnogo ljudi, ki predejo h Grete Häusler in v »Krog prijateljev Bruna Gröninga«, doživi izcelitev. Grete Häusler se pri tem smatra samo [...] kot skrbnica nasledstva Učenja, ki ga je izcelitelj Bruno Gröning po svoji smrti 1959 zapustil. »Spoznala sem ga osebno in preko njega samega prejela izcelitev,« pripoveduje Grete Häusler. Priznava tudi, da je takrat prišla k njemu kot velik skeptik. Da, pravzaprav, ker je hotela svojo prijateljico rešiti pred tem »šarlatanom«. Danes je o izcelitveni moči prepričana bolj kot kdajkoli prej. Popolnoma stoji za izrekom: »Zaupaj in verjemi. Pomaga in izcelja Božja moč.«

Časnik »NWZ«, iz Nordenhama, je 12. aprila 1991 med drugim zapisal:

» »Leta sem trpel zaradi latentnega herpesa. Zdravniki so rekli, da bom moral s tem živeti. Odšel sem k zdravilcu in imel vedno nekje pri sebi stekleničko s homeopatskim zdravilom. Toda nič ni pomagalo.« Mladi mož, ki je v restavraciji pred skupino poslušalcev tako sproščeno pripovedoval svojo bolezensko zgodbo, je član v »Krogu prijateljev Bruna Gröninga«. V skupnosti je doživel Heilstrom in bil osvobojen svojega trpljenja.

Drugi člani Kroga prijateljev poročajo, da so se v skupnosti rešili migrene, ki jih je mučila leta dolgo, da so izceljeni depresij in težkih okvar. Eden pravi, da njegove bolečine izginejo, če položi sliko Bruna Gröninga na boleče mesto. [...]

Tega večera se je zbralo nekaj članov Kroga prijateljev v »Hotel zur Post«, da bi poročali o skupnosti in njihovem mojstru. Detlef Römer iz Nordenhamerja je vodil shod. Poročal je, kako je pred mnogimi leti prišel v skupnost kot ateist, poln dvomov. Takrat je zelo trpel zaradi težkega obolenja hrbta, depresij in zavrtosti. Dve leti je preverjal Učenje Bruna Gröninga, posvetil pozornost vsaki besedi. Nato je doživel odrešitev na svojem lastnem telesu.«

Prevajalsko delo

Že pred leti se je pričelo s prevajanjem spisov o Brunu Gröningu v tuje jezike, sprva samo v angleščino in francoščino, toda kmalu so se

jima pridružili tudi drugi jeziki. Prijatelji v tujini se trudijo prevajati knjige in Učna pisma, da bi bila dostopna ljudem v njihovih deželah.

Odkar obstajajo skupnosti v nenemško govorečih deželah – na Nizozemskem, v Belgiji, Romuniji, na Madžarskem in na Poljskem, je prevajalsko delo vedno bolj obsežno. Možnost duhovne izcelitve s pomočjo Bruna Gröninga naj bo v prid vsem ljudem. Ni vezano na nobeno narodnost ali religijo. Aktivnosti Kroga prijateljev so zgolj zaradi želje pomagati ljudem v stiski. Trenutno (leta 1993) se material prevaja v dvanajst jezikov.

Založba Grete Häusler

Malo pred smrtjo je Bruno Gröning izjavil, da želi napisati knjigo. Vendar pa do tega ni prišlo. V arhivu so se ohranili le naslov, razčlenitev in en zapisan odstavek. Leta 1984 se je Grete Häusler odločila, da bo napisala knjigo, tako kot si jo je zamislil Bruno Gröning: »Tukaj je resnica o in okrog Bruna Gröninga«. Naslov in razčlenitev je prevzela ter izčrpno poročala o dogajanju okrog čudežnega moža.

Ker ni našla založnika, jo je morala natisniti v lastni založbi. Tako je z eno samo knjigo nastala založba Grete Häusler. Danes je na voljo bogata ponudba knjig, kaset, videofilmov ter umetniških razglednic.

Cilj založbe je definiran takole:

»Naloga Založbe Grete Häusler je približati osebo in učenje Bruna Gröninga širši javnosti, da se lahko vsi zainteresirani pre-pričajo sami o njegovem velikem delovanju.«*

Grete Häusler je v uvodu knjige »Tukaj je resnica o in okrog Bruna Gröninga« napisala:

»Kdo je bil Bruno Gröning? Je bil šarlatan, čudodelni zdravnik ali Božji poslanik? To so bila vprašanja, ki so bila leta dolgo na naslovnica tiska. Še danes lahko o njem, o tem ›malem Gröningu« – kakor je sam sebe imenoval – razpravlja vsakdo ter mu navsezadnje tudi sodi. Kdor želi vedeti, kdo je bil v resni-

* Založba Grete Häusler-Verlag, Kazalo založbe 1991/92, S. 3.

ci Bruno Gröning, mora sam raziskati njegovo bistvo in njegovo delovanje, tako kot je zapisano že v Bibliji: »Prepoznali jih boste lahko po njihovih delih.«^{*}

Vsi sodelavci založbe delajo prostovoljno. Nihče za svoje delo ne prejema plačila. Prejemki omogočajo nove publikacije, ponatise ter nakupe novitet. Sicer založba ne bi mogla delovati. Založba je bila med tem že večkrat prisotna na knjižnem sejmu v Frankfurtu in na drugih knjižnih sejmih. Finančno sta založba in Krog prijateljev jasno ločena. S pomočjo založbe se javnost seznanja z delom Bruna Grönin- ga in širi njegovo Učenje.

Delo Bruna Grönin- ga je delo ljubezni do bližnjega. Nihče z njim ne služi. Vsi pomočniki delajo prostovoljno – brez plačila ter v svo- jem prostem času. K sodelovanju jih je privedla zgolj želja pomagati drugim. Cilj celotnega Dela je trpečim, bolnim in bolehnim pokazati pot, ki vodi stran od bolečine in trpljenja. Pot, ki ljudem podarja zdravje. Kar so prijatelji doživeli na sebi, ne želijo zadržati zase, tem- več to posredujejo dalje.

* Grete Häusler, Tukaj je resnica ..., S. 9.

7. poglavje: *Je Krog prijateljev Bruna Gröninga sekta?*

Krog prijateljev Bruna Gröninga je necerkvena skupnost, v kateri se širi verski nauk. Pojavlja se vprašanje, ali gre za sekto. Se mora iskalec pomoči odreči svoji dosedanji veri, se odpovedati svojim religijskim vezem, če želi biti sprejet v Krog prijateljev?

Na to vprašanje je Rolf Zachau v knjigi »Bruno Gröning – uvod v njegovo Učenje« izjavil:

»Najprej poudarjam, da nismo nobena sekta! Ne želimo zgraditi nikakršne alternativne skupnosti obstoječim cerkvenim ali religijskim skupinam. Nikomur, ki pride k nam, se ni potrebno odpovedati njegovi veri. Ob sprejemu ni nobenih ceremonij ali ritualov. Ni potrebno podpisati nobenih vstopnih izjav in ni treba plačevati nobenega prispevka. Vsak od nas hodi v običajno službo in vse naloge opravimo prostovoljno v svojem prostem času.«*

Ni vezano na nobeno religijo

Delovanje Bruna Gröninga ni vezano na nobeno religijo ali veroizpoved. Od iskalcev pomoči se ne zahteva nove veroizpovedi. Nasprotno, Bruno Gröning je svetoval svojim poslušalcem, da ostanejo zvesti svoji veri ter da obiskujejo cerkev. Ni pomembno, ali je človek kristjan, musliman, žid, hindujec ali budist. Pomembno je le, da nosi v sebi vero v Boga ali pa jo je pripravljen sprejeti.

»Vsi ljudje, ne glede na narodnost, raso ali religijo, so vredni tega, da se jim pomaga.«

Bruno Gröning je ljudi opominjal, naj sprejmejo vero v srce ter jo tudi udejanjijo. Spoznal je zlo svojega časa in vedel je, da sicer

* Grete Häusler (Hrsg.), Bruno Gröning – Uvod v njegovo Učenje, Založba Grete Häusler, Wegberg, 41991, S. 53.

veliko ljudi o veri govori, vendar pa je nimajo v srcu. Zaradi tega je dostikrat rekel:

»Ne hodite v cerkev (v smislu Božje hiše, mošeje, templja, sinagoge itd.), da bi zdrdrali svojo molitev! Ne! Molitve, ki jih izgovarjate, pretvorite v dejanja!«

Ljudi je pozval, naj vero jemljejo resno.

»Dokažite, da resnično verujete v Boga! Pojdite v Božjo hišo, molite tam zbrano! Ne tako kot doslej, ko so nekateri hodi-li tja le zato, da bi videli, kakšno obleko nosi ta ali oni človek in potem o njem govorili. Tudi veliko umazanega sem videl na lastne oči in slišal na lastna ušesa. Tega ne delajte. Če hodite v cerkev, potem se zbrano zahvalite gospodu Bogu za vse, kar je naredil dobrega ljudem ...«

S svojim odkritim načinom je bil Bruno Gröning marsikomu trn v peti. Predvsem zato, ker je bil odločno proti tradicionalnim miselnim navadam. Tako je energično ugovarjal pojmovanju, da je bolezen Bož-ja kazen. Posebej je poudarjal, da Bog ne kaznuje. Vse slabo, kar se ljudem v življenju pripeti, sloni na principu vzroka in dejanja.

»Vsak je svoje sreče kovač, kajti kar bo človek posejal, bo tudi požel.«

Brunu Gröningu ni šlo za to, da bi bil v ospredju ali da bi ga celo častili. Sam je sebe vselej imenoval »mali Gröning« ter iskalce pomoči pozval, »naj postavijo Gröninga čisto na stran«, naj se zgolj prepričajo v resničnost njegovih besed. Naslednje izjave izražajo predstavo, ki jo je imel Bruno Gröning o sebi:

»Jaz sem nič, Gospod Bog je vse.«

»Kdor je imel to veliko srečo, da je preko mene ponovno prejel svoje zdravje, naj se vedno iz vsega srca zahvaljuje Bogu, jaz sem samo njegov orodje in služabnik.«

»Iz dna duše sem ponosen, da sem majhen Božji služabnik.«

»Ljudem želim pomagati do izcelitve, tako da jim pokažem pravo pot, kakršna je lahko samo Božja pot.«

Stiska razkrita

S pojavom Bruna Gröninga, štiri leta po koncu druge svetovne vojne, je bila razkrita vsa stiska in beda človeštva ter postala vidna celemu svetu. Zdravniki in dušni pastirji niso odpravili škode, ki jo je naredila vojna. Dr. phil. A. Kaul je v svoji brošuri »Čudež iz Herforda« o tamkajšnjih razmerah, junija 1949 zapisal:

»Na tisoče bolnih in shiranih prihaja v vestfalsko mestece, ki za svojimi zidovi skriva čudežnega zdravnika. Z avtobusi, tovornjaki, osebnimi avtomobili, z vlakom in peš, s konjskimi vpregami in z rešilci. [...] Človeška beda, ki se tukaj razkriva, je pretresljiva in brezmejna. V okoliških vrtovih in objektih sedijo bolni, stojijo ležalniki, nosila, prišleki čakajo dneve in noči na izcelitev. [...]

Iz vseh pokrajin Nemčije se valijo sem, brezupni in s tegobami, mladi in stari, žene, dekleta, otroci, ljudje vseh položajev in slojev, Američani, Angleži, Belgijci, Švicarji, Švedi, Madžari, Poljaki, celo Cigani [...]. Hromi, slepi, nemi, skupnost bede in stiske. Ubogi ljudje, ne glede na to, ali sedijo v limuzinah ali pa se s težavo premikajo na svojih berglah. Brezupni in upajoči, utrujeni in obupani, stokratna in tisočkratna je samo ena želja: najti izcelitev!«*

Armado bede na Traberhofu v Rosenheimu je v svoji knjigi »Veliki preobrat« opisal Kurt Trampler:

»Trpeči, zapuščeni, z usodo zaznamovani, tisti, ki so se s poslednjim upanjem na uteho in izcelitev zgrnili skupaj, vsi ti so bili tožniki zoper dobo materializma. V svoji bridki stiski so bili neizpodbitne zaprisežene priče za to smrtonosno napako. Zaradi vojne so prišli s tisočnimi ranami in trpljenjem, premagani, pregnani iz domovine h Gröningu, zapuščeni v obupu in stiski. [...]

Zdelo se je, da so slike apokalipse velikih srednjeveških mojstrov postale resničnost, če ste sprejeli vase grozo, ki je vse te ljudi privedla sem. Koliko neozdravljivih bolezni in ran, duševnih raz-

* Dr. phil. A. Kaul, Čudež iz Herforda, Lauda-Verlag, Laudenbach/ Bergstraße, 1949, S. 4

dejanj in zamolklih življenjskih strahov se je sramežljivo skrivalo v hišah pred brezčutno radovednostjo – tu so postali neizprosno, neizogibno vidni. Ženske in otroci z bledimi, razklanimi obrazi, iz katerih so žarele trpeče oči, ki so pozabile celo jokati; ljudje z amputiranimi udi in hromi, nesposobni, da bi se gibali sami; ljudje, ki so jih stresali grozljivi živčni krči, ki so imeli peno na raztrganih obrazih, drugi, ki so trzali zaradi nevzdržnega joka ... zato so prišli, zato so jih prinesli sem: na tisoče ljudi brez konca.

Vsa življenjska in ustvarjalna sila, sreča in zaupanje, ki sta bila v njih, vse je ležalo poteptano za bodečo žico ujetniškega taborišča, bilo je pokopano pod razvalinami podrtih hiš in ostalo v izgubljeni domovini.

V teh dnevih in tednih nisem našel nikogar, ki ni bil globoko prizadet in pretresen od te preobilice trpljenja in bede, ki si je tako strašno nikoli nihče ne bi mogel predstavljati. Kdor je imel vpogled v to neskončno število prošelj, v katerih so ljudje tožili nad svojim trpljenjem, ki zaradi zdravstvenih ali pa gospodarskih razlogov niso imeli možnosti odpraviti se na pot h Gröningu, temu je bilo jasno, da so ti ljudje, ki so ga v svojem poslednjem upanju drug ob drugem več dni pričakovali, bili samo predstavniki neke neskončne množice bolnih, ranjenih in obupanih, ki je vsepovsod tam, kjer se usode narodov dotaknejo vojna, sovraštvo in nezaupanje. Seveda so bili med temi ljudmi tudi mnogi, katerih bolezní so nastale v najglobljem miru. Toda večina vseh teh iskalcev pomoči je bila žrtev visoko razvitega znanstvenega množičnega uničenja in komaj znosnih duševnih obremenitev našega časa.«*

Izcelitev je milost

Bruno Gröning je ves čas opozarjal, da je sleherna izcelitev darilo, Božja milost. Tudi če so zakonitosti življenja takšne, da lahko človek ozdravi z Božjo pomočjo, ni samo po sebi umevno, da se sme ponovno vrniti nazaj v Božji red, iz katerega je izpadel.

* Kurt Trampler, Veliki preobrat, Die große Umkehr, S. 89 f.

»Izceljen človek je od Boga blagoslovljen človek.«

Blagoslov izcelitve je milost, ki jo Bog želi podeliti slehernemu človeku. Ni Božja volja, da človek trpi. Bog želi, da se trpečim pomaga. Kjer deluje Bog, najprej pomaga revnim, bolnim ter obremenjenim. Če se je človek pripravljen preobrniti ter živeti v Božjem redu, bo doživel blagoslov izcelitve.

»Božja volja je odrejena, Bog želi, da se človeku pomaga potem, ko spozna, da ga zlo ponižuje. Bog mu pomaga, Bog ga vodi in Bog tudi oprošča.«

Nikakršna sekta!

Dokončno drži, da pri Krogu prijateljev Bruna Gröninga ne gre za nikakršno sekto. Vsi sodelavci delajo prostovoljno, nihče za svoje delo ne prejema plačila. Ne zaračunava se nobenih pristojbin, vstopnin ali podobnega. Krog prijateljev ni verska skupnost v smislu cerkve. Gre predvsem za to, da se pomaga ljudem v stiski. To je v današnjem času prav tako pomembno, kot je bilo leta 1949. Stiska ni postala nič manjša.

Bolnišnice so prenatrpane, gradi se vedno več klinik in zdravniki so preobremenjeni. Pojavlja se vedno več novih bolezni, stopnja samomorov je zastrašujoče velika in ogromna depresija leži na dušah mnogih ljudi kakor temen oblak. Mnogokrat občutijo življenje samo še kot muko in niso srečni kljub materialni blaginji.

V času, ko ena vest o nesreči sledi drugi, je potrebno, da ljudje razmišljajo o nečem boljšem ter pričenjajo spreminjati način mišljenja, se obrnejo k Bogu. K temu želi prispevati Krog prijateljev Bruna Gröninga tako, da širi dalje učenje Bruna Gröninga ter omogoča čim več ljudem pomoč in izcelitev preko Bruna Gröninga. Gre za to, da se ljudem pokaže, kako lahko ponovno pridobijo svoje zdravje.

»Naj vam lažem, naj vam rečem, da je to odvisno samo od nekoga, kot sem jaz? Ne, dragi prijatelji, od vas samih je odvisno, kako boste to Dobro sprejeli! Kdaj boste lahko to sprejeli? Ne prej, preden se ne boste sami ločili od zla, da ne boste z zlom

imeli ničesar skupnega več. Prej ne bo prišlo do sprejema! Prej ni mogoče! Torej, odprite zdaj svoje srce. Resnično iztresite vse ven! Proč z vsemi stiskami in skrbmi!«

8. poglavje: Poročila o izcelitvah

Temelj Gröningovega dela tvorijo poročila o pomočeh in izcelitvah, ki so nastopile. Iz njih lahko iskalci pomoči črpajo pogum ter moč vere.

Zdravniško dokumentiranje

S pomočjo dela zdravniške skupine so bila medtem dokumentirana že številna poročila o izcelitvah. Na voljo so zdravstvene kartoteke in kontrolni pregledi. Izcelitve so dokazana dejstva. V enem od poročil o uspehu Kroga prijateljev Bruna Gröninga piše zdravnik Matthias Kamp leta 1989 o delu zdravniškega kroga:

»Želja Bruna Gröninga je bila, da se zdravniki zanimajo za izcelitve, ki se dogajajo v njegovem Delu. Vendar je bilo zdravnikom v petdesetih letih težko sprejeti delovanje tega moža. Misli in njegovo delovanje so bili ljudem, ki so leta dolgo pravo pot do ozdravitve svojih pacientov videli le v zdravljenju z zdravili, preveč tuje. Le nekaj posameznikov je spoznalo svetlobo in resnico Božjega duha za tako imenovanimi čudežnimi izcelitvami, ki so se dogajale v okolici Bruna Gröninga, vendar niso prepoznali velike vrednosti zdravniškega dokumentiranja. [...]

Gospa Häusler se je v letih po njegovi smrti (Bruno Gröning je namesto umreti rekel da gre domov) vedno znova trudila sprejemati ter urejati uspešna poročila prijateljev. Od leta 1986 so bila poročila dodatno pregledana z zdravniškega vidika. Nastala je zdravniška skupina, v kateri je danes (leta 1989) več zdravnikov iz Kroga prijateljev, ki so sprejeli nalogo v skupni delovni skupini. Uspešna poročila, ki jih v posameznih skupnostih prejmejo, očistijo napačnih zdravniških pojmov in pojasnijo neso-glasja. Tukaj se trudijo s postavljanjem vprašanj zdravnikom, da prejmejo zdravniško dokumentacijo ter prosijo za ponovne kontrolne preglede po izcelitvi.«

Na drugem mestu piše leta 1992 o novoustanovljeni »Medicinsko znanstveni strokovni skupini«:

»V strokovni skupini želijo zdravniki in zdravitelci med drugim uporabiti svojo strokovno znanje, da bi oblast Božje moči naredili dosegljivo in razumljivo ljudem, vezanim na duhovno oddaljeno znanost, jim posredovati pogum in vero, da bi sami sebi poiskali izcelitev po duhovni poti, da bi lahko tako opisali pot do izcelitve. Dokumentacija, iz katere so razvidna bolezenska stanja pred izcelitvijo in nato ponovno pridobljeno zdravje, ki je potrjeno v izidih tehničnih preiskav ter postane temelj za duhovni preobrat in preporod človeštva.«*

Izcelitev postane odrešitev

V svoji knjigi »Med nami je NEKDO, ki ga nihče ne pozna«, piše Grete Häusler o izcelitvah:

»Pomoči in izcelitve se dogajajo dalje. Heilstrom je tukaj. Bog ga pošilja vedno in vsepovsod. Potrebno ga je le sprejeti, potem deluje.

Kdor jo je prejel s pomočjo Bruna Gröninga, oziroma kdor je prejel povezavo s to veliko elektrarno lahko ponovno vzpostavi povezavo z Bogom. Vsak izceljeni lahko izcelitev posreduje dalje. Tako smo lahko prijatelji izcelitve in pomoči posredovali dalje mnogim ljudem. Na tisoče ljudi se dnevno Einstellen na sprejem Božjega Heilstrom, ki nato deluje.«**

V knjigi »Izcelitev doživeti, to je resnica« piše:

»Borba proti zlu je zelo enostavna: zla ne smemo sprejeti, verjeti moramo v Dobro in prositi za pomoč. Bruno Gröning pravi: ›Prositi Boga, da vam pomaga, sam je človek preslaboten!‹ To sem naredila. Zlo se je umaknilo in je moralo prenehati delovati, ker v ›neizceljivo«, v bolezen, skrbi in nesrečo nisem več verjela. Notranji boj je samo, da se človek miselno loči od zla. In tako se lahko zgodi, da se razkrije velika Božja pomoč in človeka zajame izcelitev. Izcelitev zajame celotnega človeka, dušo in telo.

* »Pot do izcelitve«, Časnik medicinsko - znanstvene strokovne skupine Kroga prijateljev Bruna Gröninga, Izdaja 1/92, S. 12.

** Grete Häusler (Hrsg.), Med nami je NEKDO ..., S. 59.

To je tista nova pot, ki nam jo je pokazal Bruno Gröning, da lahko ponovno pridobimo izgubljeno zdravje. Za to je živel, za to je umrl in mi smo dediči. Sprejmimo visoko dediščino, potem nam bo na Zemlji dobro!«*

V spodaj navedenih poročilih o izcelitvah je prikazano delovanje Bruna Gröninga danes. To so izključno dokumentirana poročila, vsako je potrjeno s podpisom izceljenga, pregledala pa ga je zdravniška skupina.

Izcelitev astme

Robert Busse, 22 let, skupnost Schwerin, je od svojega otroštva dalje bolehal zaradi težav z dihanjem. Diagnoza: spastični bronhitis. Sprva je težko dihanje nastopilo samo enkrat v letu in ob jemanju zdravil (antibiotikov) je trajalo približno dva do tri tedne. Z leti so postali napadi težkega dihanja vse pogostejši.

»V letu pred uvodom je težava z dihanjem nastopila nenadoma v spanju. Kadar je bilo dihanje zelo oteženo, sem vzel eno tableto Aminophyllina (100 mg). Po približno eni uri sem nato lahko spal dalje.«

Težave so se nenehno stopnjevale. Od oktobra 1989 je moral jemati še močnejše tablete (Theophyllin retard). Toda niti povišanje odmerka na štirikrat po eno tableto (po 280 mg), niti dve seriji antibiotikov, vsaka več kot deset dni, nista privedli do večjega izboljšanja. Do uvo-da je moral jemati:

»Štirikrat po dva pritiska na razpršilo Allergospasmin in pono-či eno kapsulo Aerobin forte (400 mg Theophyllin). Od časa do časa med velikimi obremenitvami nisem imel težav.

Vendar se nisem mogel sprijazniti z mislijo, da bom moral zdravila jemati celo življenje in sem ves čas poskušal odmerek zmanjševati. Če sem zamudil čas jemanja zdravil za približno eno do eno uro in pol, sam začutil, da pričenjam težko dihati in da je ponovno skrajni čas, da vzamem zdravila.«

* Grete Häusler (Hrsg.), *Doživeti izcelitev ...*, S. 71.

Preko informacijske stojnice je v začetku junija 1990 postal pozoren na Bruna Gröninga, takoj se je odločil in obiskal informativno predavanje.

»Med informativnim predavanjem sem takoj začutil Heilstrom. V rokah mi je gomazelo; v hrbtu je nastopilo trganje in začutil sem obrise pljuč. Po zaključku predavanja sem zdravila jemal še naprej.

Naslednji dan sem kljub jemanju zdravil čutil, da mi primanjkuje zraka in ponovno obrise pljuč. Nisem se mogel naprezati, zaradi tega sem večino časa sedel. Mislil sem si, da so to najbrž Regelungen. Trajale so približno eno uro. Zvečer sem ponovno vzel običajna zdravila.

Dan ali dva dni kasneje sem spontano opustil razpršilo. Nisem imel nobenih težav z dihanjem. O tem sem seznanil svojo zdravnico, menila je, naj poskušam, da pa ne verjame v uspeh.

Ker me je bilo še vedno strah, da bodo ponoči nastopile težave z dihanjem, sem šele en teden kasneje opustil tablete za noč. Nekaj dni kasneje so težave z dihanjem nastopile še enkrat. Mislil sem samo, da so to najbrž še vedno Regelungen, še enkrat sem uporabil razpršilec ter nato spal dalje.

Od takrat sem popolnoma osvobojen vseh težav z dihanjem. Ne potrebujem več nobenih zdravil in lahko brez težav obremenjujem svoje telo. Spet lahko brez premora hitro pretečem več nadstropij (stanujem v četrtem nadstropju), po dve do tri stopnice naenkrat, ne da bi imel težave z dihanjem. Tega prej med obremenitvijo celo z zdravili nisem zmogel.

Zahvaljujem se Bogu, da mi je s pomočjo učenja Bruna Gröninga podaril izcelitev.«

Več zdravniških preiskav v naslednjih mesecih je pokazalo, da boleznj ni več. Zdravniki niso mogli ugotoviti ničesar več.

Ohromelost izginila

Andreas Ermisch, 36 let, skupnost Lübeck, je od leta 1976 trpel zaradi ohromelosti leve noge. Ta je nastopila zaradi zdrsa medvretenčne ploščice v ledvenem predelu hrbtenice. Matthias Kamp je v zdravniškem komentarju zapisal:

»Pri zdrsu medvretenčne ploščice pride do izbočenja tkiva diska v kanalu hrbtenjače. V kanalu hrbtenjače potekajo živci, ki upravljajo mišice. Zaradi pritiska izbočenega tkiva diska se živci poškodujejo. Če ta pritisk bremeni živce dalj časa (pribl. eno leto), se živci uničijo in bo ohromelost v mišicah, ki jih ti živci oskrbujejo, ostala trajna.«

Gospod Ermisch poroča o svojih tegobah:

»Prvi zdrs medvretenčne ploščice sem imel leta 1976, nato sta sledila še dva leta 1977 in po eden leta 1979 ter 1980. V vseh teh letih sem bil po vsakem zdrsu operiran, toda ohromelosti ni bilo mogoče odpraviti. Pri hoji izven hiše sem potreboval pomoč. Od operacije leta 1979 sem moral nositi jekleni steznik, ki sega od pasu pa skoraj do pod pazduhe in služi hrbtenici za dokončno držo.«

Zaradi zdrsov medvretenčne ploščice je imel gospod Ermisch v hrbtu močne bolečine. Moral se je odpovedati celo plavanju. Potem ko je leta 1983 nastopila ohromelost tudi v desnem stopalu, so ga leta 1985 proglasili za stoddstotno nesposobnega za delo in leta 1985 je bil predčasno upokojen. Z ohromelostjo stopala je bila povezana odrevenelost zunanje strani stegna in tudi goleni.

»Tedaj sta bili hromi obe stopali in bili sta razen le nekaj točk popolnoma brez občutka. Prstov nisem mogel upogniti navzgor in nog nisem mogel premikati v predelu gležnja. Nisem mogel hoditi po petah, po prstih na nogah pa zelo težko. Izven hiše sem se lahko gibal samo s pomočjo. Prehodil sem lahko le 200 m. [...]

Zdravniki so mi razložili, da bom moral z ohromelostjo nog živeti preostanek svojega življenja. Po petih operacijah v različ-

nih univerzitetnih in specialističnih klinikah, ki mi niso prinesle ozdravitve, so zdravniki odklonili še eno operacijo.«

Za Božič leta 1983 je prišel gospod Ermisch v Krog prijateljev Bruna Gröninga, in sicer v skupnost Lübeck. Ker se je dotlej vedno zanesel samo na razum, mu je bilo težko sprejeti vero. Šele postopoma – prevzet od izcelitev, ki so jih prejeli drugi – je v njem pričela rasti vera v lastno ozdravitev. Potreboval je veliko potrpljenja. Regelungen so se vlekle leta, toda novo pridobljeni veri se ni odrekel. Nato se je 12. maja 1990 zgodilo nepojmljivo:

»Na koncu ure skupnosti, pri Einstellen, sem nenadoma opazil, da lahko premikam desno stopalo. Od tedaj je ohromelost desnega stopala izginila. Lahko ga premikam, kakor želim.

Seveda sem si nato zelo želel popolno izcelitev, toda naj sem se še tako trudil in se Einstellen, ni šlo. Tako sem nato vse predal in enostavno zaupal in verjel, da bo vse dobro.

In zgodilo se je: zjutraj, na dan Vnebovzetja, dvanajst dni po izcelitvi desnega stopala, sem stopil iz postelje najprej z levo nogo. In ne vem več natančno, nekaj mi je bilo napoti in dal sem levo nogo stran. Na svoje veliko veselje sem ugotovil, da lahko levo stopalo naenkrat premikam!

Od tedaj lahko obe stopali popolnoma normalno premikam. Lahko ponovno hodim po petah in po prstih. Pri hoji ne potrebujem več pomoči.«

Od avgusta 1990 tudi steznika ne potrebuje več. Nevrološka preiskava novembra 1990 je potrdila, da je ohromelost popolnoma izginila. Bolečine v hrbtu in odrevenelost v nogah so postopoma izginile. Ponovno lahko brez težav plava. Od novembra 1990 je gospod Ermisch spet v delovnem razmerju in lahko sam skrbi za svojo družino. Zdravniški komentar:

»Kakor pri vseh ostalih z zdravniškega vidika pravzaprav nemogočih izcelitvah tega kot zdravnik ne morem pojasniti, ampak lahko samo ugotovim dejstvo ter vse tiste, ki so še v stiski, vzpodbudim, da se prepričajo sami.«

Artroza je izginila

Adolf Schmitz, 66 let, skupnost Roermond, Nizozemska, je od leta 1972 trpel zaradi bolečin v zatilju in tilniku, ki so bile posledica nesreče. Zdravniška diagnoza se je glasila: cervikalna artroza.

»Dobival sem injekcije proti bolečinam. Ker mi niso pomagale, jih nisem hotel več jemati. Uporabljal sem mazila, vendar tudi ta niso prinesla olajšanja. In tudi sredstva proti bolečinam, ki sem jih dobival, sem opustil, ker niso pomagala. Sedem let sem hodil tudi na masaže, vendar brez občutnega uspeha.

Glavo sem lahko komaj še premikal. Če sem hotel videti koga za seboj, sem se moral obrniti s celim telesom.

Poleg tega sem imel zaradi obrabe od leta 1976 nenehne bolečine v kolenih. Stati nisem mogel več kot deset minut. Moj zdravnik je govoril o obojestranski artrozi kolena.«

Decembra 1990 je gospod Schmitz preko informacijske stojnice izvedel za Bruna Gröninga in bil uveden v njegovo Učenje.

»Obiskal sem približno pet ur skupnosti, ko sem januarja 1991 ugotovil, da lahko ponovno svobodno premikam svojo glavo. Sedaj mi ni potrebno več obrniti celega telesa, če me nekdo na cesti pokliče. Poleg tega so bolečine popolnoma izginile.

Tudi bolečine v kolenih so po treh tednih minile. Bil sem npr. s prijatelji Bruna Gröninga na sejmu v Weertu in sem tam lahko pomagal ter brez težav stal od devete ure zjutraj do druge ure popoldan.«

Nekaj kasneje je gospod Schmitz odšel k svojemu zdravniku na kontrolni pregled. Zdravnik je potrdil:

»S tem izjavljam, da je gospod Schmitz že veliko let trpel zaradi kroničnih bolečin zaradi osteohondroze CWK z degeneracijo diska C5-C6 ter močno spondilozo lumbalis. Kasneje so se bolečine razširile in zajele tudi njegova kolena zaradi gonartroze. Leta 1982 je imel EMG Cervix WK močno spondilartrozo C5-C6 z diskopatijo in obojestransko foramina zožitvijo do torakalne I.

Veliko let je imel terapije brez občutnega uspeha. Danes moram reči, da je popolnoma osvobojen teh tegob.«

Prizadetost je izginila

Eva-Maria Weidig je oktobra 1990 poročala o svoji hčerki Susanne, 26 let, ki je bila zaradi poškodbe možganov hudo prizadeta.

»V izvedenskem mnenju nevrološke strokovne klinike je bila prizadetost opisana takole: »Motnje centralnega živčnega sistema možganov iz zgodnjega otroštva so povzročile večkratno invalidnost, ki se... kaže v znatni prizadetosti... vseh pomembnih motoričnih telesnih funkcij. Diagnoza: infantilna cerebralna paraliza s poudarjeno desno tetra paralizo (slovensko: okvara možganov v zgodnjem otroštvu, s paralizo vseh okončin, desno močnejše kakor levo).

Kako se je to odražalo? Lahko je hodila le počasi, tekla je samo po prstih (kopitasta noga), stopala je imela obrnjena navznoter, kar je povzročalo, da je večkrat padla.

Tožila je nad šibkostjo v rokah in nogah, lahko je prehodila največ dva do tri kilometre (pribl. eno uro), nato so ji noge odpovedale. Svoje desne roke ni mogla dvigniti preko glave. Z njo si ni mogla umivati las ali si jih sušiti s fenom. Čeprav sploh ni znala igrati tenisa, je bil desni komolec leta dolgo nenehno otečen in zelo boleč. Zdravniki so rekli temu »teniški komolec« (v tem primeru draženje prijemališča mišice ob preobremenitvi slabotnega mišičevja zaradi vnetja).

Roke so bile brez moči, prsti in obe zapestji preveč prožni, stisk roke ohlapen (svoje roke je lahko tako raztegnila, da se je s konicami prstov dotaknila podlahti).

Zaradi poškodbe možganov je trpela zaradi krčev (zdravniška diagnoza: desno poudarjena spastičnost), ki so se še posebej močno odražali v desni roki.«

Pogosto se je krčevito oklenila predmetov, ki jih je hotela prijeti. Zaradi tega je le s težavo pisala. Pri narekih v šoli je morala dostikrat spuščati besede, ker je potrebovala določen čas, da je roko sprostita.

»Pogostokrat se ji je izpahnil desni kolk (subluksacija) [...] (zdravniška diagnoza: izpahnjen kolk desno). To so bile hude bolečine in šele s spontanim gibom se je vrnil ponovno v prvotno stanje. Desno nogo je lahko v kolku zelo malo upogibala (pribl. 30–40 stopinj), nato so nastopile bolečine. Od tal je ni mogla dvigniti več kot 30 cm.

Zaradi paralize se ji je izoblikoval zgrbljen hrbet (zdravniška diagnoza: občutno slaba drža z določeno grbavostjo). Pri hoji je bila nagnjena naprej, glavo je lahko obrnila samo do ramena, brada se je ustavila na ramenu. [...]

Zaradi okvare možganov je vse do uvoda trpela zaradi motenj ravnotežja (zdravniki so to imenovali jasna statična in dinamična motnja koordinacije). Zadostoval je le rahel sunek in Susanne je padla. Vedno je padla na levo, zato se je pojavila še okvara meniskusa v desnem kolenu. To koleno je bilo večinoma otečeno, kar je bilo povezano z nenehnimi bolečinami.

Trpela je tudi zaradi izrazitih deformacij stopal (specialist ortopedije: artropatija obeh gležnjev in prednjih delov stopal ob znatno razprtih in udrtih stopalih obojestransko) in zaradi tega je morala vedno nositi posebno široke čevlje, normalni čevlji ji sploh niso bili prav. Seveda ji je deformacija stopal povzročala bolečine pri hoji.«

Težko je računala. Trpela je zaradi nervozne želodčne bolezni in mučili so jo strahovi, npr. pred temo, nevihto, dvigali, spremembami, samoto, vožnjo z vlakom ter pred tujci.

Ko sta mama in hčerka Weidig v začetku novembra preko časopisa izvedeli za Bruna Gröninga in navezali kontakt s Krogom prijateljev, so v Susanninem telesu nastopile spremembe. Njena mama je opisala te procese:

»V soboto, 11.11.1989, je v komolčnem sklepu desne roke nastopilo sklenjenje in komolec je bil popolnoma tog. Zatem je

teniški komolec, zaradi katerega je trpela leta, izginil. Od takrat lahko desno roko tudi prosto premika in jo dvigne preko glave, česar že leta ni zmogla. To je Susanne opazila sama in mi povedala. Poleg tega je lahko uporabljala svoje roke veliko bolj sigurno, vedno bolj so pridobivale na moči. Svojih prstov ni mogla več upogniti nazaj, sklep roke je postal resnično utrjen in čvrst.

Njen stisk roke, ki je bil prej vedno ohlapen – ni imela moči, da bi roko stisnila – je postal čvrst. [...] Svoje roke lahko ponovno v celoti uporablja. [...] Ohromelosti rok in spastičnosti desne roke enostavno ni več! [...] Krčev ni več. [...] Tudi pri pisanju nima več nobenih težav. [...]

Vse to se je zgodilo že pred uvodom. Po napotkih gospe Bette smo se samo Einstellen na Heilstrom.

Na uvodu v ponedeljek, 13.11.1989, je imela Susanne na obrazu občutek odrevenelosti in močne bolečine v obeh nogah in stopalih. Nato so nastopile bolečine v glavi. Lahko smo verjeli, da so to Regelung bolečine, ki vodijo k izcelitvi.«

Naslednji dan je lahko Susanne obe nogi brez omejitev privzdignila in normalno hodila. Kolk se od takrat ni več izpahnil. Vse gibe lahko izvede brez bolečin. Tudi grbavost je po kratkih Regelungen izginila. Glavo lahko ponovno obrne in gre z brado čez ramo.

»Nato so ponovno nastopile Regelung bolečine v stopalih. Prestala jih je v veri in zaupanju v besede Bruna Gröninga in ko so izzvenele, je bilo mogoče po stopinjah v snegu prepoznati odtis normalnega stopala in ne neprekinjenih ploskev. Njeni stari čevlji so ji danes preveliki. Lahko nosi celo koničaste kavbojske škornje, ki so ji bili nekoč pretesni.

Motnje ravnotežje so enostavno izginile. En teden preden smo preko časopisa zvedeli za Bruna Gröninga, je hotela preko viseče gredi steči na igrišče. Morala sem jo podpirati in držati in njena želja je bila, da to nekoč zmore sama!

Natanko tri dni po uvodu je prvič stekla sama preko viseče gredi. Takrat so motnje ravnotežja izginile.

Skoraj vse te izcelitve so nastopile v prvih štiriindvajsetih urah po uvodu.«

Izginila je ohromelost v nogah. Susanne lahko danes ponovno štiri do pet ur hodi, celo navkreber. Z lahkoto računa in tudi ostale obremenitve so izginile.

»19.11. je Susanne med svojo prvo uro skupnosti prejela izcelitev nervoznega želodca. Med uro skupnosti se ji je od začetka pa vse do konca neprenehoma spahovalo. Od tedaj ni imela nikoli več težav z želodcem. [...] Strahovi so se umaknili gotovosti in veselju, ki ju na njej sploh nisem poznala. [...]

Sploh ne morem dojeti, kaj se je z mojim otrokom v tem kratkem času zgodilo. Z zdravniškega vidika je bila težak invalid in ozdravitve v njenem življenju ni bilo pričakovati, kajti možganske celice se ne morejo obnoviti, tako so mi rekli.

Desetletja je bila invalid, od družbe ožigosana zaradi očitnih motenj na telesu. V najkrajšem času je s pomočjo Heilstrom ponovno postala zdrava.

Zdravnik, ki sem ga novembra 1990 obiskala zaradi kontrolnega pregleda, ni mogel dojeti, kaj se je zgodilo z mojo hčerko. Pri fizičnem pregledu ni mogel ugotoviti nobenih motenj več in v svojem poročilu je med drugim zapisal: »Presenetljivo je ugotoviti ogromno spremembo ... Tetra paralize, ki jo je imela nekoč, ni bilo mogoče več ugotoviti ... Lahko potrdim samo, da je pacientka ta trenutek ... zdrava in ne potrebuje več nobene terapije...«

Iz vsega srca se zahvaljujem Brunu Gröningu in Bogu Očetu za ta velik dogodek.«

Čakanje se je splačalo

»Moram oživiti to, kar je bilo že dolgo mrtvo. Ne občuti se vedno takoj, da se je vselilo novo življenje. Velikokrat mora nekdo dolgo čakati, toda nato pride izcelitev nenadoma. Če si medtem ne dovolite, da vas zmede zlobni duh dvoma in ozkosrčnosti.«

Resničnost teh besed Bruna Gröninga je doživela Renate Opitz, 36 let, skupnost Wegberg. Poročala je, kako je z dolgotrajnim jemanjem kontracepcijskih tablet dokončno izgubila menstruacijo.

Od svojega šestnajstega leta je redno jemala kontracepcijske tablete. Ko je bila stara dvaindvajset let, je ugotovila, da ji je menstruacija izostala in jo je bilo potrebno ponovno ustvariti umetno s pomočjo zdravil. Nihče ji ni mogel pomagati.

»Noben zdravnik se ni potrudil, da bi ugotovil vzrok. Ker so bili zbegani, so rekli, da je tako prav udobno, vse dokler si ne bom želela otrok.

Nek zdravnik je bil prav zaprepaden, ko je izvedel, katere tablete sem toliko let jemala. Bile so veliko premočne in se običajno predpišejo ženskam, ki so nekoliko močnejše in že imajo otroke. Takrat nisem tehtala niti petdeset kilogramov.

Zdravnik, ki me je nazadnje zdravil, je opravil mesečne hormonske preiskave, vendar ni mogel ničesar najti. Bal se je, da bo potrebna operacija. Pri enem od številnih pregledov je zaskrbljeno ugotovil, da je maternica na tem, da se skrči. Leta 1982 je bilo izvedeno večmesečno merjenje temperature. Rezultat – ovulacije ni bilo mogoče več ugotoviti. Zdravnik je postavil diagnozo primarna sterilnost.«

Oktober 1982 je Renate Opitz prvič obiskala uro skupnosti Kroga prijateljev Bruna Gröninga. Sprejela je vero, da bo Heilstrom odstranil iz njenega telesa nered ter ji pomagal.

»Opustila sem tudi jemanje zdravil in vedela sem, da je izostanek menstruacije sedaj Regelungen. Toda skoraj pet let se ni nič zgodilo. Včasih so prišli dvomi in ni bilo več tako lahko verjeti. Vendar sem se takrat pogovorila s prijateljem Bruna Gröninga, ki mi je nato vlil moči, da sem vse predala v veri, da bo vse prišlo v red.

Torej v teh petih letih nisem nikoli obupala nad vero in sem se vedno bolj ukvarjala z učenjem Bruna Gröninga ter sledila njegovim besedam. Vse sem predala in nisem razmišljala o obremenitvah in kdor sledi, ta ima uspeh.

Na Binkoštno nedeljo leta 1987 sem smela doživeti izcelitev. Prvič so ponovno nastopile rahle krvavitve. Zame je to bilo kot čudež. Bila sem izceljena. Od tega dneva imam redno mesečno perilo.

Čakanje se je izplačalo. Nikoli ne smemo izgubiti potrpljenja in vere.«

Leta 1988 se je poročila, v začetku leta 1989 so meritve temperature pokazale, da ima ponovno ovulacijo. Malo kasneje je zanosila. Danes je mama dveh otrok in presrečna, da je doživela tako veliko pomoč.

Bogu ni nič nemogoče

Leta 1949 novinar »Süddeutsche Sonntagspost« zapisal:

»Herford cilj tisočih: Razum mi je odpovedal! Bruno Gröning ozdravi hrome, slepe, neme. [...]

Ob treh zjutraj: Z dvorišča prihaja vest, da je neka hroma oseba vstala. Pohitim tja. Adelbert Schneider iz Derschlaga je imel že tri leta popolnoma ohromele noge. S pomočjo svoje mlade žene je vstal in prehodil približno dvajset metrov.

»Že pred eno uro sem v svojih nogah začutil gomazenje,« pri-poveduje. »Že tri dni in pol, odkar tukaj sedim, se koncentriram na misel – Gröning mi bo pomagal. Sedaj je tako daleč. Zahvaljujem se gospodu Bogu!«

V tej noči in naslednjo soboto sem med drugim zabeležil še naslednje izcelitve, vse v Gröningovi odsotnosti: Cäsar Zilinski iz Lottinghova, ki sta mu zaradi motenj krvnega tlaka ohromele leva noga in desna roka, je bil v roku treh minut popolnoma izceljen. Regina Schmidt, stara 14 let, iz Porza, že enajst let hroma, lahko ponovno premika togo nogo. Albine Strauß iz Mindna, težka sladkorna bolnica, živčna in srčna bolnica, leta dolgo je bila v sanatoriju, po izvidih klinike neozdravljivo bolna, se lahko ponovno vzpenja po stopnicah: »Sedaj se počutim popolnoma dobro.«

Willi Horstmann iz Schlangena, na levo oko popolnoma slep, lahko naenkrat ponovno razlikuje svetlo in temno, nekoliko kasneje vidi čisto normalno.«

Kar je bilo takrat deklarirano kot čudež in se je poročalo po celem svetu, je sto tisoče ljudi spravilo na noge in še neskončno več se jih je s tem ukvarjalo v mislih, je Gröning označil kot samoumevno.

»Ni čudež, da človek pride v Božji red, ko ponovno vzpostavi povezavo z Bogom.«

»Moje izcelitve slonijo na naravni moči znotraj Božjega reda in nikakor ne v prelomu naravnih zakonov. Zaradi tega jih ne smemo imenovati čudež, tudi takrat ne, ko se po sedanjih stališčih znanostih ne morejo pojasniti ali pa le težko.«

Bruno Gröning je s preprostimi besedami ljudem približal naravne zakone, na katerih slonijo njegove izcelitve. Vsak jih lahko uporabi zase. Pri tem se vsako človeško telo različno odziva na Božjo moč. Tako si lahko razložimo, da pri marsikomu izcelitev nastopi v nekaj minutah ali dnevih – kakor recimo pri Susanne Weidig – pri drugih pa so potrebne Regelungen dalj časa – kakor na primer pri Andreasu Ermischu ali Renate Opitz.

Uspehi nad uspehi

V nadaljevanju bi želel na kratko povzeti nekaj poročil o uspehu, da opozorim na številnost nastalih izcelitev.

Jutta Röder, 31 let, skupnost Sauerland, poroča februarja 1990: Izcelitev petnajst let trajajočih motenj spanja, depresije od zgodnjega otroštva in alergije oči na neonsko svetlobo, ki je trajala že leto dni.

Anke Helsper, 25 let, skupnost Wegberg, je januarja 1990 poročala o izcelitvi aken, ki so se vlekli več kot leto in pol.

Peter Grommes, 27 let, skupnost Eupen, Belgija, je marca 1990 poročal o izcelitvi bradavic in junija 1988 o izcelitvi hude obremenitve v dimljah, ki se je ni dalo odpraviti niti z masažami. Ker ni nič pomagalo, naj bi pri njem uporabili metodo, ki se sicer prakticira

samo pri petdesetletnih. Ko je spoznal učenje Bruna Gröninga, sprejel Heilstrom in vero v Regelungen, so bolečine marca 1988 izginile.

Wilfried Ruhland, 44 let, skupnost Sauerland, je od svojega četrtega leta bolehal zaradi senenega nahoda in je bil zaradi tega sedemkrat na zdravljenju ob Severnem morju, kar pa ni privedlo do ozdravitve. Zaradi senenega nahoda je imel bronhitis. Od svojega štiriintridesetega leta je bolehal zaradi motenj srčnega ritma. Vse tri bolezni in lahka razdražljivost in prekomerno uživanje alkohola so bile s pomočjo Bruna Gröninga izcejene. Nima več nobenih težav in je danes uravnotežen človek.

Frieda Stoiber, 60 let, skupnost München, je julija 1990 poročala:

»Leta 1980 so mi s pomočjo rentgenskih posnetkov ugotovili artrozo kolčnih sklepov. Pri daljši hoji sem dobila bolečine v obeh kolkih. Od leta 1987 sem imela bolečine v sklepih kolkov dan in noč. Ključujočo bolečino sem občutila tako v mirovanju kakor tudi pri obremenitvah. [...] Zdravnik mi je že leta 1987 predlagal, naj si dam vstaviti protezo.«

Ko je leta 1989 izvedela za Bruna Gröninga in je bila novembra uvedena v njegovo Učenje, je na Božični svečanosti v Münchnu doživela izcelitev:

»Pet ur sem lahko sedela brez bolečin! Sprva se sploh nisem zavedala, šele ko sem sedela v podzemni železnici, sem opazila, da nimam več bolečin. Takrat sem od veselja zavriskala, da so ljudje kar gledali! Tudi ves čas, ko sem tekla do podzemne železnice, nisem imela nobenih bolečin! Sploh nisem mogla dojeti.

Od tedaj nimam več nobenih bolečin, lahko se gibam, iz ležečega položaja vstanem brez vsake bolečine! Sem popolnoma osvobojena!«

Richard Sachs-Jürgens, 84 let, skupnost Hannover, že tri četrta leta ni mogel čisto zravnati svojega prstanca na desni roki, ko je maja 1989 izvedel za Bruna Gröninga preko informacijske stojnice. Zdravnik je govoril o tem, da sta zaradi vnetja tetive skupaj zarasli mišici upogibalka in iztegovalka.

»Bilo je tako hudo, da nazadnje nisem mogel več premikati dlani. Lahko sem jo zaprl, vendar je nisem mogel več razpreti. Prstanec je bil popolnoma tog in je bi stalno v tem skrčnem položaju. Na sredini dlani sem čutil kepaste zatrdline, ki jih je bilo po besedah zdravnika potrebno nujno operirati. Toda zaradi odpora do kirurgov in njihovih nožev sem z operacijo ves čas odlašal. Poleg tega mi niso jamčili, da bo operacija uspešna.«

Na Božični proslavi skupnosti v Hannoveru mi je Grete Häusler dala majhno sličico Bruna Gröninga z nasvetom, naj jo položim na dlan, kar sem tudi naredil.

»In po dveh ali treh dneh sem opazil, da sem pravzaprav lahko ponovno držal palico. Toda to je bilo še vedno boleče. Ampak do danes se je to postopoma izboljšalo, in sicer potem, ko so za Božič še enkrat nastopile močne bolečine – kot čiščenje – tako bi lahko to imenoval. Sedaj lahko dlan ponovno brez težav odprem in zaprem.

Zahvaljujem se tisočkrat!«

Poročila o izcelitvah v tisku

Tudi v poročanju tiska o dogajanju v Krogu prijateljev imajo poročila o izcelitvah velik pomen. Tako je »Goldene Gesundheit« v julijski izdaji leta 1991 poročal:

»Kaj pravijo izceljeni?

Karin Teipel (47) iz Meschede: »Šestnajst let sem trpela zaradi Morbus Crohnove črevesne bolezni. V treh operacijah so mi vedno znova odstranjevali koščke debelega črevesa. Izgubila sem vero v Boga. Pred tremi leti me je prijateljica privlekla na Gröningovo uro skupnosti. Bila sem skrajno skeptična, vendar sem v celem telesu občutila neko čudno gomazenje. Naslednji dan, prvič po šestnajstih letih, nisem imela več driske. Štiri mesece kasneje sem prenehala z jemanjem vseh zdravil. Izceljena sem. To je potrdil tudi moj zdravnik.«

Za Karin Teipel in vse tiste ljudi, ki so bili izceljeni preko Bruna Gröninga, ni nobenega dvoma – Bruno Gröning izcelja tudi še iz onostranstva.

Ferdinand Duwe (43) iz Lennestadta je od svojega petnajstega leta trpel zaradi kroničnega vnetja želodčne sluznice. Pri osemnajstih letih so mu diagnosticirali prvo želodčno razjedo. Treba bi bilo celo odstraniti želodec. Leta 1988 ga je sodelavec vzel s seboj na skupnost Bruna Gröninga. Takoj je občutil Heilstrom in od takrat je izceljen.

Jutta Schneider (27) iz Lennestadta je štirinajst let hudo trpela zaradi neurodermitisa. Posebej hudo so bile prizadete roke in meča zaradi srbečega kožnega izpuščaja. Mladi ženi ni pomagalo nič. Oktobra 1989 je v domačem časniku brala o Brunu Gröningu. Obiskala je uro skupnosti in v pol leta je bila izceljena.«

Dunajski časopis »Neue Wochenschau«, je 27. novembra 1991 poročal:

»Nauki čudodelnega izcelitelja Bruna Gröninga delujejo dalje tudi po njegovi smrti. Bolni, ki verjamejo vanje, postanejo izceljeni. Pri Wochenschau so se prepričali v velike uspehe. [...]

›Več mesecev sem imela intenzivne bolečine, ki so potekale iz ramenskega sklepa vse do rok in do vratnih ter prsnih vretenc,« pripoveduje Margit Hitzenthaler iz Linza. ›Bilo je tako hudo, da velikokrat nisem mogla niti pisati. Po eni vrstici sem morala odložiti pisalo in počakati, da se je najhujša bolečina podela. Toda s sprejemom Božjega Heilstrom na urah skupnosti Kroga prijateljev Bruna Gröninga so postale bolečine iz dneva v dan manjše in v ramenih so izginile celo preko noči!«

Toda to še zdaleč ni vse, kar se je pripetilo gospe Hitzenthaler. Tudi Peter Schlager iz Faistenau (Sbg.) je preko izcelitvene moči Bruna Gröninga doživel omilitev bolečin: ›Približno dvanajst let sem trpel zaradi močnih glavobolov, tako da velikokrat nisem mogel na delo ali sploh stati na nogah. Obiskal sem že kar nekaj zdravnikov in zdravilcev, toda nihče ni mogel ugotoviti vzroka bolečin ali jih odpraviti.

Tudi moja žena je že leta bolehalo zaradi alergije na cvetni prah, ko smo izvedeli za Krog prijateljev Bruna Gröninga. Že kmalu po prvi uri skupnosti se je zgodilo neverjetno – oba sva bila v najkrajšem času osvobojena. Z družino smo sedaj že dolgo v Krogu prijateljev in veseli smo, da je tako.« [...]

Ganljivo je poročala tudi gospa Maria Aichinger (72) z Dunaja, ki je bila pred štirinajstimi leti operirana zaradi raka na prsih. Zaradi metastaz je lahko desno roko komaj še iztegnila in premikala. Toda prijateljica ji je povedala za Krog prijateljev, jo vzela s seboj in spet je dobila upanje. Že na prvi uri skupnosti je lahko nenadoma premikala svoje prste! »Bilo je neverjetno. Danes sicer nisem popolnoma izceljena, vendar občutim znatno izboljšanje. Ponovno se počutim bolje in vera, da mi bo pomagano, me dela močno.«

Tudi iz Nemčije prihaja vedno več pozitivnih poročil: Tudi gospa Christa Fortmann se je znašla v težkem položaju: »Zaradi kroničnih prebavnih motenj in premočne kislosti celotnega organizma sem skoraj obupala nad življenjem. Po zdravniški diagnozi tudi rak ni bil izključen. Potem sem smela doživeti, da je Heilstrom v najkrajšem času dušo napolnil z vso energijo, ki se je izgubila; bolezen je po mojem mnenju pomanjkanje energije. Izcelitev telesa se je dogajala počasi, toda moja čvrsta vera v Božjo vsemočnost mi je to omogočila.« «

Bolečine izginejo

Willi S., 43 let, skupnost K., je od rane mladosti trpel zaradi bolečin v hrbtu. Pri petnajstih letih mu je zdravnik diagnosticiral Scheuermannovo bolezen. Zaprtje je bilo vedno hujše in tudi pet zdravljenj v zdravilišču ni privedlo do ozdravitve.

»Z leti so bolečine postajale vedno hujše. Najmočnejše so bile v ledvenem predelu hrbtenice in so sevale navzgor med lopatice. Bolečine so bile vedno prisotne, ojačale so se z vsakim gibom hrbta. Moral sem hoditi čisto ukrivljeno. Zaradi bolečin nisem mogel popolnoma zravnati zgornjega dela telesa.

Pred dvema letoma so mi odobrili zmanjšanje delovne aktivnosti za trideset odstotkov.«

Zaradi deformiranosti kolčnega sklepa in okvare ledvenega predela hrbtenice je imel bolečine v desni nogi, zaradi česar je jemal svečke proti bolečinam in tablete. Po nasvetu svojega zdravnika je operacijo zavrnil. Stegno je bilo zadnje leto vseskozi otrplo. Še naprej je imel močne bolečine v desni roki zaradi tako imenovanega simptoma teniškega komolca.

Aprila 1989 je bil uveden v učenje Bruna Gröninga.

»Na poti nazaj so v kolenu nastopile tako močne bolečine, da me je hotela žena zamenjati za volanom. V desnem stopalu sploh nisem imel več občutka in tako tudi nisem mogel več reagirati.

Od takrat so obremenitve izginile, kakor da bi jih odpihnilo. Nimam več nobenih bolečin v hrbtu in že dan po Uvodu sam lahko prekopal vrt, vozil natovorjene samokolnice in več ur delal v sklonjeni drži.

Odtlej sem brez bolečin, ne potrebujem niti sredstev proti bolečinam niti kopeli niti masaž ali ostale zdravniške oskrbe.

Presenetljivo je tudi, da se je moja telesna drža od takrat spremenila. Postala je ravna, zaradi tega sem približno za dva do tri centimetre večji. [...]

Noga je od takrat popolnoma v redu. Stegno ni več otrplo in tudi v nogi nimam več nobenih bolečin in se lahko ponovno svobodno gibam.

Sindrom teniškega komolca je takoj po uvodu izginil. Pri tem nisem imel nikakršnih Regelungen. Tudi roko lahko spet ponovno premikam brez bolečin. [...] Sem zdrav in svoboden. Za to se zahvaljujem Brunu Gröningu.«

Spoznali jih boste po njihovih delih

To je le kratek vpogled v veliko število izcelitev preko Bruna Gröninga. Od leta 1988 Krog prijateljev Bruna Gröninga pošlje prijateljem vsako leto obsežen zvezek z uspešnimi poročili. Leta 1989 so

s knjigo »Izcelitev doživeti, to je resnica« javnosti prvič predstavili pregled zdravniško dokumentiranih poročil o izcelitvah. Skoraj vse knjige Založbe Grete Häusler vsebujejo poročila o uspehu. Izcelitve se dogajajo dalje, sedaj, vedno, vsepovsod. Delovanje Heilstrom nima mej.

Kar se je pričelo leta 1949 z nepojmljivim dogajanjem na Wilhelmsplatzu v Herfordu, traja še danes in se ne bo več končalo. Vse dokler človek z vero v srcu prosi Bruna Gröninga za pomoč, bo tukaj in bo pomagal.

Bog je za ljudi določil zdravo in srečno življenje. Poslanstvo Bruna Gröninga je ljudi pripeljati do tega. On ni nič drugega kot Božji služabnik, ki je svoje poslanstvo izpolnil in ga izpolnjuje še naprej z vdano ljubeznijo. Njegovega delovanja ni treba olepševati. Bil je človek kakor mi vsi in vendar popolnoma drugačen. Dane so mu bile sposobnosti, katerim so se na Traberhofu v Rosenheimu spoštljivo poklonili sami indijski mojstri.

Matthias Kamp je v knjigi »Bruno Gröning – uvod v njegovo Učenje« zapisal:

»Spoznali jih boste po delih, te besede [...] mi pogosto prihajajo na misel. Dejanja tega moža so bila: pomagati, pomagati, pomagati. [...] Dokazal mi je, do Bog živi. Filozofi, [...] zdravniki, znanstveniki in raziskovalci. Vsi ti bi morali biti pozorni na tega človeka, ki je v Rosenheimu leta 1949 govoril pred tisoči in ljudje so ozdraveli.«*

Grete Häusler je v isti knjigi na drugem mestu zapisala:

»Vse to je tako neverjetno, toda resnično. To Božje delovanje preko Bruna Gröninga je veličastno, čudovito in bo lahko večno obstojalo, ker ni človeško. Bruno Gröning je že v Herfordu dejal:

»Človek ne more delati čudežev, noben človek ne bo sposoben narediti česa takega, kar vidite tukaj.«**

Bruno Gröning je vedno znova govoril:

»Noben človek ne more zdraviti, vedno je samo eden in Edini – Bog!«

* Grete Häusler (Hrsg.), Bruno Gröning - Uvod ..., S. 54 f.

** Grete Häusler (Hrsg.), Bruno Gröning - Uvod ..., S. 69.

III. DEL:

DAJE BRUNO GRÖNING MOŽNOSTI REŠEVANJA AKTUALNIH PROBLEMOV ČASA?

Kot »čudodelni zdravnik iz Herforda« je Bruno Gröning leta 1949 pritegnil pozornost celega sveta. Kjer koli se je pojavil, so se dogajale izcelitve. Tudi v današnjem Krogu prijateljev gre v prvi vrsti za izcelitve. Toda – ali se lahko delovanje Bruna Gröninga omeji na to področje? Ali to pomeni, da bomo spregledali njegovo poslanstvo, če bomo v njem videli samo »čudežnega zdravilca«?

Po njegovih navedbah so izcelitve samo pet odstotkov njegovega delovanja. Resnična dimenzija njegovega poslanstva bo jasna iz naslednjih besed:

»Moje delo in delovanje služi zgolj temu, da vse ljudi na tej Zemlji ponovno pripeljem na pravo pot, na Božjo pot.«

Visoka težnja! Kako se lahko upraviči in utemelji, bodo pokazala naslednja poglavja.

9. poglavje: V vsem nastopi red

Preko Bruna Gröninga ne doživijo ljudje samo telesnih izcelitev, ampak tudi izcelitve duševnih bolezni. Strahovi in depresije, zasvojenosti in odvisnosti izginejo, dušo zajamejo veselje do življenja, uravnoteženost in zaupanje. Človek se osvobodi vsega zla in ponovno lahko doživi prvotno nebeško stanje. Skrhani zakoni postanejo znova skladni. Ateisti najdejo vero in v vseh življenjskih zadevah se doživlja Božjo pomoč.

Varnost namesto strahu

Grete Wessels, 39 let, skupnost Bochum, je dvanajst let trpela zaradi mučnih strahov in depresij. Junija 1990 je poročala, kako se je njena pot trpljenja obrnila na Dobro.

»Od leta 1977 dalje je šlo z menoj zelo hitro navzdol. Januarja mi je umrl oče, česar nisem znala prav predelati. Že nekaj časa sem živela s svojima sinovoma ločeno od moža in bila sem prepuščena sama sebi. Smrt očeta me je nato tako zelo obremenjevala, da so mi dnevne naloge v družini in službi zrasle preko glave.

Še naprej sem želela vsem ugoditi in sem dodatno pogoltnila vso bedo, ki sem jo doživljala v službi; opravljala sem nočno delo v domu za psihično obremenjene ljudi. Bila sem močno preobremenjena.

Junija 1977 sem doživela živčni zlom. Bilo me je strah, posebno v temi, in neprestano sem občutila vrtoglavico s slabostjo, ki je od živčnega zloma nastopila vedno istočasno s strahom. Paničen strah me je zgrabil, posebno kadar sem stopila sama le nekaj korakov pred vrata, mislila sem, da ne bom več zmogla poti nazaj; tudi kadar sem čutila, da me nekdo ne mara in me je kritiziral, se mi je zdelo, kakor da sem na vrtiljaku. Vrtoglavica je bila skoraj moj stalni spremljevalec dvanajst let.

Pridružile so se ji depresije in bilo je iz dneva v dan slabše. Vrtoglavica je bila občasno tako močna, da nisem mogla sama na stranišče.

Na hišna dela nisem odtlej mogla niti pomisliti. Moji otroci so opravili večino dela, tudi nakupe, ker se nisem več upala oddaljiti od hiše niti sto metrov. Nato je nastopil nepopisen strah, da nisem zmogla niti naprej niti nazaj. Pričela sem se tresti po celem telesu, pulz je podivjal, krvni obtok je odpovedal, tako da sem dostikrat skoraj omedlela.

V tem času (leta 1977) sem tudi popolnoma prenehala voziti avto.

Kadar je nastopil strah, in to je bilo dnevno, sem bila komaj sposobna priti do telefona, da sem prosila otroke za pomoč ali da sem kot rešitev iz te stiske pogoltnila tableto Tavor. Mislila sem, da bom brez teh tablet umrla. Bile so moj stalni spremljevalec povsod. Odmerek se je zviševal z leti od 1,0 na 2,5 (3–4 tablete na dan in pogosto še eno ponoči).

Čeprav sem se v službi počutila tako preobremenjeno, mi je bilo med delovnim časom še najbolje. Tam nisem bila sama in vedela sem, da je pomoč vedno v bližini. Toda kakor hitro sem bila ponovno sama doma, so nastopile depresije. Skoraj vedno sem jokala, se zakopala v posteljo ter spala, potem sem vzela tableto Tavor in čakala, da kdo pride.

Vsa ta leta sta me držala pri življenju delo in življenjski cilj, da moram skrbeti za otroke. Tako se pogoste misli na samomor niso mogle uveljaviti. Občasno je nastopilo rahlo izboljšanje razpoloženja, npr., ko sem po spodletelem zakonu [...] spoznala svojega novega partnerja. Vendar je bilo to vedno le kratko obdobje.

Duševna stiska mi je pobrala vse veselje in ves življenjski pogum. Tudi zdravljenje pri nevrologu, zdravljenje v zdravilišču leta 1983 in bivanje v kliniki (psihoterapija) leta 1986 niso prinesli trajnega uspeha.

Ker je bilo leta 1989 tako hudo, sem se morala odpovedati svojemu poklicu, ki sem ga kljub vsemu zelo rada opravljala.

Izgubila sem še svojo poslednjo oporo, tako da je bilo zadnje leto pred uvodom najtemnejše v mojem življenju, v kolikor tukaj sploh še lahko govorimo o življenju. Samo še vegetirala sem. Strah, vrtoglavica in »cmerava nerazpoloženost« so bili edina dnevna vsebina. Življenjski pogum me je popolnoma zapustil in temu se je pridružil strašni občutek, da sem vsem le v breme, ker nisem zmogla sama opravljati svojih nalog. Ne vem, kako dolgo bi še lahko to zdržala, če ne bi našla skupnosti Bruna Gröninga.«

Avgusta 1989 je zvedela za Bruna Gröninga in bila uvedena v njegovo Učenje. Ker je bila obremenjena tudi fizično (bolečine v želodcu, migrene, angina pectoris v mirovanju, težave z vratnim vretencem), so takoj po uvodu nastopile močne Regelungen. Trajale so samo en dan, nato so vse bolečine izginile.

»Ugotovila sem, da nimam več nobenih bolečin, to je bilo stanje, ki ga že nekaj let nisem več poznala.

Moje veselje je bilo velikansko in zajela me je želja, da grem s prijatelji na zasedanje v Švico. Na strah sploh nisem več pomislila. Počutila sem se tako svobodno in srečno.

Toda teden in pol pred zasedanjem v Švici sem dobila zelo močne Regelungen, ki jih sama verjetno ne bi prestala. Ponovno sta me zajela pobitost in nemir, da nisem mogla več spati, nisem imela niti moči, da bi stopila do telefona in končno sem si želela vzeti življenje. To stanje je trajalo cel teden.

Moja hčerka, ki je prav tako v Krogu prijateljev Bruna Gröninga, je storila edino pravilno: brez moje vednosti je poklicala nekega prijatelja Bruna Gröninga. Takoj se je nekaj prijateljev zame Einstellen in ko je Diana po razgovoru prišla tako polna moči k meni, sem v trenutku bila spet mirna in sem lahko ponovno spala.

V četrtek sem nato obiskala meduro v Dortmundu, kjer sem lahko jasno prepoznala igro zla, ki se je z menoj igralo ter mi hotelo preprečiti vožnjo v Švico.

In potem sem vedela – z menoj tega ne bo več počelo! Smela sem se peljati s prijatelji na zasedanje v Švico in nazaj sem pri-

šla popolnoma odrešena. Od tega časa sem osvobojena strahu in depresij. Ne potrebujem več nobenih zdravil. To, kar so moji otroci delali namesto mene toliko let, lahko sedaj ponovno opravljam sama.

Nič ni narobe, če sem doma sama, tudi ponoči ne, kadar moj partner dela. Spet hodim sama na sprehode, opravljam nakupe in vse ostale naloge. Strah je popolnoma minil.

Le nekaj tednov po uvodu sem s hčerko spet prvič vozila avto. Sprva sem imela pomisleke, toda hčerka me je opogumila. Odtlej ponovno vozim avto celo v velemestu in tega sem tako vesela. Moji otroci me komaj prepoznajo.«

Vrtoglavica je izginila, prav tako vse telesne obremenitve. Nimam več bolečin v želodcu, migrene ali težav s srcem in nobenih težav v predelu vratnih vretenc.

»Z Brunom Gröningom ob strani je zame postalo vse tako lahko. Počutim se tako varno in nič več samo. Toliko let je bila moja stalna spremljevalka torbica z zdravili. Nikoli je nisem pozabila. Zame je bila življenjsko pomembna. Danes je več ne potrebujem!«

Od junija 1990 je Grete Wessels ponovno zaposlena kot negovalka v nočni službi. Izpostavljena je enakim zahtevam kakor takrat – telesnim in duševnim – in vse zmore z radostjo in močjo.

Pomanjkanje energije

Strahovi in depresije so danes zelo razširjeni. Mnogo ljudi ni več kos vsakdanjim zahtevam. Velikokrat je potreben le majhen sunek, da se sproži duševni zlom. Bruno Gröning je takšne pojave pripisal pomanjkanju energije:

»Človek, ki je brez energije, naredi slabo že s tem, ko reče, da je nervozen. Tako ne more več sprejemati vse to, bolje rečeno, zaradi nervoze in nemira nima več razumevanja za svojo okolico in še manj za samega sebe. To se zgodi, ker dejansko vedno zno-

va nekaj terja od svojega telesa in za to notranjo zahtevo seveda samo oddaja energijo, ni pa sposoben sprejeti nove energije, to pomeni, da človek nikoli ni prešel do tega, ker ne ve, kako je njegovo telo ustvarjeno in kako naj ponovno pride do nove energije.«

Bruno Gröning posreduje iskalcem pomoči manjkajočo moč in pokaže, pot kako lahko vsak človek ponovno nadoknadi porabljeno energijo ter vzdrži vsakdanjo življenjsko borbo.

»Bog sam ni ljudem ničesar pozabil dati, s telesom nam je dal vse, da lahko sprejmemo vase to, kar je za nas določeno. Človek lahko poskrbi za to, če zna izkoristiti čas in priložnost zase in svoje telo tako, da razpolaga s toliko dobre moči, da se mu ni potrebno več bati zla, da se lahko s temi rezervnimi močmi mirno bori proti zlu. Tako živi človek v Božjem redu.«

Z Brunom Gröningom je vsem ljudem dana možnost, da postanejo in ostanejo zdravi. Kdor je pripravljen živeti po Božjih zakonih, se ločiti od vsega zla in verjeti v Dobro, bo doživel blagoslov. Bruno Gröning:

»Pozivam vas k redu! Želim, da živite zdravo, dobro življenje, da živite takšno življenje, kot ga je določil Bog in ne ukvarjate se več z zlom, ne sprijaznite z njim in za nobeno ceno ga več ne prenašajte, ne, zavrnite ga! Ko vse to naredite, potem ste prepričani, potem je vse drugače, veliko lepše, šele takrat se prične življenje, takrat šele prične Bog v človeku delovati.«

Našel pot k veri

Rolf Zachau je preko Bruna Gröninga ponovno dobil nazaj izgubljeno vero:

»Telesno nisem bil obremenjen, preden sem pred približno desetimi meseci smel priti v skupnost prijateljev Bruna Gröninga, vendar sem v tem času doživel notranjo preobrazbo, o kateri bi vam želel poročati.

V svojem dosedanjem življenju nisem verjel v Boga. Kljub temu sem čutil, da lahko človeštvo živi skupaj v miru in da vsa ta beda in trpljenje nista potrebna. Ker nisem bil veren in nisem čutil simpatije do duhovnih reči, sem se od svojega šestnajstega leta trudil svoje ideale uresničiti po politični poti.

S svojimi nazori sem v šoli izzival in bil kmalu znan kot »levičar«, nekateri so me zasmehovali, drugi so me imeli za zloglasnega. Sčasoma sem opazil, da se nisem znal približati ljudem in da so vse moje aktivnosti ostale neučinkovite, da so me prav ljudje, od katerih sem pričakoval družbeno spremembo, velikokrat samo zmerjali. Ugotovil sem tudi, da so bili ljudje, ki so razmišljali podobno kakor jaz, razdrobljeni s konflikti v skupine in skupinice.

Vsa ta leta mojega političnega delovanja so bila zame velika preizkušnja nemoči. »Široke množice« nismo znali nagovoriti in da bi sami kaj dosegli, smo bili preslabotni. Tako sem živel pod velikim pritiskom. Po eni strani sem natanko vedel, da je lahko svet drugačen, po drugi strani pa nisem imel moči, da bi preamknil niti najmanjši kamenček.

To je bolelo. Torej sem si nadel debel oklep družbenih teorij in ideologij. To me je obvarovalo pred prenačnimi reakcijami, toda istočasno me je delalo nesrečnega. Preden sem to dojel, sem postal intelektualni cinik, ki je takoj za vsak dogodek iz rokava znal potegniti primerno logično obrazložitev. Če sem v svoji ječi razuma še sploh kaj čutil, potem je to bilo globoko trpljenje. Šlo je tako daleč, da sta se mi zdeli ekološka katastrofa ali tretja svetovna vojna, pred katero sem tolikokrat opozarjal, skorajda kot neka vrsta odrešitev, kakor znan strašen konec namesto strahu brez konca. [...]

V tem času je moja žena preko znanke prišla k Brunu Gröningu. Po približno enem mesecu, v katerem se je morala žena z menoj trdo boriti, sem v sebi končno premagal ošabnost, opustil nasprotovanje in se najprej sam Einstellen. Razprl sem dlani in rekel »prosim«. Dejansko sem v dlaneh začutil rahlo gomazenje in tudi radosten občutek, kakršnega že dolgo nisem občutil.

Torej sem prosil za uvod in smel sem priti v skupnost prijateljev Bruna Gröninga. Kmalu sem v glavi začutil Regelungen v treh etapah, ki so vsakokrat trajale po en teden. Sprva sem bil še skeptičen, toda tekom mesecev sem smel spoznati, da se na urah skupnosti govori resnica, da so izcelitve resnične in predvsem, da Bog obstaja.

[...] Počutim se lahkega in osvobojenega. Odkar vem, da nas ima naš Nebeški Oče vse rad in za nas skrbi, je postalo vse čudovito lahko. Ker sem se smel naučiti Einstellen in sprejeti Heilstrom, me je Bruno Gröning lahko osvobodil iz moje notranje ječe ter mi pokazal pot k Bogu.

Za to sem neskončno hvaležen. Delovanje Heilstrom doživljam tako blagodejno, da vsakemu človeku iz vsega srca želim, da se tudi sam nekoč Einstellen in se prepriča v resnico.«

Z Brunom Gröningom živeti v veri

Tudi sam sem doživel pomoči preko Bruna Gröninga. Ko sem pri devetnajstih letih prvič slišal zanj, sem živel enako, kot živi danes mnogo mladih. Veliko sem kadil (trideset do štirideset cigaret dnevno), prekomerno pil alkoholne pijače ter pretirano igral na denarnih avtomatih (do 200 nemških mark na dan). Poleg tega sem veliko poslušal rokarsko glasbo (heavy metal) in igral sem v rokarski skupini. Bog je bil zame daleč stran, vprašanja o smislu življenja so mi bila neprijetna in živel sem zelo površno..

Šele ob vprašanju »Služenje vojske – da ali ne?« sem se pričel ukvarjati s krščansko predstavo vrednot. Ob branju spisov Mahatme Gandija ali Hermanna Hessa »Siddharta« so me prevzele globoke misli o življenju. Kar sem na primer bral v Gorskih pridigah, me je zelo prevzelo. Pojmi kot ljubezen do bližnjega, odpovedati se nasilju, spoštovanje življenja, so me fascinirali. V meni je zrasla želja, da o teh vrednotah ne samo razmišljam, temveč jih tudi udejanjim. Nisem se več želel predajati nebrzdanim užitkom življenja, ampak sem svoj obstoj želel preusmeriti v pametnejše tire. Alkohol, nikotin in igralni avto-

mati morajo zgubiti moč nad menoj. Toda bolj kot sem se poskušal odpovedati življenju, ki sem ga bil vajen, toliko bolj mikavna je postajala sla po teh stvareh. Ni mi uspelo, da bi se uprl njihovim čarom. Kljub večkratnim poskusom mi ni uspelo, da bi se odpovedal kajenju, še vedno sem bil na vsakem praznovanju pijan in pogosto ste me lahko našli v igralnicah. Nisem imel moči, da bi se ločil od običajnega načina življenja in se odpovedal starim navadam.

To stanje se je vlekle več mesecev in je vodilo v hud duševni konflikt. Moja ljubezen do Kristusa in moja želja, da živim v skladu z njegovim naukom, je vedno bolj rasla. Vendar mi dobrega namena ni uspelo udejanjiti.

Na Silvestrovo leta 1984 slišal za Bruna Gröninga. Prvi trenutek sem bil skeptičen in nisem vedel, kaj bi s tem imenom niti z »duhovnim izceljevanjem«. Trajalo je še približno štiri mesece, preden sem bil pripravljen, da so me uvedli v učenje Bruna Gröninga.

Nekaj dni pred uvodom, 24. aprila 1985, sem imel nov zagon, da preneham s kajenjem in pitjem alkohola. In tokrat je uspelo, kar se je pred tem tolikokrat izjalovilo. S sprejemanjem Heilstrom sem čutil, kako se je v meni naselila tolikšna moč, ki mi je omogočila živeti tako, kot sem želel. Čar alkohola in nikotina je izginil. Celo na nekem ponovnem praznovanju nisem občutil želje niti po kajenju niti pitju alkohola. V zakajenem in s pivskimi hlapi prežetem ozračju se nisem počutil dobro. V samo nekaj mesecih je izginila tudi odvisnost od iger. Od konca leta 1985 me denarni avtomati niso več privlačili.

Postopoma vedno bolj spoznavam učenje Bruna Gröninga ter ugotavljam, da vsebuje prav to, kar sem pri svojem ukvarjanju z Biblijo, Gandijem itd. spoznal kot dobro in pravilno. Našel sem veliko podobnost z nauki Kristusa ter enkratno priložnost, da svojo vero udejanjim.

»Življenjska filozofija« rock glasbe

Po nekaj tednih pripadnosti Krogu prijateljev Bruna Gröninga sem opazil, da nisem več tako fasciniran nad rock glasbo kot nekoč. Kar

je bilo nekoč smisel mojega življenja – želel sem postati poklicni glasbenik – mi je na lepem postalo pusto in prazno. Niti poslušanje niti igranje te glasbe ni moglo v meni več vzbuditi tistega navdušenja, ki me je še malo pred tem izpolnjevalo. Heavy metal, katerega navdušen pripadnik sem bil, sem občutil le še kot hrušč, pri čemer so mi besedila »I'm on a highway to hell« (Sem na hitri cesti do pekla, AC/DC) ali »We sold our soul for Rock'n' Roll« (Svojo dušo smo prodali za Rock'n' Roll, Black Sabbath) dala misliti.

Ščasoma mi je postalo jasno, da »življenjska filozofija« rock glasbe oporeka vsebinam učenja Bruna Gröninga in tudi predstavam o vrednotah. Besedila, kot je naslednje, to jasno izražajo:

»Open up your mind and let me step inside. [...] When you're feeling down and your resistance is low, light another cigarette and let yourself go. This is your life, don't play hard to get, it's a free world, all you have to do is fall in love, play the game, everybody plays the game of love.« (Queen, The Game)

(Odpri svojo dušo in pusti, da vstopim. [...] Če se počutiš slabo in je tvoj odpor majhen, si prižgi še eno cigareto in se prepusti. To je tvoje življenje, ne trudi se preveč, to je svoboden svet, vse, kar moraš narediti, je, da se zaljubiš. Igraj igro! Vsi igrajo igro ljubezni.)

V tem navidez nedolžnem besedilu je razvidna »življenjska filozofija« rock glasbe: To je svoboden svet. Vse je dovoljeno. Zaljubi se! Ne trudi se! Uživaj svoje življenje!

Ne opeva se ljubezni do bližnjega ali podobnih idealov, temveč se poslušalce – večinoma mlade – poziva k pretirano razuzdanemu življenju. Spodbuja jih k privlačnemu načinu življenja, ki nima ničesar skupnega z življenjem, ki ga je Bog določil za ljudi.

Morali bi se zamisliti, če se neka pesem kot »The Game« prične s pozivom »Open up your mind and let me step inside« (Odpri svojo dušo in me pusti, da vstopim). Poslušalce poziva, da se odprejo glasbi in njenemu »sporočilu«, da ga sprejmejo vase. Kdor pozna duhovne zakone, ve, kaj to pomeni. Bruno Gröning:

»To kar prejmete, kar sprejmete, to imate.«

Pretežni del rock glasbe razglaša nagonsko uživanje življenja. Lahko življenje, svobodno življenje (»Living easy, loving free«, AC/DC, Highway to hell) se slavi kot željene ideale, poveličuje nasilje in pekel opeva kot obljubljeni dežel: »I'm on the way to the promised land, I'm on the highway to hell« (Sem na poti v obljubljeni deželo, sem na hitri cesti v pekel, itd.). Poleg tega je prav v teh glasbenih krogih uživanje alkohola in drog na dnevnem redu in se pogosto jemlje pretirano. Večina rock glasbenikov ne poje samo o lahkotnem življenju, temveč ga tudi živi. Mnogi zaradi tega celo propadejo.

Satanski kult je v Heavy Metalu – vendar ne samo tam – zelo razširjen. Tukaj je odlomek iz »Hells Bells«, AC/DC, pesmi, ki je bila na vseh glasbenih lestvicah in je bila zelo uspešna:

»Won't take no prisoners, won't spare no lives, [...] I got my bell, gonna take you to hell, I'm gonna get ya, Satan get ya, Hells bells, yeah, Hells bells, you got me ringing Hells bells. [...] If you're into evil, you're a friend of mine, [...] if good's on the left I'll stick to the right.«

(Ne želim nobenih ujetnikov, ne prizanašam nobenemu življenju. [...] Imam svoj peklenški zvon, privedel te bom v pekel, te bom že ujel, satan te bo ujel, peklenški zvonovi, ja, peklenški zvonovi, zvonim na zvonove pekla. [...] Če si iz zla, potem si moj prijatelj, [...] če je dobro na levi, potem se bom zadrževal na desni.)

Takšne izjave so v Heavy Metal pogoste (»Black Metal«), vendar se ne omejujejo na to. Tudi v tako imenovanih »nežnejših« glasbenih smereh se širijo podobna »sporočila«. Tako so v šestdesetih letih opevali simpatijo do hudiča sedaj že legendarni Rolling Stonsi. Tukaj je nekaj izvlečkov iz pesmi »Sympathy for the devil«:

»I've been around for long, long years, stole many a man's soul and faith. [...] Just call me Luzifer, [...] if you meet me, have some cortesy, [...] or I'll lay your soul, to waste. [...] Pleased to meet you, hope you guess my name, but what's puzzlin' you is the nature of my game.«

(Že veliko let potujem naokrog po svetu, že veliko ljudem sem ukradel dušo in vero. [...] Imenuj me enostavno Lucifer, [...] če

me srečaš, potem bodi prosim vljuden, [...] ali pa bom pahnil tvojo dušo v pogubo. [...] Veseli me, da sem te spoznal, upam, da si uganil moje ime. Toda to, česar ne boš uganil, tiči v naravi moje igre.)

Danes stari in mladi radi poslušajo glasbo Stonsov. Že desetletja na svojih turnejah polnijo koncertne dvorane in stadione po celem svetu. Potrebno je še omeniti, da Stonsi na koncertih velikokrat najamejo rock skupino »Hells Angels« (Peklenški angeli) za redarje v dvorani. Pri tem pride dostikrat do izgredov, včasih celo do smrtnih primerov.

Ta seznam se lahko poljubno razširi, toda to naj zadostuje. Naj vsak bralec potegne svoj zaključek.

Moj namen ni vsako obliko moderne glasbe obsoditi kot satansko. Seveda so tudi izvajalci in skupine, ki se trudijo, da s svojo glasbo dosežejo dobro. Toda bojim se, da so to izjeme. Tudi ne želim postavljati dogem, katera glasbo je vredno poslušati in katere ne. Želim samo posredovati osebne izkušnje in bralce pozvati, naj glasbe ne požirajo, ampak da preverijo njeno vsebino.

Vsak človek ima možnost opazovati, kakšna čustva določena glasba v njem izzove. To lahko naredi le vsak zase.

Bruno Gröning ljudem venomer svetuje, naj bodo pozorni na svoje občutke. To se lahko prenese tudi na glasbo. Kakšni občutki nastanejo zaradi kakšne glasbe? Naj vsak bralec preveri, kako kakšna glasba vpliva nanj – ga zgradi ali razgradi, izzove spokoj, mir, srečo ali stimulira agresijo, nasilje, stres, mogoče celo povzroči bolečino. Naj vsak posluša glasbo, ki mu dobro dene.

Harmonija v zakonu

Preko Bruna Gröninga doživi veliko ljudi tudi pomoči v medsebojnih odnosih. Zakon dobi za zakonske partnerje popolnoma nov pomen, če vase sprejmejo Heilstom preko Bruna Gröninga in se Einstellen za harmonijo. Tako poroča gospa Christa Fortmann, skupnost Köln:

»Najin zakon je bil dolga leta problematičen. Oba sva se borila za oblast. Moj mož, človek razuma, ni imel nobenega razumevanja za ljudi, ki so se ravnali po svojem občutku, ne da bi uporabili svoj razum. V vseh rečeh vsakdanjega življenja, v katerih je bilo potrebno sprejeti odločitev, je najprej videl pomanjkljivosti in nato prednosti z njegovega stališča. Moje želje pri tem niso štele, če jih nisem mogla objektivno utemeljiti. [...] Njegova sposobnost uveljavitve je bila tako velika, da sem se velikokrat morala razjokati. Pogosto sem čutila, da me ne jemlje resno. Moje emocije so se stopnjevale vse do neobgljene jeze in napadov besa. Počutila sem se neljubljeno in včasih mi je dobesedno zmanjkalo zraka. Pomislila sem tudi na ločitev. Ker sem le težko oproščala, sem se branila na svoj način z očitki, nezainteresiranostjo za njegov poklic, z mislimi na maščevanje, vse do sovraštva in seksualnega zavračanja.

Preden sva pričela resno razmišljati o ločitvi, sva se odločila še za terapijo v cerkveni zakonski posvetovalnici. Tam smo si morali na eni od terapij podati roke in vprašali so nas, kako bi se počutili, če bi bilo to naše zadnje srečanje v življenju. Prišlo je kot strela z jasnega – oba sva naenkrat začutila najmočnejša čustva drug do drugega in ob tem nama je postalo jasno, da ločitev ne pride v poštev. Na tej terapiji sem se prvič naučila dosledno reči »ne«, če česa nisem mogla sprejeti. Že to mi je pomagalo korak naprej. Vendar sem to le malokrat uporabila, saj sem hotela biti ljubljena. Smuknila sem v vlogo žrtve in velikokrat napravila več, kot so mi dovoljevale moči. Toda bolj kot sem delala, kar je želel, toliko več je od mene zahteval. To se je stopnjevalo tako, da sem imela občutek, da me bo raztrgalo, ne da bi zmogla doseči svoj cilj. Bolezen je bila že vnaprej programirana. Ko je nato izbruhnila, sem hotela svojega moža s tem izsiljevati, da bi končno v meni videl človeka, ki kljub temu zanj naredi in žrtvuje vse in zaradi tega zasluži vso njegovo ljubezen.

S pomočjo knjige Thorwalda Detlefsena »Bolezen kot pot« sem spoznala, da sem bila skoraj že na tem, da naredim samomor. Predramila sem se ter si na vso moč želela živeti! Prosila sem Boga: »Če drži, da si ti največji zdravnik, potem mi pomagaj, želim živeti!« Po kratkem času je prišel letak, preko katerega sem

postala pozorna na Bruna Gröninga. Uvedena sem bila novembra, moj mož pa decembra 1989.

Odtlej se je najino skupno življenje popolnoma spremenilo: moj mož se je soočil z močmi in njihovimi delovanji, kar se ga je globoko dotaknilo. Pričel je odpirati svoje srce ter spoznal, da je različnost med moškim in žensko modra odločitev Stvarnika, da se oba dopolnjujeta in se zlijeta v celoto. V času Regelungen sem spoznala, da žalost naredi človeka bolnega, da samopomilovanje deluje uničujoče, da je jeza vse do besa posledica ošabnosti, da je tudi zame možno odpuščanje v ljubezni in da smo za to dobili podarjeno tako čudovito telo in da preko njega spoznamo, kaj je smisel življenja – da našega Stvarnika v vsem in nadvse ljubimo, samega sebe v pravi meri cenimo in ljubimo, vse soljudi ogrnemo v ljubeče misli ter da nikoli več ne vračamo zla z zlom. S tem občutkom v sebi vedno spoznamo, če smo sledili zakonu ljubezni ali ne. To je bila zame – in tukaj lahko govorim tudi v imenu svojega moža – zelo velika milost, da sem prejela to pot spoznanja in končno smela doživeti notranjo svobodo, ki je določena za vsakega človeka, ki živi po duhovnem zakonu ljubezni.

Danes je najin zakon ljubeč in harmoničen. Ponovno spoštujeva drug drugega in spoznala sva, da se v mnogih rečeh čudovito dopolnjujeva. Vsa najina zahvala velja Brunu Gröningu in našemu Bogu, ki želi vedno pomagati, ki želi vedno izceljati, in sicer vse rane, ki jih je zlo zadalo človeku.«

Harmonija namesto ločitve

Zakon Rolfa in Waltraud Lüger, skupnost Wegberg, je bil tik pred ločitvijo, ko sta bila oba uvedena v učenje Bruna Gröninga. Waltraud Lüger poroča:

»V letu 1982 je pričelo postopoma resno škripati v najinem zakonu. To se je nato stopnjevalo do konca leta 1983 tako močno, da sem bila trdno odločena, da se ločim od svojega moža. Zame je bil pekel – čutila sem se v dno duše nerazumljeno.

Vedno močnejše je v meni rasla misel, da najbrž dejansko nisem čisto normalna in v duhu sem se že videla, kako bom pristala v norišnici.

Tudi zaradi otrok (takrat sta bila stara dvanajst let ter leto in pol) je bila ločitev samo še vprašanje časa. Videla sem, kako zelo trpita zaradi nenehnih preprirov. Vedno bolj sem se ukvarjala z mislijo, da ne želim več živeti. Obupana sem prosila za pomoč.

Kmalu za tem sem spoznala mlado žensko, ki me je konec januarja 1984 vzela s seboj na skupnost. Nisem vedela, kako naj bi mi tam pomagali, toda enostavno sem čutila, da mi bo pomagalo. Ostala sem v skupnosti Bruna Gröninga in tudi moj mož je sprejel učenje Bruna Gröninga. In vztrajala sva pri tem. Od takrat se je najin odnos vidno boljšal. Če je prišlo do preprirov, sem prosila Bruna Grönina za pomoč. Toda še vedno se nisem odločila, ali naj ostanem pri svoji družini ali ne. Preveč sem doživela, da bi lahko vse to enostavno pozabila. Toda vedno znova sem prosila za pomoč in za Božje vodstvo.

Čutila sem, kako sem lahko polagoma spet čutila ljubezen do svojega moža. Oba sva želela preko moči sprejemati samo Dobro – in to nama je tudi uspelo.

Danes, konec februarja 1992, lahko rečem, da je najin zakon tako lep in harmoničen kot nikoli doslej. Marca tega leta bo 22 let od takrat, ko sva si rekla da. In mislili bi, da se je prvoten lak odlučil. Tako pravi ljudsko izročilo. Ampak to sploh ne drži. Oba doživljava, da je še vedno možno stopnjevanje. In trdno sva prepričana, da to stopnjevanje še traja. Ker Bog nikoli ne odneha in se njegova ljubezen nikoli ne konča. To ljubezen, ki nas v naši notranjosti ohranja mlade in ki vedno znova osvežuje našo medsebojno ljubezen, lahko sprejemamo vase vse do visoke starosti.«

Našli stanovanje

Tudi v vsakdanjih majhnih rečeh lahko Einsteleln na Heilstrom pomaga. Naj bo to iskanje stanovanja ali delovnega mesta, pri izpitnih situacijah ali v cestnem prometu, v vsem lahko človek doživi Božjo

pomoč. Le malo ljudi se zaveda tega, toda Bruno Gröning opozarja na to, da Bog kot Oče želi in zna pomagati vsem ljudem v vsaki situaciji. Kerstin Pritzcebill, skupnost Bochum, poroča:

»Februarja 1990 sva se z možem vselila v majhno stanovanje, 47 m², v Waltropu. Toda konec leta se je izkazalo, da bom dobila dvojčke. Takrat bi bilo stanovanje premajhno in obeti za večje, novo stanovanje prav v predelu Porurja, kamor je prispelo toliko izseljencev in priseljencev, so bili zelo slabi.

Toda moja mama mi je dejala: »Ljubi Bog vama je podaril dvojčke, torej vama bo podaril tudi primerno stanovanje.«

Skupaj sva se Einstellen in prosila Bruna Gröninga, da nama pomaga.

Mož dela v rudarstvu, zato je odšel tja na stanovanjski urad. Razložil je najino situacijo in nato sva bila razvrščena na čakalno listo približno štiridesetih prošenj za stanovanje. Med njimi so bile prošnje družin, ki imajo še več otrok. Le nekaj dni kasneje naj bi zasedala stanovanjska komisija, ker so oddajali dve stanovanji. Za tem naj bi sem mož še enkrat oglasil.

En teden kasneje je to tudi naredil in – dobila sva dovoljenje za ogled večjega stanovanja, 69 m², v istem kraju. Na dan ogleda smo se vse dogovorili in sedaj se smeva 1. februarja že vseliti.

Stanovanje je čisto blizu moje mame, ki stanuje samo eno ulico naprej. To je za nas vse dodatno, veliko darilo, ker bom sigurno potrebovala njeno pomoč.«

Petra Lorenzetti je v Zürichu doživela podobno. Dva meseca pred načrtovano poroko se je s svojim prijateljem odpravila iskat stanovanje.

»Ogledala sva si samo enega, ker je bila ponudba tako majhna, ter se prijavila pri neki nepremičninski agenciji. Ampak od tam nisva nikoli prejela odgovora in tudi v časopisih ni bilo skoraj nobene stanovanjske ponudbe.

Danes vem, da nekateri ljudje v Zürichu iščejo stanovanje več let in cene do 1500 švicarskih frankov (1500 DM) za 2-sobno stanovanje niso nobena posebnost. Sobe so prav tako prava redkost.

Dnevno sva se Einstellen za pravo stanovanje in sva več ali manj čakala.

Avgusta je nato prišla Mariosova mama k nama ter nama povedala za neko 2-sobno stanovanje. Prvotno ga je zase in svojo prijateljico rezerviral Mariosov brat, vendar sta se med poletnimi počitnicami razšla. Brez problemov sva lahko stanovanje prevzela in se septembra vselila.

Stanovanje je zelo lepo in svetlo, z velikim zaprtim balkonom in kaminom. Imava prijazne sosede, ki naju ne obremenjujejo in za stanovanje plačujeva primerno ceno.«

Dobila delovno mesto

Tudi pri iskanju delovnega mesta ima lahko Einstellen presenetljiv učinek. Tako je poročala Petra Kruse, kako je po izcelitvi od drog prišla do delovnega mesta:

»Trenutno obiskujem strokovni pouk na šoli Grohne, da bi se naučila tipkanja, stenografije itd. Nekoč sem se pogovarjala s prijateljico in ta mi je pripovedovala, da dela na neki šoli kot tajnica in takrat sem pomislila: »Da, to bi si želela tudi jaz!« Tako sem se postopoma sprijaznila s to mislijo in se prijavila v šolo Grohne.

Toda takrat je ženska na Zavodu za zaposlovanje, ki je skrbela zame, rekla, naj si nikar preveč ne obetam, kajti pri mojih kvalifikacijah tako in tako ne bom dobila nobenega dela. Že preveč dolgo sem bila brez poklica, pa tudi zaključene poklicne šole nimam. Lahko pa seveda poskušam narediti ta tečaj, da nekako premostim čas, ampak kakšnih velikih upanj naj si ne delam.«

Negativne napovedi Petra Kruse ni sprejela. Z zaupanjem je obiskovala tečaj. Ko se je bližal koncu, se je pričela Einstellen za delovno mesto.

»Pretekli petek sem sedela na avtobusni postaji – šla sem v šolo po hčerko, ki je bila v dnevnem varstvu. Naenkrat je prišla mimo nekdanja kolegica. [...] Pričeli sva se pogovarjati in

med drugim mi je povedala, da bo sedaj delala nekje drugje. Jaz pa sem ji pripovedovala, da hodim v šolo in iščem delo. Tedaj je rekla: »Ja, potem pa se vendar prijavi pri nas! Iščemo še eno delovno silo za polovični čas.« [...]

Nato sem takoj v ponedeljek poklicala. Takoj so rekli: »No, pa se oglasite pri nas! Res iščemo nekoga.« [...]

Ko sem nato prišla tja, me je zelo sproščeno pozdravil eden od obeh odvetnikov. Najprej mi je pokazal vse naprave in računalnik. Po razgovoru z družabnikom, odvetnico, so me hoteli takoj zaposliti. Sprva so me hoteli zaposliti samo za petnajst ur, toda ko sem jim rekla, da želim delati samo preko socialnega zavarovanja in kot davčni zavezanec in ne manj kot devetnajst ur in pol, so se takoj strinjali, da me zaposlijo za dvajset ur v tednu. [...]

In sedaj je vse jasno. V ponedeljek, 2. aprila, že pričnem delati pa tudi šolo bom obiskovala še naprej. Po izpitu bom nato delala polnih dvajset ur na teden. Vse se je uredilo na najboljši možen način.«

Pomoči pri izpitih

Izpitna mrzlica obremenjuje veliko ljudi. Poskušajo vse od baldrijanovih kapljic do sredstev za pomiritev pa tudi alkohol, samo da bi imeli pod nadzorom drgetajoče živce. Tudi v takšnih situacijah so prijatelji Bruna Gröninga doživeli znatne pomoči. Yvonne Grommes, skupnost Eupen, Belgija, je avgusta 1990 poročala o pomoči pri študiju:

»Da Bog govori ljudem preko občutkov ter da pomaga vedno, kadar ga prosimo in nato tudi zaupamo in verjamemo, sem smela doživeti v naslednjih situacijah:

Konec šolskega leta smo imeli v roku treh tednov štirinajst izpitov, na katerih so preverjali snov celega leta.

Nekoč je bilo tako, da sem se morala za naslednji dan naučiti pravo (preko sto strani), ampak počutila sem se precej nemočno in spoznala sem, da v tem času tega absolutno ne bom zmogla.

Profesor pa nam je povedal, da bo vsakega vprašal samo en del iz celotnega gradiva.

Einstellen sem se in iz vsega srca prosila Bruna Gröninga, da mi da občutek, kaj bom vprašana. Tako je kasneje naenkrat med učenjem prišla misel: »Nauči se ta del posebej dobro!«

Ko sem naslednji dan odšla na izpit, sem znala približno petindvajset od sto strani in v sebi sem se morala precej boriti, da sem ohranila mir.

V razredu sem morala izbrati kartico z vprašanji, in izbrala sem ravno vprašanje o tem, kar sem se naučila. To se mi zdi tako veliko, saj sem v pogovoru z ostalimi tudi velikokrat slišala nasprotno, namreč, da so se naučili vse, razen nekaj strani, in so nato bili vprašani prav te.

Za nek drug izpit se nisem skoraj nič učila, ker sem imela isti dan še en drug izpit.

Pred izpitno sobo so mi nato drugi študentje razložili še nekaj stvari in ravno o tem sem bila kasneje vprašana. Tudi to me je tako ganilo, ker se na splošno izogibam takšnim pogovorom, da mi ne porušijo miru. Toda nato je bilo vedno tako vodeno, da sem se pogovarjala ravno s tistimi, ki so povedali nekaj, kar je bilo zame pomembno.

Tako hvaležna sem tudi zato, da smem preko Einstellen vedno znova sprejeti moč, mir in tudi vero vase. Pri tem so mi bile ure skupnosti, ki sem jih obiskovala tudi med izpitnim časom, Einstellen in dobre želje prijateljev, v veliko pomoč. Če bi se ravnala po razumu, bi morala ta čas izkoristiti za učenje. Jaz pa sem odšla na uro skupnosti.«

Sybill B., 45 let, skupnost B., je maja 1990 poročala:

»Sedaj se izobražujem za negovalko starejših ljudi in že nekaj časa obiskujem šolo. Anatomija je najtežji predmet. Naša razredničarka je manjkala kar nekaj časa in snov, ki so jo ostali razredi obravnavali pol leta, smo morali mi predelati v šestih tednih.

Nekega petka je prišla sosedka. Rekla sem ji, da se mi pri anatomiji slabo piše. Toda ona me je opogumila. Nato sem v Učnih pismih brala, da imajo mladi ljudje vedno toliko pomoči v šoli in takrat sem pomislila, da bi Bruno Gröning lahko pomagal tudi meni.

In sem se Einstellen za to. Nenadoma – anatomija sploh ni bila napovedana – sem dobila občutek, da se moram učiti anatomijo. To sem tudi storila, ampak vedno samo eno stran.

Nekaj dni kasneje je prišel docent, pri katerem smo imeli običajno drug predmet, ter dejal: ›Tako, moje dame, danes bomo pisali nalogo iz anatomije.‹

Ko sem pričela pisati nalogo, sem opazila, da je izbral prav tisto snov, ki sem se jo naučila. Docent se je še postavil predme, ker je mislil, da bom prišepetavala. Toda ostala sem popolnoma mirna, odšla sem še na stranišče in se tam Einstellen. [...]

Eno uro po tem, ko smo oddali naloge, je prišel docent nazaj in rekel: ›Ja, gospa B., pisali ste odlično.‹ Sprva sem mislila, da govori z nekom za menoj. To je bilo zame enostavno nepojmljivo. [...]

Sedaj se izobražujem že tri četrt leta in čeprav nisem več tako mlada, sem s pomočjo Bruna Gröninga najboljša v razredu. Na petke sem se že navadila. Na začetku sem bila celo prav pobita, če sem kdaj namesto petke pisala štiri. To je bilo zelo slabo. Toda to častihlepje mi je sedaj Bruno Gröning odvzel, tako da se lahko prav zares veselim, če ima kakšna sošolka pet in jaz samo štiri. Tudi to je osvoboditev.«

Božja zaščita

V tem času, ko tako hitro živimo, se zgodi veliko »vsakdanjih« nezgod, ki se smatrajo kot nekakšno plačilo davka za napredek. Naj bo to v cestnem prometu, na delovnem mestu ali v našem gospodinjstvu: vsepovsod prežijo nevarnosti, pred katerimi se kot kaže vse

premalo zaščitimo. Če nekdo nepoškodovan prestane hudo nesrečo, govorimo o čudežu. Žal so takšni »čudeži« osamljeni primeri, vendar ni potrebno, da je tako. Bruno Gröning:

»Vsak človek ima Božjo zaščito. Le vedeti mora to in jo samo uporabiti. To je tisto, česar večina ljudi žal ni naredila; vsega tega ljudje niso vedeli.«

S temi besedami Bruno Gröning pojasnjuje, da je človeku dano, da se zavestno postavi pod Božjo zaščito. Na ta način je že veliko prijateljev preživelo nevarne situacije ter doživelo prečudovite pomoči. Tako poroča Karl Röhrig, 67 let, skupnost Wegberg:

»11. maja 1990 sem bil ob 15:30 v vrtu in okopaval gredico z jagodami. Mojo pozornost je vzbudil žvenketajoč zvok, slišati je bilo, kakor da sem udaril v železo.

Z motiko sem izkopal podolgovat zaobljen predmet z globokimi zarjavelimi brazdami. Moja prva misel je bila – kako je to prišlo sem?

Nek notranji glas me je svaril k opreznosti. Z motiko sem »stvar« skotalil na rob grede, tam sem jo dvignil ter se zgrozil. Spomnil sem se na strašno vojno, v kateri sem bil na fronti udeležen kot vojak. V rokah sem držal granato. Nemogoče je do konca izreči misel, kaj bi se lahko zgodilo, če ... O nadaljevanju dela nisem več niti pomislil. Vzel sem jo s seboj ter poklical policijo. Obljubili so, da bodo poslali uradnika.

Mlademu policistu, ki je prišel, sem razložil, po čem sem zadevo prepoznal. Obljubil je, da bodo kmalu prišli po granato. Na policiji so povedali, da je urad za odstranjevanje eksploziva obveščen in da bo še isti večer nekdo prišel.

Ob 19:45 so prišli. Pirotehnik je potrdil mojo domnevo in mi hotel razložiti, kako nevarne so te »stvari«. Na detonatorju mi je pokazal mesto, ki sem ga pri okopavanju poškodoval. Njegove besede so bile: »Imeli ste dobrega angela varuha.« Takoj sem pomislil na Bruna Gröninga in Božjo zaščito.«

Frieda Stoiber iz skupnosti München je doživela naslednje:

»Prejšnji teden (konec februarja 1990) sem doživela zaščito: dopoldan sem se Einstellen, takoj nato sem hotela iti nakupovat. Tik preden sem zaprla vhodna vata, me je prešinila misel: »Imaš s seboj ključ?« Pogledala sem v svojo torbico, vendar ga nisem našla.

Zatem sem odšla k sosedi, ki ima moj rezervni ključ. Še enkrat sva pogledali v torbico, toda tam ga ni bilo. Ponovno sem odšla v svoje stanovanje, da bi ga poiskala. Še enkrat sem pogledala v svojo torbico – naenkrat je bil tam! Medtem sem videla, da sem pozabila ugasniti svečo!

Tedaj mi je postalo jasno, zakaj sem morala zaradi ključa še enkrat v stanovanje, saj bi lahko zagorelo, če ne bi ugasnila sveče. Kako nam vendar vedno znova pomaga, če se Einstellen za Božjo zaščito in red! Hvala!«

O zaščiti v cestnem prometu je poročal šestnajstletni Frank Henke iz mladinske skupnosti Sauerland:

»Nedavno sem hotel na poti k prijatelju prečkati cesto. Pogledal sem desno in levo, nisem opazil avtomobila in hotel sem že prečkati cesto.

Kar naenkrat pa sem se nenadoma ustavil, čutil sem, kako me je nekdo zgrabil za ramo in zadržal. Toda za menoj nisem videl stati nikogar, ki bi me lahko zadržal.

Enostavno nisem mogel stopiti dalje.

V istem trenutku je mimo mene zdrvel avtomobil, ki ga pred tem sploh nisem videl prihajati. Če ne bi imel zaščite, bi zagotovo končal pod avtom.«

There skupnost Wegberg, poroča o zaščiti pri kopalnem izletu:

»Vsako jutro se takoj, ko se zbudim, Einstellen za Božjo zaščito cele družine. Nekega jutra poleti leta 1990 sem dobila misel, da se moram posebej Einstellen za zaščito svojega vnuka, vendar nisem točno vedela, za katerega vnuka. Naslednji dan me je poklicala hčerka, ki je na dan, ko sem se posebno Einstellen za vnuke, bila s svojo družino na plavanju v neki gramoznici na Danskem.

Hčerka in njen mož sta s seboj vzela gumijast čoln ter se s sinom Kaiem, starim 4 leta, vozila po jezeru. Na sredini jezera se je gumijast čoln prevrnil, ker je bil premalo napihnjen. Vsi so padli v vodo. Hčerka in njen mož sta bila takoj spet na površju. Ker nista videla sina, je zet pogledal pod čoln, toda malega ni bilo. Pogledala sta vse naokrog, malega ni bilo videti nikjer. Naenkrat pa je hčerka občutila nekaj pri nogi, potopila se je in potegnila sina navzgor.

Med tem časom so prišli ljudje z motornim čolnom ter pomagali gumijast čoln ponovno obrniti. Hčerka je imela sina Kaia še v rokah. Nič se mu ni zgodilo. Bila je popolnoma mirna, šele ko je vse minilo, je sedla na obalo in se vsa tresla, tako da so se odpeljali domov šele precej kasneje.

Vem, da je imel moj vnuk s pomočjo Einstellen zaščito in vse je bilo tako vodeno, da je se je dotaknil prav noge moje hčerke.«

Obvladovati življenje

S pomočjo Bruna Gröninga lahko vsak človek obvladuje svoje življenje. Strahovi, skrbi, depresije in odvisnosti odpadejo od njega. Doživi, da gospod Bog svojih otrok ne pusti na cedilu, temveč si prizadeva, da jim pomaga. Razen tega najde v Brunu Gröningu prijatelja, ki ima za vsako življenjsko situacijo globoko razumevanje in zna posredovati Božjo pomoč.

Od Boga je določeno, da sme človek na Zemlji uživati popolno svobodo – osvobojen vseh bolečin, prisil in odvisnosti. Da to doživi, mora svoje življenje naravnati po Bogu in Njegovih zakonih. Kdor je pripravljen to narediti, bo Božji blagoslov občutil na lastnem telesu. Bruno Gröning:

»Na Božji poti ni »neizceljivega«, ni bolečin, ni trpljenja, nobenih skrbi, tukaj so zdravje, veselje, ugodje ter zaupanje.«

»Človek mora priti v Božje vodstvo, brez tega ni življenja!«

10. poglavje: Podredite si Zemljo!

Da ljudje s pomočjo Bruna Gröninga ozdravijo ter da boleznι izginejo, je sedaj že dokazano dejstvo. Vendar delovanje Božje izcelitvene moči ni omejeno na ljudi, temveč je lahko v prid vsemu živemu. Veliko je uspešnih poročil, v katerih ljudje pričajo, da so samo z Einstellen, polnim zaupanja, bile izceljene tudi rastline in živali.

Izcelitve živali

Že iz otroštva Bruna Gröninga obstajajo pričevanja, ki govorijo, da so živali z njegovo pomočjo ozdravele in prav tako so ohranjena pričevanja o izcelitvah živali iz časa njegovega velikega Delovanja. Tako piše npr. »Almfried« v izredni izdaji konec avgusta 1949:

»S tremi leti in pol – torej še kot otrok – je izcelil svoje prve »paciente«. Bolni kužki in muce iz njegove okolice so pri igranju, v njegovih rokah ozdraveli. [...] Velikokrat je prehodil gozdove svojega domačega kraja ter iskal bolne živali, da bi jim pomagal.

Ljubezen do živali je ostala in kmalu je izrazil željo, da bi odšel na dvorišče, da bi bil pri njih. Je ponovno slučaj, da so prišle k njemu ravno živali, ki so trpele zaradi kakršnekoli tegebe? Mukoma je k Brunu Gröningu prišepala raca, ki se je v rani mladosti hudo poškodovala, da ni mogla nikoli več pošteno teči. Vzel jo je v svoje roke, jo pobožal po perju in ko ji je rekel: »No, stecik!« je živalca stekla stran kakor vse ostale zdrave race. Nikoli prej ni nihče na dvorišču videl te račke, ki je šepala, tako teči.«

Bruno Gröning razlaga fenomen izcelitev živali takole:

»Živali je veliko lažje ozdraviti kakor ljudi, ker nimajo razuma, ki venomer razmišlja. Živali se vsemu prepustijo. Tukaj imam dokaze, da je sugestija izključena. To sem delal že kot otrok.«

Za veterinarja odpisan, izceljen s pomočjo Einstellen

Tudi iz današnjega časa obstajajo poročila o izcelitvah živali. Jürgen Kröll, kmetovalec iz skupnosti Westerwald, je zapisal:

»10. oktobra 1989 je naša krava Killi kotila. Teliček, bikec, je bil zelo majhen. Po dveh dnevih smo morali prvič poklicati veterinarja, ker krava ni več prav jedla in je imela vročino. Ker je bil teliček zelo majhen, je veterinar domneval, da gre za telička dvojčka in da se je drugi v maternici razkrojil.

Maternica krave je bila popolnoma vneta. Veterinar ji je dal injekcije in ogljikove palčke. Izpiral ji je maternico, da bi vse odmrle dele drugega telička spravil ven. Vendar mu to ni uspelo. Stanje živali se je vedno bolj slabšalo. V takšnem slučaju bi žival običajno morali zaklati, toda ker je dobivala penicilin, ne bi zanjo dobili ničesar .

30. oktobra 1989 je bila žival že tako shujšana, da je bil veterinar mnenja, da noči ne bo več preživela. Ta večer smo poklicali gospo Löllgen, voditeljico skupnosti Köln, ter jo prosili, da se s prijatelji Einstellen za žival in tudi mi smo se zelo intenzivno Einstellen za Killi.

Naslednje jutro je bilo prvič zabeleženo rahlo izboljšanje in veterinar je bil zelo presenečen. [...]

Od takrat je šlo navzgor. Killi je pričela ponovno jesti, pridobila je na teži in spet je začela dajati mleko.

Ker oče ni računal, da bo krava še kdaj dajala mleko, jo je izbrisal iz računalniškega kontrolorja. Toda že po kratkem času je Killi dajala dvajset litrov mleka na dan in mlečni kontrolor je vedno znova spraševal, zakaj smo to kravo izbrisali s seznama.

Kasneje se je ponovno otelila, kar je pokazalo, da je z njo spet vse v redu s čemer pa ni nihče več računal.

Zahvaljujemo se Brunu Gröningu, da je pomagal, kajti bilo je presunljivo gledati, kako žival trpi, ne da bi ji lahko pomagali.«

Izceljena ohromelost jazbečarja

Elfriede Grünwald je doživela izcelitev svojega jazbečarja:

»Junija 1988 je zbolel moj jazbečar Moritz. Diagnoza veterinarja se je glasila: jazbečarska ohromelost. Takrat še nisem bila v Krogu prijateljev Bruna Gröninga. Simptomi še niso bili prav izraziti in po nekaj dnevih si je ponovno opomogel, toda popolnoma zdrav ni bil. Ker je bil jazbečar stalno slabe volje, sem vedela, da ni v redu. Kmalu za tem sem prvič obiskala uro skupnosti v Westerwaldu. Uvedel me je gospod Kaszuba. Svojega jazbečarja sem vzela s seboj na uro skupnosti. Nekaj dni za tem je dobil zelo močne Regelungen. Jokal je dan in noč, komaj je še kaj pojedel, ni hotel niti na sprehod.

V svoji stiski sem poklicala gospoda Kaszuba, ki mi je po telefonu razložil, da ima pes Regelungen in naj ga v duhu predam gospodu Gröningu. Takrat mi je bilo enostavno nemogoče, da ne bi ves čas mislila na tako težko obremenjenega psa.

Torej sem z jazbečarjem odšla k veterinarju in upala, da bom tam dobila pomoč. V naslednjih dnevih je bilo stanje vedno slabše, tako da skoraj ni več zapustil svoje košarice. Poleg tega se je pričel Moritz iz strahu še tresti, če sem se mu približala, ker je mislil, da bo moral k veterinarju. Številne boleče injekcije in preiskave so ga spravljale v paniko. Po štirih dnevih ga več nisem peljala k veterinarju, ker se je njegovo stanje kljub zdravljenju še poslabšalo.

Takrat sploh ni več jedel, ležal je štiriindvajset ur na istem mestu in se je lahko gibal samo s hudimi bolečinami. Sosega je rekla, da moram sprejeti, da psu ni več pomoči.

Ko je odšla, sem pred košarico postavila radiokasetofon, vstavila uvodno kaseto gospe Häusler in zraven postavila sliko Bruna Gröninga. Nato sem se Einstellen in skupaj sva poslušala kaseto.

Po približno dveh urah me je sin prosil, naj ga peljem v Bonn, kjer je moral biti ob 20.15. Preden sem odšla, sem ponovno vstavila kaseto in tudi sliko sem pustila ob košarici. Ves čas sem mislila na jazbečarja in sploh mi ni odgovarjalo, da sem morala oditi.

Med potjo v mesto sva imela s sinom buren razgovor in to me je tako zelo ganilo, da prvič sploh nisem več mislila na Moritza. Tudi na poti domov se nisem spomnila na psa.

Odklenila sem vrata svojega doma in takrat je stal Moritz v veži, me pozdravljal z mahajočim repom in z velikim veseljem kot nekoč, ko je bil še popolnoma zdrav. Sprva sploh nisem ničesar dojela in tega nikakor nisem mogla razumeti. Tekal je okrog po stanovanju, se metal na hrbet, valjal in kotalil in bil neizmer-no srečen, da se je po skoraj treh tednih znebil vseh teh bolečin.

Svojega veselja sploh ne morem opisati. Takoj sem ga odpeljala ven na sprehod in tudi k sosedi. Bila je zelo zaprepadena in prav tako kot jaz tudi ona tega ni mogla razumeti. Moritz je prejel izcelitev. V naslednjih dnevih je imel še nekaj težav pri dvigovanju nogic, toda zdaj je tudi to v redu.«

Tudi človek se mora torej ločiti od zla, če prosi za Dobro ostalih živih bitij. Šele ko gospa Grünwald ni več mislila na jazbečarja in je preneha skrbeti zanj, ga v mislih predala je Bruno Gröning lahko deloval. V najkrajšem času je bil Moritz zdrav.

Izcelitve rastlin

Poleg izcelitev živali nastopijo pri Einstellen tudi izcelitve obolelih rastlin. Tako je poročala Helga List, skupnost Nürnberg, o sledeči pomoči:

»Aprila 1990 smo v rastlinjaku sadili oplemenitene sadike kumaric. Po kratkem času so listi postali lisasti in nato popolnoma suhi. Sadike skoraj niso več rasle in tudi maloštevilni novi listi so postali prizadeti. Čvrsto smo se Einstellen za sadike kumaric. Govorila sem jim, da so to Regelungen ter da naj vzdržijo.

Nekaj tednov je bilo videti vse nespremenjeno. Moj tast in drugi, ki so videli rastline, so dejali, da s teh palic sigurno ne bomo več obirali kumaric. Toda Regelungen so minile, rastline so pričele naenkrat čvrsto rasti, celo iz zalistja suhih listov so pričeli rasti poganjki. Poleti so še enkrat za kratek čas nastopile

Regelungen. Sedaj smo sredi oktobra in lahko še enkrat obiramo kumarice.«

Vrtnar komentira ta primer:

»V tem primeru je šlo za rdečega pajka ali bolje rečeno za pajkove pršice. Iz svojih izkušenj lahko povem, da enoletne rastline (kot so kumarice) pri teh škodljivcih nimajo več nobene možnosti, da preživijo brez zdravljenja. Pršice pajka je relativno lahko zatreti, toda ker tukaj ni bilo kemičnega zdravljenja, je duhovna izcelitev očitna.«

Božja moč namesto kemije

Einstellen na Božjo moč in prošnje za rastline povzročijo nekaj, kar bi sicer bilo možno le po umetni poti s pomočjo kemikalij. Ne moremo več zanikati, da kemična sredstva v naravi povzročajo škodo. Vedno več je slabih novic. Kar so nekoč slavili kot blagoslov raziskav, se vedno bolj razkriva kot prekletstvo človeškega napuha (glej FCKW). Človek ve veliko manj, kot si domišlja. Tako piše dr. med. Erwin Gamber v svoji knjigi »Lucifer poseže po živem«:

»Po mnogih znanstvenih spoznanjih ocenjujemo danes življenje človeka, živali, rastlin, Zemljo, ki nas hrani in preživlja, vesolje. S spoznanjem delne resnice posežemo v red stvarjenja. Toda seštevek vseh posameznih delcev ne more nikoli biti celota, posebno takrat ne, kadar vedno znova manjkajo pomembni deli. Če pšenično zrno razrežem na deset delov in te posamezno ali skupaj položim v zemljo, ne bo več vzklilo. Kar je še včeraj bilo videti kot resnica, je danes že zmota. Današnja navidezna resnica bo že jutri spoznana kot napačna. Tako gre to dalje. Da obstoja neko napredno spoznanje, dokazuje že to, da nimamo nikoli pregleda nad celoto. Pregled nad celoto ima vedno samo Eden – ta, ki je ustvaril celotno vesoljstvo.«*

Od tega »Enega« so se ljudje tekom tisočletij vedno bolj oddaljili. Mislili so, da lahko usodo Zemlje vzamejo v svoje roke. Da je to bila

* Dr. med. Erwin Gamber, Lucifer poseže po živem, Založba Turm, Bietigheim, S. 7 f.

usodna napaka, se nadvse jasno kaže v fenomenih, kot so: izumiranje gozdov, onesnaženje zraka ali ozonska luknja.

Bruno Gröning venomer poudarja:

»Bog je vse za nas in kaj smo mi brez Njega? Prepričan sem, da – nič!«

Bog želi pomagati

Človek je povzročil, da je onesnaževanje okolja postalo resna nevarnost za zemeljsko življenje. Že desetletja človek ne posluša opozoril. Celo velike katastrofe ne vodijo k spremembam. Vse gre dalje kot običajno. Pa četudi je večina gozdov obolelih in so reke ter morja onesnažena ali cela področja opustošena – vse ostane po starem. Edino kar se naredi: pogaja se ter se poskuša. Milijarde se potrošijo za raziskave. Še vedno si ljudje domišljajo, da lahko razdejanje zaustavijo po umetni poti. Toda dejstvo je, da vsak nov poseg povzroči novo škodo.

Koliko dreves se je že moralo žrtvovati zaradi uničenja okolja, koliko rib je moralo klavrno končati v zastrupljenih vodah in koliko ljudi umre zaradi raka zato, ker znanost misli, da ima vse v rokah in lahko vsepovsod pomaga? Kje je bila pomoč? Zakaj je lahko prišlo tako daleč? Bruno Gröning izpostavlja napako v človeškem načinu življenja s preprostimi besedami:

»Ubrati umetno pot, da bi lahko živeli, je nemogoče. Ljudje moramo ostati na naravni, pravi, Božji poti.«

Človek je izgubil povezavo z naravo. Celo kmet obdeluje svoja polja z napravami, ki spominjajo prej na gradbišče ali tovarno, kakor na ravnanje z ljubljeno naravo. Človek se mora spreobrniti. Priti mora do spoznanja, da živali in rastline niso blago, temveč živa bitja. Ne morejo se podrežati zakonom tržišča, temveč se morajo spoštljivo ceniti. Človek jih ne bi smel videti kot predmete, marveč kot brate in sestre, s katerimi je duhovno povezan. Moral bi spoznati, da je le del narave ter da brez nje ne more živeti. Potrebuje zrak, da lahko diha, vodo za pitje in sadeže tal za hrano. Brez lepote narave bi ovenel kakor roža, ki se v kleti posuši. Če ji želi zagotoviti nadaljnje življenje, jo mora ceniti in ljubiti.

Bog želi, da so Zemlja in vsa njena živa bitja zdrava. On želi pomagati, toda mi ljudje Mu moramo to omogočiti. Moramo verjeti v Njegov pomoč.

Obolela drevesa ponovno okrevajo

Preko Bruna Gröninga se lahko ljudje naučijo Božjo moč zavestno sprejeti vase ter jo naravi duhovno »posredovati dalje«. Tako pride do izcelitev rastlin in živali. Gerta Jakobs, skupnost Wegberg, poroča:

»Naša češnja je stara dvajset let. [...] Poleti 1984 je nenadoma zbolela, ravno v času, ko pričnejo češnje zoreti. Njeni listi so se skodrali, postali so rumeni ter odpadli. Češnje so »prisilno dozorele«. Veliko jih je že ležalo posušenih na tleh. O pomanjkanju dežja ni bilo govora, kajti v tem času je veliko deževalo.«

Gospa Jakobs se je za drevo Einstellen, toda ovenelost je hitro napredovala.

»V štirinajstih dneh je bilo drevo videti grozljivo. Mož je takrat dejal, da »ga bo pobralo« in da ga lahko posekamo. Vendar sem zaupala in verjela v Regelungen.

To je bilo tik pred našim dopustom. Po treh tednih, ko smo se vrnili, smo kar strmeli. Na vrtu je stala zdrava češnja. Njeno listje je bilo kakor očiščeno. Češnje, ki so ostale na drevesu, so bile videti čudovito rdeče. Bile so temno rdeče, debele, sočne, sladke in zelo okusne. Iz vsega srca sem se zahvalila Brunu Gröningu.«

Vrtnar komentira ta dogodek:

»Po opisu gre zelo verjetno za sušenje vršičkov, imenovano »Monilia«. Ta obolelost velja za neozdravljivo. Da je drevo samo ozdravelo, je velika pomoč. Vrtnar priporoča, da se napadene veje izrežejo in zažgejo. Pri takšnem pojavu lahko kemikalije pomagajo le preventivno.«

Gospa Jakobs poroča dalje:

»Ta čudovit dogodek se je zgodil še nekajkrat, in sicer na gozdnem drevescu na našem vrtu pred hišo. Igllice mladega macesna so postale rjave in so odpadle. Drevesce je bilo videti zelo žalostno. Einstellen sem se in verjela. In ponovno je prišla odločitev: ›Ta mora ven, saj je vendar ne moreš pustiti – videti je nemogoče!‹ Vztrajala sem pri tem, da bo macesen ostal.

Po štirih tednih so se pokazali prvi nežni zeleni vršički. Vsa srečna sem se zahvalila Brunu Gröningu. Pozimi 1984/1985 je bil naš lovorjev grm močno zdelan. Potem ko je postal popolnoma rjav in posušen, bi ga prav tako morali odstraniti. Pustila sem ga rasti in sem se Einstellen.

Na začetku je bilo res videti, kot da se z grmom nič več ne dogaja. Moje potrpljenje je bilo na preizkušnji. Tako je bilo sedem mesecev. In glej – od spodaj so prihajali prvi zeleni poganjki. [...] Bruno Gröning vedno pomaga – ni pomembno, za kaj gre.«

Nadaljnje izcelitve dreves

O naslednji izcelitvi dreves poroča Karin Optenplatz, skupnost Wegberg:

»Pred nekaj leti so po vsej soseski zbolele višnje in videti je bilo, da bo tudi z našo višnjo tako.

Naš sosed je vrtnar in takrat sem se z njim pogovarjala o tem, kaj lahko storim. Rekel je, da lahko veje samo odrežemo in zažgemo, ker bo ta bolezen okužila vsa ostala drevesa. [...]

Vrtnar je nato dejal še enkrat: ›Posekajte in odstranite!‹ Tedaj pa sem pomislila: ›Ah, ne, tega ti ni potrebno narediti, saj si pri Brunu Gröningu in za drevesa se lahko Einstellen.‹ Nato sem se približno pet minut Einstellen in z rokami objela debla dreves.

Čutila sem, kako tok teče skozi moje roke v drevesa. To sem naredila vsak dan enkrat, z jablano in višnjo.

Vsi listi, ki so oveneli, so z višnje odpadli, jablana spomladi sploh ni dobila listov in tudi cvetov ne. Šele veliko kasneje

je jablana dobila liste, cvetov pa več ne, saj je bilo že prepozno, toda videlo se je, da je v njej življenje.

Pri višnji je večina listov odpadla, tudi majhne višnje so odpadle, noben sadež ni dozorel, toda verjela sem, zaupala in prosila: »Prosim, Bruno Gröning, pomagaj drevescem, da bodo lahko ponovno obrodila sadeže, da bodo smela živeti zdrava!«

In naslednjo pomlad je višnja cvetela, bila je polna cvetov, bilo je čudovito. Tudi jablana je cvetela, obrodila je čudovita debela jabolka.

Ko sem jabolka obrala, sem se zahvalila Brunu Gröningu. [...]

Jedla sem jih z veliko hvaležnostjo. Vedela sem, da nam ljubi Bog vse podari in vse Dobro, kar raste zunaj, pusti rasti za nas ljudi.

Na to bi morali misliti z resničnim spoštovanjem – vedno, kadar pojemo jabolko ali kakšen drug sadež. Ni samo po sebi umevno, da na drevesih visijo sadeži. To je Bog Oče naredil za nas ljudi.

Tako zelo sem hvaležna. Tudi letos so drevesa cvetela. Minila so že tri leta in drevesa so ostala zdrava.«

Vrtnar komentira izcelitev višnje:

»Tukaj gre čisto jasno za »Monilia sušenje vršičkov«, kjer pravzaprav preostane samo eno: prizadete poganjke odrezati in zažgati. Da je to drevo kljub temu preživelo in ponovno obrodilo sadeže, je zagotovo zelo velika pomoč, če že ne majhen čudež.«

Človek je odgovoren za naravo

Živali in rastline so odvisne od tega, kako človek z njimi ravna. Če je povezan z Bogom ter izpolnjen z ljubeznijo do vsega stvarstva, se to primerno odraža v naravi. Če pa je z Bogom sprt in hodi ravnodušno mimo lepote narave ali jo celo uničuje, potem to deluje na živali in rastline negativno.

Če človek ropa zaklade te Zemlje, potem mu je narava izročena na milost in nemilost. Živali in rastline se uničujejo, celotne vrste izumirajo.

Če pa ima človek srce za naravo ter z njo ravna ljubeče, potem to na bitja deluje obnavljajoče in izceljujoče. Tako kot se kužek razživi, če ga ima gospodar rad, tako tudi narava potrebuje svojo celokupnost in navsezadnje celoten svet potrebuje ljubezen ljudi, da lahko živi zdravo.

V znanstvenih raziskavah se je že velikokrat pokazalo, da se živa bitja odzivajo na to, ali človek z njimi ravna ljubeznivo ali pa brezčutno. Tako pravi npr. revija »Brücke am Sonntag« 7. marca 1992 v članku z naslovom »Ljubezen do rastlin«:

»Z rastlinami se je potrebno pogovarjati. To je rezultat dvoletnega testa WDR-Redakcije ›Tu in danes«. Sadike paradižnika, s katerimi so ljubeče ravnali, so imele za dobrih 22 odstotkov večjo rodnost kakor tiste, ki so jim dali le vodo in gnojilo.«

Hans Sterneder je napisal v svoji knjigi »Čudodelni apostol«:

»Eno potrebujemo vsi: Ljubezen! Nesebično, čisto Ljubezen!

Povedal sem ti, da vsa bitja stremijo k človeku, ker v njem vidijo svojega pomočnika in Boga. Čim bolj greš v naravo s čisto ljubeznijo in vročo željo pomagati ter občutiš v njej svoje srce, toliko bolj vse stremi k tebi ter se razvija s čarobno močjo tvoje ljubezni. Od sedaj naprej hodi skozi naravo le še tako, da vsepovsod vidiš le brate in sestre in vedno znova govori: ›Vi ste moji bratje in sestre. Jaz nisem nič več kakor vi, hodim le nekoliko dalje na poti razvoja. Ljubim vas z vso močjo svojega srca in si vroče želim, da vam pomagam! Pridite vsi k meni! Ogrejte se na mojih prsih, okrepčajte se na tokovih moje ljubezni!«

Verjemi mi, Beatus, če boš s to gorečnostjo odhajal v naravo, boš podarjal blagoslov! Postal boš pomočnik, ki nešteta bitja vodi navzgor in jih odrešuje!«*

Bruno Gröning je dajal:

»Ljubi življenje na tej Zemlji! Če boš ljubil življenje na Zemlji, to je Bog, ki pravi: Zgodi se.«

* Hans Sterneder, Čudodelni apostol, Der Wunderapostel, S. 249 f.

V tem je pot do izpolnitve zapovedi »Podredite si Zemljo!« Podredite si jo v smislu ljubečega pomaganja in ne brezobzirnega izkoriščanja!

Ljudje naj bi se ponovno posvetili naravi in z vernim srcem prosili za njen obstoj. Ne bi več smeli križem rok gledati, kako gozd odmirra, kako se ozonska luknja veča, naftni tankerji onesnažujejo morja in atomski odpadki kopno. Razdejanje, ki ga je povzročil človek, je tako uničujoče, da ga človek ne more več ustaviti. Samo Bog lahko pomaga. Verjemimo v njegovo pomoč! Ne verjemimo, da gozd odmirra, ampak bodimo prepričani, da bo živel! Ne verjemimo, da se ozonska luknja veča, ampak bodimo prepričani, da se bo zaprla! Postavimo uničujočo moč umetnih strupov nasproti moči vere!

Bruno Gröning je nekoč dejal z dvignjenim kazalcem:

»Vedno verjemite!«

Venomer je poudarjal:

»Veliko je tega, česar se ne da razložiti, toda ničesar, kar se ne more zgoditi.«

Mi ljudje nosimo odgovornost za naravo. Ne zastrupljajmo je dalje! Spreobrnimo se ter začnimo verjeti v rešitev naravnega okolja! Če bomo naredili to, se bodo tudi na višji ravni zgodili čudeži, ki so se v malem že velikokrat potrdili! Vedno verjemimo v Dobro in nič več v slabo! Bruno Gröning:

»Trajno Dobro premaga zlo.«

»Vedno kjer nastopi popolno Dobro, Božja moč, tam zlo izgine.«

Zemlja je naša mati

Spomnimo se, da se za našo hrano in za vse, kar nam omogoča življenje na Zemlji, lahko zahvalimo naravi in ne znanosti. Bruno Gröning je dejal:

»Mi ljudje smo pač odvisni od narave. Od nje se ne moremo umakniti, kakor mnogi trdijo: ›Dalje od narave, bližje kulturi!« Stopnja kulture se je povzpela in naravno, čisto človeško je poti-

snjeno nekoliko na stran. Toda od narave smo odvisni. Brez tega kar za nas gospod Bog pusti rasti ne moremo obstajati!»

»Vem, so ljudje, ki so včasih trdili – seveda sami zase – in vedno znova govorili: »Kaj me briga Bog, kaj me briga božansko, glavno je, da imam jaz.« Ampak, če bi sedaj verni ljudje, ki se še počutijo kot Božji otroci, temu človeku rekli: »Saj potem nimaš več pravice bivati tukaj, kaj želiš tu? Saj venomer uživaš Dobro, božansko, saj vendar dihaš zrak, pustiš tudi soncu, da ti sije in te razsvetli, saj hodiš po božanski zemlji, saj nosiš oblačila ter ješ in piješ, da lahko živiš.«

Spomnimo se govora poglavarja Seattla, poglavarja Duwamisch-Indijancev, iz leta 1855, s katerim je odgovoril na ponudbo ameriškega predsednika, da od Indijancev odkupi njihovo zemljo.

»Če prodamo svojo zemljo, potem se morate spomniti tega ter svoje otroke učiti: Reke so naši in vaši bratje in od sedaj naprej morate svoje Dobro dati rekam in tudi vsem drugim bratom. [...]

On (belec) ravna s svojo materjo Zemljo in svojim bratom Nebom kakor z rečmi, ki se lahko kupijo in izropajo, za prodajo, kakor da so ovce ali bleščéči biseri. Njegova lakota bo Zemljo pogoltnila in za seboj ne bo pustil nič drugega kot puščavo. [...]

Učite svoje otroke, kar učimo svoje otroke mi: Zemlja je naša mati. Kar Zemlja ukaže, ukaže tudi sonce Zemlji. Če ljudje pljuvajo po Zemlji, opljuvajo sami sebe. Kajti mi vemo, da Zemlja ne pripada človeku, človek pripada Zemlji – to mi vemo. Vse je med seboj povezano kakor kri, ki združuje družino. Vse je povezano. Če ukaže Zemlja, ukaže tudi sonce Zemlji. Človek ni ustvaril življenjskega tkiva, on je v njem samo vlakno. Karkoli naredite tkivu, to naredite samemu sebi. [...]

Beli mož, ki trenutno poseduje moč verjame, da je že Bog – kateremu pripada Zemlja. Kako lahko ima nek človek v lasti svojo mater? [...]

Celo beli mož, s katerim hodi Bog in se z njim pogovarja kot prijatelj s prijateljem, ne more uiti skupnim določbam. Mogoče smo vendar – bratje. Bomo videli.

Vemo nekaj, kar bo belec mogoče nekega dne le odkril – naš Bog je isti Bog. Mogoče mislite, da je vaša last – tako kot si prizadevate, da bi posedovali našo deželo, ampak tega ne morete. On je Bog ljudi – v isti meri rdečih in belih. Ta dežela Mu je dragocena in če prizadenemo Zemljo, to pomeni, da zaničujemo svojega Stvarnika.

Tudi belci bodo izginili, mogoče prej kot vsa ostala plemena. Nadaljujte z onesnaževanjem svoje postelje in neke noči se boste zadušili v lastnih odpadkih. [...]

Ko se bo poslednji rdeči mož umaknil s te Zemlje in bo njegov spomin samo senca nekega oblaka nad prerijo, bo še vedno živel duh naših očetov na teh obalah in v gozdovih. Kajti oni so ljubili to Zemljo, kakor novorojenec ljubi bitje srca svoje matere. Če vam prodamo našo deželo, jo ljubite tako, kot smo jo ljubili mi, skrbite zanjo, kakor smo mi skrbeli zanjo, ohranite spomin na deželo, takšno kot je, ko jo boste vzeli. Ljubite jo z vso vašo močjo, vašim duhom, vašim srcem, ohranite jo za vaše otroke in jo ljubite, kakor ljubi Bog nas vse. Kajti nekaj vemo – naš Bog je taisti Bog. Ta Zemlja je Zanj sveta. Celo beli mož ne more uiti skupnim določbam. Mogoče smo vendar – bratje. Bomo videli.«*

Narava je Bog

Bog je ustvaril Zemljo kot Raj. Ljudje so smeli uživati v vsem njenem veličastju. Živeli so v največji harmoniji in enotnosti s svojim stvarnikom in spoznali v lepoti narave najvišjo obliko izražanja Boga.

Ampak ko so se ljudje zoperstavili Božjim zakonom, se je razbila harmonija z Bogom in z naravo.

Ljudje so bili izgnani iz Raja, niso se več čutili kot del narave, ampak so bili od nje ločeni: na eni strani ljudje – na drugi narava. Povezanost z naravo se je izgubila. Izgubila se je povezanost z Bogom. Ljudje so sami sebi odvzeli svojo eksistenčno osnovo, iztr-

* Chief Seattle, Mi smo del Zemlje, Wir sind ein Teil der Erde, Walter-Verlag, Freiburg i. Brsg., 1988, S.16 ff.

gali korenine iz tal matere Zemlje ter se pričeli sušiti. Zajela jih je bolezen, stiska in beda.

Toda ločitev je škodila tudi naravi. Kako je lahko celota zdrava, če ji manjka pomemben del? Kako je lahko po drugi strani nek del zdrav, če se je ločil od celote?

Zemlja je sveta. Bog jo je ustvaril kot Raj. Človek je bil postavljen na Zemljo kot Božji otrok, da bi se ji v božjem imenu podredil. Odgovoren je za naravo in njeno ohranitev, moral bi jo varovati, ne uničevati. Po tej poti želi Bruno Gröning voditi ljudi, da lahko to nalogo ponovno v ljubezni in harmoniji izpolnijo z Bogom in končno prispejo do velikega spoznanja, ki ga Bruno Gröning razloži s preprostimi besedami:

»Narava je Bog!«

11. poglavje: *Korenine vsega zla*

Če želimo dojeti duhovno ozadje Gröningovega delovanja, si moramo predstavljati, kje je vzrok bede našega časa. Kdor spozna, da je brezsčrnost vzrok za večino zla, se bo kmalu zavedal, zakaj lahko Bruno Gröning marsikje pomaga.

V nasprotju z materializmom

Že leta 1950 je Kurt Trampler v svoji knjigi »Veliki preobrat« pokazal na višje povezave pojave Bruna Gröninga:

»Leta 1949 je v Nemčiji le malo dogodkov vzbudilo toliko pozornosti in notranjega interesa ljudi kot vse dogajanje okrog Bruna Gröninga. Nastop tega moža je v materialistični podobi sveta kratko malo nemogoče pojasniti. To je tudi globlji vzrok občasnega zagrizenega boja mnenj, ki se je razplamtel okrog njegove osebe ter njegovih izcelite v. Kdor je tako zelo zapadel materialističnemu načinu mišljenja, da verjame samo še temu, kar lahko prime z rokami ali izmeri z aparati in to dokaže, ta se bo zelo pogosto brez razumevanja in velikokrat netolerantno zoperstavil nepojmljivemu, ki se dogaja s pomočjo Gröningovega delovanja. Kdor pa je v sebi ohranil spoštovanje pred neraziskanim, božanskim in svoje poslednje življenjske odločitve ne prepušča samo razumu, ta bo s čutom odgovornosti poskušal vsaj doumeti, ali morda Gröningova izcelitvena moč teče iz tistih večnih izvirov, ki so izven našega razuma. Ta bo pripravljen tem pojavom, ki jih je natančno opazoval, verjeti tudi potem, ko mu bodo manjkale razlage s področja poznanega, raziskanega.

Tako pojava Bruna Gröninga prisili – ne glede na zadnja spoznanja o njem in njegovem delu – k delitvi duhov: na tiste, ki so v svoji notranjosti pripravljeni prepoznati tudi neraziskano kot živo resnico in na tiste, ki zanikajo vero v to.

Občutek, da materialistična doba drvi nasproti k samouničenju, je v današnjem času vsesplošen. Toda tudi tukaj se duhovi

odločajo med temi, ki v otopeli samoti drvijo katastrofi nasproti ali pa, če pripadajo mogočnim, upajo, da bodo z moralo roparic preživeli, in drugimi, ki imajo sredi velikega kaosa neomajno vero, da je nastopila nova doba vsega živega, ki bo vse živo v višjem redu ponovno vodila v harmonični izravnavi in skupnem delovanju. Ker si nešteto ljudi po celem svetu zastavlja ta vprašanja in ker je smisel njihovega življenja povezan z odgovorom na to – se ne usmerjajo samo oči pomoči potrebnih bolnikov na Gröninga. Tudi zdravi sprašujejo, če njegove nerazumljive izcelitve podrejajo tistim znamenjem, ki oznanjajo preobrat časa. Da, mnogim bolnim je zadnje vprašanje pomembnejše kot njihova lastna izcelitev.«*

Stiska časa

Kljub velike blaginje, znanstveno visoko razvitim raziskavam in ogromnim tehničnim dosežkom tiči človeštvo v hudi krizi. Gospodarska rast industrijskih držav se ne more vzpenjati v nedogled. Razlike med severom in jugom dobivajo vedno bolj grozeče razsežnosti. Nasilje in seks ne določata samo medijskega programa, temveč tudi življenja mnogih ljudi. Širijo se strah in depresije.

Znanstvene raziskave se zlorablja za namen oboroževanja ter za povečanje profita. Ne gre za ublažitev stiske mnogih, temveč za napolnitev žepov posameznikov. Na eni strani izobilje, na drugi lakota.

Okolje se izkorišča, zrak, voda in tla zastruplja. Naravno ravnotežje je porušeno. Narava je pred tem, da doživi kolaps. Odmiranje gozdov, ozonska luknja in sprememba klime pričajo o ogromnem uničenju.

Človek uničuje svojo lastno življenjsko osnovo in zdi se, da tega niti ne opazi. Še dalje se strupi zlivajo v morja, jezera in reke, izpušni plini onesnažujejo ozračje. Gozdne površine brutalno sekajo do golega in embalažna industrija proizvaja več odpadkov kot kdaj koli prej, človek ropa naravo zaradi dobička in lakomnosti po denarju. Vse to kaže na to, pod kakšnim vodstvom je človeštvo. Celoten napredek ne koristi za izgradnjo, temveč za podiranje, za uničenje.

* Kurt Trampler, Veliki preobrat, str. 5 f.

Bruno Gröning je o tem rekel:

»Gospod Bog je naš Oče, Stvarnik naše Zemlje. Ljudem je dal nalogo z besedami:

›Rastite in se množite!‹

Zemljo je ustvaril kot Raj, človek naj ohrani red na njej.

Kaj dela in kaj je delal človek? – Razdejanje! Zakaj? Ker je resnično zapadel satanu.«

Na Traberhofu v Rosenheimu je navedel vzroke človeške krize:

»Človek je pred stoletji skrenil s poti, stran od narave, vere v našega Gospoda Boga. Vsak mislil, da se lahko uveljavi sam. ›Sedaj smo na Zemlji, sedaj se ravnamo, kakor želimo in si bomo že znali pomagati,‹ misli vsak. Toda jaz vam dajem na znanje, da se nikomur ne more pomagati brez našega Gospoda Boga. In kdor misli, da ni odvisen od narave, ki jo je Bog tako lepo ustvaril za nas ljudi, ta naj odide, kamor koli želi. Mislili so, da se lahko eden loči od drugega, tako da naravi obrne hrbet ter se povzpne po stopnicah kulture, umetnega. Tukaj je napaka, tukaj je vse, kar človeku manjka: narava. Nazaj k naravi! Nazaj k našemu Gospodu Bogu, nazaj k veri v Dobro v ljudeh!«

Duh časa

Današnja družba neprikrito razkriva navidezno obliko vladajočega duha časa: je destruktivna in se je popolnoma otresla idealov, kot so ljubezen do bližnjega, odpuščanje ali usmiljenost.

Spodaj našteto – v imenu vsega zla današnje družbe – naj pokaže, kako velik je postal prepad med Bogom in človekom:

- Bolezni trpinčijo ljudi vseh starostnih, poklicnih in dohodkovnih skupin. Pojavljajo se vedno nove epidemije. Medicina je nemočna. Bolnišnice in zdravniške ordinacije so prenapolnjene. Komaj še najdemo koga, ki je zdrav. Kljub milijardnim investicijam ne nastopi nikakršno izboljšanje. Res je, da prihajajo na tržišče nova zdravila, toda število bolnih se ne zmanjša.

- Kljub blaginji in luksuzu se širi vsesplošna depresija. Stopnja samomorov raste. Mnogo ljudi ni več kos življenju. Stres, mrzličnost in pritisk boja za uspeh, družba komolčarjev, strah za delovno mesto ter prekomerna ponudba za prosti čas so aspekti moderne družbe, zaradi katere se vse več ljudi zlomi.
- Velik del človeštva je zajelo zastrašujoče propadanje morale. Širi se moralna perverznost. Zdi se, da je vse dovoljeno. Pojmi, kot sta morala in etika, so zastareli. Življenje kot takšno se zanika. Večina ljudi živi po načelu: seks – ja, otroci – ne! Vedno več je prekinitev nosečnosti. O spoštovanju življenja ni niti sledu. »Imamo vse možnosti, izkoristimo jih! Uživajmo življenje, ne da poravnamo račun!«
- Število umrlih zaradi drog raste. Vedno več ljudi se zateka v zasvojenost. Zaradi nemoči želijo oblasti legalizirati celo trde droge. Droga in alkohol že dolgo sodita k vsakdanjemu življenju. Odvisniki se najdejo v vseh slojih prebivalstva.
- Zaradi povečevanja nasilja v medijih raste nagnjenost k nasilju. Rambo in Terminator sta idola mladine. Že otrokom se preko računalniških iger in vojaških igrac naredi privlačno vojskovanje in ubijanje.
- Vojna se stalno uporablja kot legitimno sredstvo politike. Zaradi interesa je že marsikateri »miroljuben« politik zgrabil za meč ter poslal v smrt nešteto ljudi. Letno se investira neznanske vsote za oborožitev in vojno. Ubijanje je postalo posel.
- Znanstvene raziskave ubirajo poti, po katerih mnogi »običajni državljani« hodijo vse bolj negotovo. Gesla, kot so FCKW, jedrska energija ali genska manipulacija, izpolnjujejo človeštvo s strahom.
- Na milijarde živali se ubija v raziskovalnih laboratorijih za medicinske, kozmetične in vojne namene. Blagor ljudi kot krinka za opravljanje perverznih raziskovalnih skomin.

Vladavina denarja

Ljudje so izgradili družbeni sistem, v katerem je denar vse in posameznik ne šteje nič. Kdor ima denar, lahko kupi, kar želi. Toda kdor – iz katerega koli razloga pač – ne premore denarja, izgubi svoj smisel obstoja. Tako je vsak človek prisiljen, da svojo celotno pozornost usmeri na zaslužek. Če tega ne naredi, mora v obstoječem sistemu propasti, v najhujšem primeru celo izgubiti svoje življenje. V Nemčiji sicer obstoja socialna mreža, ki takšne ljudi prestreže, toda to je – gledano po celem svetu – izjemno.

Skoraj vse zlo našega časa je posledica vladavine denarja oz. zaradi človeškega uničujočega pohlepa po zemeljskih zakladih zaradi njega:

- Gozdovi Južne Amerike se nesmiselno krčijo, pustošijo se celotne zemeljske površine, Zemlja se prekomerno ropa, ker si nekaj posameznikov želi povečati dobiček. Množica delavcev mora pri tem zločinu sodelovati, da bi lahko sistem denarja eksistiriral dalje.
- Zrak, voda in tla se zastrupljajo. Sistematično se dela na uničenju narave. Pohlep po denarju je pri marsikateremu človeku tako velik, da ni pripravljen tujih interesov postaviti nad svoje lastne. Kljub znanstvenim spoznanjem o vzroku odmiranja gozdov in ozonski luknji se ne naredi ničesar, da bi se uničenje zaustavilo, niti s strani politikov niti s strani industrije. Z dolgoletnimi pogajanja se zapravlja dragoceni čas.
- Nekateri ljudje poslujejo z drogami brez vsake slabe vesti in tako privedejo svoje »stranke« ne samo v odvisnost in finančni propad, temveč konec koncev tudi v smrt. Zakaj? Zaradi pohlepa po denarju in bogastvu.
- Mnogo ljudi je pripravljenih krasti, goljufati in moriti, da bi prišli do denarja. Kogar je zajela omama denarja, ta se ničesar ne ustraši. Pohlep po vedno večjem bogastvu prežene v človeku vse dvome.
- Celó na področjih, kjer bi se moralo ljudem pomagati, vlada denar. Zdravstvo npr. nudi toliko delovnih mest, da bi bila gospodarska katastrofa, če bi vsi bolniki ozdraveli. Tako ustreznim industrijskim vejam ne gre za to, da bolne ozdravi, temveč

da prodajo svoje izdelke. Pod pretvezo, da želijo dobro, hladnokrvno trgujejo s stisko ostalih ljudi. Poskusi na živalih pri tem prevzemajo neke vrste funkcijo alibija in se izvajajo, da najdejo nove izdelke in jih lahko dajo na tržišče.

- Tudi v oborožitvenih koncernih ne želijo zagotoviti miru, temveč prodajati svoje uničevalne produkte. Ne zanima jih »potešitev tržišča«, ampak iščejo vedno nove možnosti prodaje. Perverznost tržnega gospodarstva!

Denar vlada svetu. S tem je vse povedano. Uničujoče posledice vladavine denarja je komaj še mogoče nadzirati. Človek se je zapisal in se slepo izročil temu sistemu – pri tem ne igra nobene vloge, ali se pojavi v obliki monarhije, diktature, demokracije ali kot komunizem.

Z industrializacijo se je pričel razvoj, ki je celoten sistem zaostрил. Zdi se, da ni več rešitve. Razum ni nikakršna realna alternativa k temu navidez tako dobremu, v resnici pa tako uničujočemu sistemu. Vse različne oblike držav v preteklosti so potekale vselej enako: le malo jih je v rokah imelo kapital in s tem oblast, velika večina pa si je oblast pridobila bodisi z nasiljem, obljubami ali da bi zatrli ali si podredili blaginjo (»kruh in igre«). Kaj narediti? Si je tukaj po človeški presoji mogoče zamisliti rešitev? Ali pa se je potrebno sprijazniti z eksistenco tega sistema in njegovih uničujočih posledic?

Samo Bog lahko pomaga

Bruno Gröning je vedno znova opozarjal na to, da je človek odvisen od Boga in Njegove pomoči:

»Kar so človeške roke ustvarile in uničile, se lahko ponovno obnovi samo s človeškimi rokami in Božjo pomočjo (z Božjo močjo). Ampak kar je Bog ustvaril in je človek uničil, lahko ponovno obnovi smo Bog. (Tukaj je resnična vera v Boga. Preobrat.)«

Z denarjem ni vse mogoče. Ogrožene narave človek ne more rešiti. Uničenje se vedno bolj širi. Zasvojenec se odvisnosti z lastno močjo težko izmuzne. In neozdravljivo bolan si zdravja ne more kupiti z nobenim zemeljskim zakladom.

Bruno Gröning je rekel, da samo Bog lahko pomaga. Glede izcelitve ni nobenega dvoma, ker obstajajo dokazi. Kako pa je na ostalih področjih? Lahko Bog pomaga tudi tukaj?

Da bi spoznali resnično razsežnost Gröningovega delovanja, bi bilo potrebno, da se še bolj poglobimo v dogajanja okoli Gröninga ter se vprašati, zakaj so se tako odločno borili proti temu možu.

Ne ukloniti se denarju

Bruno Gröning se ni uklonil moči denarja. Za izcelitve ni zahteval nobenega plačila. S tem je prekršil principe obstoječega sistema. Prav zaradi tega, ker ni jemal denarja in ni zdravja prodajal kot blago, je postal nevaren. Zaradi njega bi se lahko zrušil celoten sistem.

- Če bi imel možnost, da bi se popolnoma razvil, bi odmrla cela gospodarska veja. Zdravstveno zavarovanje, bolnišnice, klinike, medicinska raziskava, farmacija, moderni medicinski aparati itd., vse to bi postalo odveč.
- Če bi ljudje vzeli resno Gröningov poziv k velikemu preobratu in vladajočo konkurenčno miselnost nadomestili z ljubeznijo do bližnjega, potem bi sistem komolčarjev razpadel.
- Če bi Gröningov vzgled – brezplačno pomagati ljudem, graditi šole – postal pravilo in se širil na ostala življenjska področja, potem bi bila oblast denarja razbita.

To nevarnost so spoznali pristojni predstavniki »sistema« in so proti temu ukrepali. Več kot devet let so Bruna Gröninga zasledovali in preganjali. Z vsemi silami so se trudili, da bi tega moža uničili, njegovo delovanje prepovedali. Medicina, cerkev, sodstvo, tisk: mobilizirali so vse sile, da bi ga uničili. Zaupanje iskalcev izcelitev se mora uničiti. Naprtili so mu procese in z njim so ravnali kot z zločincem, ga zasmehovali ter se iz njega norčevali.

Po drugi strani so mu za izcelitve ponujali velike vsote denarja. Marsikateri bogataš je na mizo položil štiri- do petštevilkne zneske, toda Gröning tega ni sprejel. Takšne ljudi je ostro odbil. Ni se pustil premamiti, da bi služil s pomočjo svoje sposobnosti. Temu je ostal zvest do konca življenja:

»Zdravja se ne more kupiti, je Božji dar!«

V časniku »Die Umkehr« se je lahko v prvi izdaji 1950 med drugim prebralo:

»Za Gröninga bi bilo najlažje postati najbogatejši človek na Zemlji, če bi zdravje pri njem lahko kupili. Najverjetneje mu tega ne bi zamerili, kajti s tem bi bilo njegovo ravnanje »v duhu časa«. On pa ni hotel imeti denarja, zato pa je od bolnih, ki so prišli k njemu, pričakoval notranji preobrat, pravi življenjski preobrat. S tem je razbil vsa merila svojih sodobnikov ter zaradi tega postal sumljiv tistim, ki ne zmorejo doumeti, da je za nekega človeka dvajsetega stoletja denar popolnoma nezanimiv.«

Ljubezen premaga egoizem

Celoten sistem, zgrajen na denarju in pohlepu, sloni na egoizmu. Je predpogoj, da lahko družba komolčarjev preživi. Kdor ne misli najprej nase, na svojo osebno korist, ne bo prišel daleč. Največjim in najbolj vztrajnim egoistom pa so odprte vse poti. Kdor želi čisto na vrh, mora znati hoditi po truplih.

Ampak ljubezen do bližnjega, kot jo je posebljal Bruno Gröning, je v nasprotju z egoizmom. Njen pojav se ne oprime sistema kot takega, temveč njegovih korenin. Ko bo ljubezen do bližnjega zajela duše in izrinila egoizem, potem bo sistem denarja izgubil svojo eksistenčno osnovo. Nihče več ne bi izrabljaj, izkoriščal svojega bližnjega ali hotel na njegov račun delati kariere. Konkurenčno razmišljanje bi minilo in pohlep po bogastvu izumrl.

Potemtakem je bil Bruno Gröning največja nevarnost za obstoječ sistem. Čeprav ni bil nikakršen revolucionar in se ni opredelil do političnih niti gospodarskih vprašanj, je nosil ključke za morebiten padec celotnega sistema z vsemi njegovimi uničujočimi vplivi. Delal je samo eno: ljubil je; ljubil je svoje bližnje in tudi svoje sovražnike. Naredil je vse, da je pomagal v stiski trpečim in pomoči potrebnim. Kljub vsem izpitom in borbam si te ljubezni ni pustil vzeti. Ljubil je vse do svoje poslednje ure in odpustil svojim sovražnikom.

»Jaz ljubim svoje sovražnike. Zlo se ujame v svoje lastne mreže.«

Ker je Bruno Gröning vse do svojega poslednjega diha v sebi nosil to ljubezen in ni vase nikoli sprejel sovražne misli, je mogoče, da lahko danes vsak človek sam doseže pomoč in izcelitev. Vsak se lahko prepriča o tem, da se s sprejemom Heilstrom v njem naseli ne samo zdravje, ampak tudi ljubezen do Boga, do bližnjega in do vseh živih bitij. Otrdelo egoistično srce se zmehča. Nenadoma iz sovražnikov postanejo prijatelji in sprti se lahko ponovno pobotajo.

Kdor v sebi doživi ta preobrat, z notranjo pobudo sledi idealom in se ponovno vrne nazaj v Božji red – ne zaradi razuma, temveč zaradi v njem zraslega občutka ljubezni. Kdor ljubi svojega bližnjega, ga ne more okrasti, prizadeti, raniti, izrabiti ali celo ubiti. Kdor ljubi življenje, ne more uničiti narave, redčiti gozdov, zastrupljati rek in morja in ne more mučiti živali. Srce mu ne da, da bi uničil to, kar ljubi.

Vsi, ki so nekoč delovali proti Brunu Gröningu, niso vedeli, kaj so naredili in proti komu so se borili. Toda osebe na ključnih pozicijah oblasti, ki so se večinoma zadrževale v ozadju – Bruno Gröning je nekoč govoril o neki »družini« – so natanko vedele, za kaj gre. Njim je bilo vsako sredstvo v boju proti Gröningu pravo. Proti njemu so načrtovali atentate in jih izvedli, tajne službe so ga hotele pridobiti zase in še veliko več. Toda ni jim uspelo, da bi »malega Gröninga« onespособili.

Tudi če je bilo po njegovi smrti videti, da je bilo delo njegovih sovražnikov uspešno, bo resnica vendarle zmagala. Ime Gröning je bilo več kot trideset let pozabljeno, toda leta 1989 se je ponovno pojavil v tisku. Zanimanje raste. Vedno več ljudi sledi njegovemu Učenju in sprejema vase Heilstrom. Kakor pred štiridesetimi leti se ponovno dogajajo neverjetne stvari in egoizem bo morala slej ko prej zamenjati ljubezen. Bruno Gröning:

»To se ne more zaustaviti. Izcelitve naj se dogajajo po celem svetu!«

12. poglavje: *Lažni preroki*

Mnogo ljudi je negotovih pred fenomenom, kot je Bruno Gröning. Hitro se širi opozorilo pred lažnim prerokom.

Je bil Bruno Gröning morda eden teh prerokov? So bile njegove izcelitve tista velika znamenja in čudeži, ki so jih pričakovali? Da bi ta vprašanja pojasnili, bi morali vprašati po dejanjih, saj pravijo:

»Spoznali jih boste po njihovih plodovih. Mar nabiramo grozde zaradi trnja ali smokve zaradi osata? Torej vsako dobro drevo obrodi dobre sadeže in vsako slabo drevo obrodi slabe sadeže. Dobro drevo ne more obroditi slabih sadežev in slabo drevo ne more obroditi dobrih sadežev.«

Kakšna so bila videti dejanja Bruna Gröninga? Kaj zlega je naredil? Ali ni vedno znova pomagal ljudem v stiski in izceljal bolnih? Ali so zdravniško potrjene izcelitve dobri sadeži slabega drevesa? Naj bi po teh dejanjih prepoznati lažnega preroka? Bruno Gröning je dejal:

»Prepoznali me boste po mojih dejanjih, torej po vsem tem, kar delam. Saj ne delam nič drugega kot to, kar moram delati in lahko boste spoznali, da sem resnično pod Božjim vodstvom.«

Naslednje naj bi pokazalo, kje se v resnici najdejo lažni preroki. Tudi njih lahko spoznamo po njihovih dejanjih, ne po njihovih besedah. Najdejo se na vseh področjih življenja in se pretvarjajo, da služijo blaginji človeštva. Tukaj bi se želel osredotočil na tri področja.

a) Medicina in farmacija: Dobrotnik ali bič človeštva?

Medicina si lasti pravico, da zdravi ljudi. Vendar če primerjamo milijardne stroške v zdravstvu z vedno večjim številom pacientov in boleznimi, potem se moramo vprašati, ali bodo ubrane poti zadostile zahtevam.

Zdravnik: pomočnik ali zaslužkar?

Začne se že z izbiro poklica. Zakaj se maturanti odločijo za študij medicine? Je to resnično želja, da pomagajo bolnim? Ni v ospredju nadpovprečni dohodek? Ali celo moč, ki jo ima nad pacienti?

S čisto intelektualno usmerjenim študijem se bodoči zdravniki izobražujejo zgolj za zdravljenje bolnih organov, žal pa se jih ne izobražuje, kako se ravna z ljudmi. Ne človeško najprimernejši, temveč intelektualno najboljši imajo največje možnosti, neodvisno od tega, če jim gre za blagor bolnikov ali ne. Biti morajo le strokovno kompetentni.

Moramo se tudi vprašati, kdo so dejanski »oblastniki« v zdravstvu. Niso zdravniki navsezadnje samo prodajne službe farmacevtskih koncernov? Za vsako bolezen obstajajo različna sredstva. Zdravniki so zasuti z dopisi, v katerih vsako podjetje priporoča svoja sredstva. Hans Ruesch piše v svoji knjigi »Die Pharma-Story – velika goljufija«:

»Brez velikega števila vedno novih sintetičnih zdravil s skrivnostnimi ali čarobnimi imeni, h katerim se lahko zatečete, večina poklicnih zdravnikov danes ne bi vedela, kako naj opravlja svoj poklic. Kljub temu je njihovo izobraževanje v farmakologiji na univerzi zelo omejeno, kajti tudi njihovi profesorji ne morejo več dohajati ocenjevanja novih produktov, ki nenehno preplavljajo tržišče, da nadomestijo stare, ki jih morajo umakniti, ker več ne morejo prikriti njihove neučinkovitosti ali škodljivosti.

Šele ko zapustijo fakulteto in pridejo v neposreden stik s svojimi pacienti, se pričenejo mladi zdravniki resnično učiti svojega

poklica. Takrat se prične tudi njihovo pravo farmakološko izobraževanje in to se bo nadaljevalo tekom njihovega celotnega poklicnega delovanja. To izobraževanje izvira iz poplave brošur izdelovalcev zdravil in rednih obiskov njihovih trgovskih zastopnikov, ki prinesejo zdravnikom s seboj darila, kot so zlata pisala ali povabila na lov na race – zraven tega seveda cele mape polne ›novih‹ preparatov, s priporočilom, naj jih preizkusijo na pacientih ter poročajo o njihovih rezultatih.«*

Farmacija je, kakor vsaka industrijska panoga, usmerjena k dobičku. Koncerni ne želijo izgubiti svojih strank – bolnih ljudi, temveč se trudijo, prodati svoje izdelke. Visoko število bolezni in pacientov mora biti torej v interesu takšnih podjetij. Koga še zanima, da ta številna zdravila poleg nezaslišanih stranskih učinkov – »O tveganju in stranskih učinkih preberite navodila na priloženih lističih ali vprašajte svojega zdravnika ali farmacevta.« – tudi opozarjajo na zdravju škodljive posledice? Hans Ruesch:

»Naslednji seznam primerov še zdaleč ni popoln. Predstavlja samo majhen del dolgega, nenehno rastočega seznama.

Posledice

Leta 1971 so morali v Angliji sprejeti v bolnišnico tisoč petsto ljudi, ker so zaužili ›neoporečno‹ sredstvo proti bolečinam Paracetamol in precej jih je utrpelo hude poškodbe.

Približno istočasno so v Združenih državah zdravili bolnike, ki so zboleli na ledvicah, z Orabilexom, ki je povzročil smrt. MEL/29 je povzročil sivo mreno, Methaqualon težke psihične motnje, ki so povzročile najmanj 366 smrtnih izidov zaradi uboja ali samomora.

Nemški Thalidomid (Contergan), ki je pri najmanj 10.000 otrocih povzročil anomalije, je bil prvi na hitro rastočem seznamu teratogenov, zdravil, ki so povzročila anomalije in so število

* Hans Ruesch, Zgodba o farmaciji, Die Pharma-Story – Velika goljufija, F. Hirthammer

prirojenih napak dramatično zvišale. Od takrat dalje so bili uvedeni obvezni poizkusi na živalih, da bi se zavarovali pred podobnimi nesrečnimi slučaji.

Leta 1972 je dr. Paul D. Stolley iz bolnišnice John Hopkins (ZDA) ugotovil, da je razpršilo Isoproterenol, ki ga izdelujejo v Veliki Britaniji, krivo za skrivnostno epidemijo, ki je v šestdesetih letih povzročila smrt nič manj kot 3500 astmatičnih bolnikov.

Malo za tem so odkrili, da Stilböstrol povzroča raka pri mladih ženskah.

Jeseni 1975 je italijanski zavod za zdravstveno varstvo zasegel Antiallergicum Trilergan, ker je povzročil virus Hepatitis (vnetje jeter), torej prav bolezen, za katero so raziskovalci na živalih že pred leti obljubili, da jo bodo enkrat za vselej iztrebili. Bolezen pa se je med tem nenehno širila.

Spomladi 1976 so Salvoxyll laboratoriji švicarskega koncerna Sandoz umaknili s tržišča svoj Flamanil, ki se je predpisoval obolelim za revmo, vendar ni dosegel nobenega vidnega uspeha, razen da je včasih pri bolnikih povzročil nezavest.

Nekaj mesecev kasneje je kemijski gigant ICI (Imperial Chemical Industries) v Angliji oznanil, da je pričel plačevati odškodnino žrtvam (ali svojcem umrlega) sredstva, ki so ga proizvajali za krepitev srca – Eraldin, pri čemer so se zatekli k običajnemu alibiju, da je sredstvo prišlo na tržišče šele po sedmih letih »intenzivnih laboratorijskih poizkusov« – seveda na živalih, nato so za strupeno zdravilo izdali neoporečno zdravniško spričevalo. Medtem pa so jo številni uporabniki odnesli s težkimi poškodbami na očeh in na prebavnem traktu in številni so umrli.

Poleti 1977 je moral švicarski Multi Ciba-Geigy umakniti z ameriškega tržišča svoj Phenformin, ki so ga približno osemnajst let dajali sladkornim bolnikom. Niso mogli namreč več prikrivati, da so njegovi stranski učinki povzročili smrt približno 1000 ljudi letno. Vseeno je za tem, ko je bilo to objavljeno v tisku, vzhodnonemško farmacevtsko podjetje z dovoljenjem lastnega

zdravstvenega zavarovanja lahko prodajalo svoje zaloge smrtonosnega zdravila proti sladkorni bolezni še celo nadaljnjo leto – vse do 1. julija 1978. K temu so spadali Dipar, Silubin-Retard in Sindatil. Popolnoma očitno ni bilo v ospredju zdravje naroda, temveč dobiček kartela.«*

Farmacevtske prakse

Hans Ruesch v svoji knjigi razkriva farmacevtske prakse. Tukaj je nekaj izvlečkov:

»Sistematično goljufanje, ki ga zagreši vsemogočni kemijski kartel po celem svetu in to v tajnem sporazumu z zdravstvenim varstvom ter na škodo ljudi, raste iz dneva v dan. In vendarle prihaja vedno znova na dan, da »nova zdravila« (v resnici so večinoma stara, enake snovi so samo drugače sestavljene in opremljene z drugimi etiketami) niso samo nesposobna zdraviti bolezni, ki bi jih narava izcelila, če bi ji le dali majhno možnost, temveč povzročajo venomer čisto nove bolezni, ki so bile pred nekaj leti popolnoma nepoznane.«**

»Ni potrebno posebej pojasnjevati pripravljenosti multinacionalk, da vložijo vsa legalna in ilegalna sredstva, ki jih lahko neka znovano uporabljajo, da zvišajo svoj delež na svetovnem tržišču, saj je to običaj vseh trgovinski podjetji, ki so podrejena konkurenci. Prav tako prepričljivo je, da ta podjetja takoj pozabijo na svojo tekmovalnost ter postanejo zavezniki, kadar gre za njihove lastne interese ali če zaslutijo nevarnost.«***

V tretjem delu »Pharma-Story«, »Goljufija z zdravjem«, se najdejo naslovi kot:

»Rak, neizčrpen rudnik zlata – Napredovanje raka – Neozdravljivost zaželena? – Vladajoče gibanje: Profit – Živeti od raka – Nezdravljeni živijo dlje – Zdravljeni do smrti – Evrop-

* Hans Ruesch, Zgodba o farmaciji, Die Pharma-Story, S. 21 ff

** Hans Ruesch, Zgodba o farmaciji, Die Pharma-Story, S. 29.

*** Hans Ruesch, Zgodba o farmaciji, Die Pharma-Story, S. 43.

ska rakava mafija – Ponovno človeški poskusni zajčki – Izkoriščanje revnih.«*

V nazadnje imenovanem poglavju lahko med drugim preberemo:

»Najrevnejše dežele so postale najbolj zaželeni teritorij za izkoriščanje s strani kartela za zdravila. Poplavijo jih z vojsko skrbno izšolanih, v misijonarje zdravja preoblečenih trgovskih potnikov, podkupijo zastopnike ali zavajajo državne uslužbence in jim uspe na takšen način v teh deželah poceni prodati tudi še tiste produkte, ki so jih zaradi svoje škodljivosti že zdavnaj umaknili z ostalih tržišč. [...]

V priročniku Mims, ki ga mesečno izdaja britanska farmacevtska industrija, so navedeni stranski učinki pri znanih zdravilih ter slabo prenašanje teh. V izdaji Mimsa za Afriko pa so zdravila, ki so jih odstranili s tržišča v Evropi in Ameriki, ali pa so navedeni odmerki, ki presegajo domnevne varnostne meje. Saj ne obstaja nikakršna nevarnost, da ubogi oškodovani v daljnih deželah tožijo multinacionalko. [...]

Kombiniran antibiotik (Streptomycin/Penicillin), ki se imenuje Combiotic, priporočata angleško in ameriško podjetje brez izjeme pri vsaki bolezni, celo pri vrezninah! Vendar je zelo toksičen za ušesa in ledvice in pomeni veliko nevarnost za ljudi, ki so dovzetni za tuberkulozo. Izdeluje ga ameriška firma Pfizer am Ort, čeprav je v Ameriki že deset let prepovedano. [...]

Novembrska izdaja 1979 ameriškega časopisa »Mother Jones« je namenjena zlasti trikomi neloyalnega nižanja cen znotraj proizvajalcev zdravil ter opisuje, kako njihovi uslužbenci veliko pod ceno prodajajo nevednemu prebivalstvu nerazvitih držav neštete kemijske proizvode, ki so v državi, od koder izvirajo, že zdavnaj prepovedana ali pa se prodajajo brez opozoril, ki jih mora priložiti proizvajalec zavitka lastne dežele.

Pred nekaj leti je dr. Milton Silverman, docent farmakologije na Medicinskem centru kalifornijske univerze v San Franciscu, izbrskal uničujoče dokaze o tem, ki pa so žal imeli le majhen uč-

* Hans Ruesch, Zgodba o farmaciji, Die Pharma-Story, S. 10 f.

nek. Z dvema sodelavcema je naredil primerjave o tem, kako se reklamirajo na eni strani nekatera pomembna sredstva, za katera je potreben recept v Ameriki ter po drugi strani za zdravnike Latinske Amerike, ki je priljubljeno igrišče za interese kartela zdravil. Tukaj so primeri originalne raziskave:

Antibiotik Tetracyclin, ki se uporablja pri različnih infekcijskih obolenjih, proizvajalec je Lederle Laboratories. V ZDA navedena tveganja in stranski učinki: bruhanje, driska, vrtoglavica, želodčne motnje, izpuščaji, poškodbe ledvic, možne poškodbe zarodka. V Srednji Ameriki in Argentini navedena tveganja in stranski učinki: nobena.

Kontracepcijske tablete Ovulen, proizvajalec G. D. Searle Co. V Ameriki navedena tveganja in stranski učinki: vrtoglavica, izpadanje las, živčne motnje, zlatenica, povišanje krvnega tlaka. V Braziliji navedena tveganja in stranski učinki: nobena.

Imipramin, sredstvo proti depresiji, proizvajalec Hersteller Ciba Geigy. V Ameriki navedena tveganja in stranski učinki: stanja napetosti, kap, spotikanje, blaznost, nespečnost, brezčutnost okončin, motnje vida, zaprtje, srbečica, vrtoglavica, bruhanje, pomanjkanje apetita, driska, znojenje. V Srednji Ameriki, Braziliji in Argentini navedena tveganja in stranski učinki: nobena.

Te informacije in še mnogo podobnih so bile vzete iz »The Physician's Desk Reference«, standardnega priročnika za ameriške zdravnike, ki vsebuje obvestila proizvajalcev zdravil o njihovih proizvodih ter primerljiva inozemska navodila.

Tako napreduje genocid proizvajalcev zdravil »naprednih« narodov nad »nerazvitimi« državami.«*

Zastrupljanje človeškega telesa

12. julija 1949 je prišlo v hiši na Wilhelmsplatzu 7 v Herfordu do razgovora med Brunom Gröningom ter nekaterimi predstavniki delovne skupnosti raziskovalne družbe »Pharmadyn e. V.«. Pogaja-

* Hans Ruesch, Zgodba o farmaciji, Die Pharma-Story, S. 147 - 153.

li so se o sodelovanju med »Prstanom prijateljev Bruna Gröninga« in delovne skupnosti. Njihov predsednik, prof. dr. Berndt, je v razgovoru med drugim izjavil:

BERNDT: »Med ljudmi smo nameravali povzročiti evolucijo. Ne odpravljanje delnih simptomov, marveč pospeševanje: odpravljanje temeljnega zla. Zakaj: danes imamo izrojenost tal, rastlin in živali – in preko živil izrojenost ljudi. [...] Preko te metode nenehnega dodajanja strupov za zmanjšanje bolečin in ohranitev neke blago rečeno, zelo sposobne, materialno naravnane kemijsko-farmacevtske industrije, se je popolnoma izgubila osveščenost človeka, da je narava prva in zadnja, ki mora dajati človeku najvišje, da ohrani njegovo zdravje, oz. ga ponovno vzpostavi. [...]

Človek danes s pomočjo visoko razvite medicinske znanosti dosega višjo starost, to pomeni smrtnost se premakne na višjo starostno stopnjo, toda zdravstveno stanje je bistveno slabše kot nekoč. Mnogo bolezni se kot takšne sploh ne prepoznajo, ker se ne razišče njihovega nastanka, temveč se zatira vedno bolj samo drugo, namreč bolečino kot simptom. [...]

Predvsem vas, gospodinje, želimo opozoriti na to, s čim vašim otrokom in vaši družini dovajate strupe, industrijske sulfate (v javnosti so že ožigosani kot povzročitelji raka) preko zdravil, konzervansov za zelenjavo in sadje, preko sredstev za zatiranje škodljivcev. S strupi se škropijo drevesa, sadje se je surovo ... kaplja na kapljo kamen izvotli, vse dokler organizem ni več sposoben izločiti strupov in nima več dovolj razvitega obrambnega mehanizma pred infekcijskimi boleznimi ...

GRÖNING: Kri je pri devetindevetdeset odstotkih vseh ljudi zastrupljena. Najprej spremenim kri, naravnost zakrknjena je v telesu, nima več pravega pretoka, miruje. Kri je zastrupljena.

BERNDT: Preko napačne prehrane se človeški organi napolnijo s strupi, proti temu se je treba boriti. V ta namen je bila ustanovljena študijska družba »Pharmadyn e. V.«, ki naj bi gledala pod prste industriji, ki se ne strinja, da bi se gospodinji prodajalo nestrupene testenine, konzerve s sadjem, zelenjavne kon-

zerve itd. Moralo bi priti tako daleč, da bi gospodinja zahtevala nestrupena in za zdravju nujno potrebna živila. Kajti kopiči se: vsak požirek obarvane substance poveča vsoto strupa v dedni zasnovi, dokler ni doseženo število, ko se pojavi rak. To se lahko zgodi šele v tretji, četrti generaciji. Toda noben zakonski par ne spravi na svet otroka, da bi mu že dodelil smrtno kal.

Borbe, ki jih vi gospod Gröning vodite in smernice, ki jim sledite, so tako rekoč paralelne našim prizadevanjem. [...]

GRÖNING: Še vedno trdim, da je osnovni vzrok vseh bolezni v tem, da se ljudstvo ohranja umetno. Sem človek, ki ni študiral in ni tekal za znanostjo, temveč sem to sam izkusil in dobil navdih za to. Do tega spoznanja sem prišel, čeprav nisem zdravnik. Umetnost in znanost pravita: Proč od narave, naprej s kulturo, z umetnim. In tukaj so vzroki bolezni. Kriva je industrija. Izdelala je sredstva, da bi človeška telesa popolnoma zastrupila. Zdravnikom sem vedno govoril: »Vsepovsod je umor – umor – umor! Gospod doktor, vi ste distributer za izdelovalce zdravill!«

Še vedno sem za naravna zdravilna zelišča. Narava daje človeku vse preko tega, kar nam je Gospod Boga dal rasti. Zakaj vse umetno izdelovati!? Iz česa so izdelani ti pripravki? Iz vseh mogočih reči! Teh sestavin človeško telo nikakor ne more prenesti. Če gre danes nek bolnik k zdravniku ter dobi nekaj predpisano, je vedno rečeno: za to – namesto proti temu! [...]

Zastopam stališče, da ljudem vse pojasnim, preidem k dejstvu, da jim pokažem vse škodljive stvari. [...]

Stran z umetnimi gnojili – stran z umetnimi zdravili. Kajti – kdo je bil prvi zdravnik in kaj je bilo prvo zdravilo: narava!«

Poskusi na živalih samo alibi

Hans Ruesch navaja, da je najvažnejši vzrok za neuspeh farmacije uvedba poskusov na živalih. So zgolj varljivo zavarovanje kartelov pred možnimi škodnimi primeri. V resnici se testi, ki se delajo na živalih, ne morejo prenesti na človeka.

»Dva grama Scopolamina ubije človeka, toda psi in mačke lahko prenesejo stokrat večji odmerek. Ena sama Ananita phalloides (zelena mušnica) lahko iztrebi celo družino, nasprotno pa je za zajca, enega najbolj priljubljenih poskusnih živali, zdrava hrana. Ježevci lahko brez škode poje naenkrat toliko opija, kot ga pokadi odvisnik v dveh tednih, in lahko ta opij poplakne z veliko količino cianovodikove kisline, ki bi zadostovala, da se zastrupi cel regiment vojakov. Ovca lahko poje zelo velike količine arzena, tako priljubljenega strupa tistih, ki želijo ubijati. Morfij, ki ljudi pomirja in omamlja, povzroči pri mačkah in miših manično vzbujenost. Po drugi strani lahko naš ljubeček mandelj ubije lisico, naš navaden kuhinjski peteršilj je strup za papagaje in naš visoko cenjeni Penicilin gladko ubije našega ljubljenega morskega prašička.

Seznam bi se lahko poljubno daljšal, toda naj navedeni primeri zadostujejo, da se pokaže, da ne more biti nobenega zanesljivega testa za nova zdravila – za katera poleg tega še ni nobenih potreb – kot so poskusi na živalih. Tako imenovane zdravstvene oblasti in raziskovalci to tudi prav dobro vedo. Kljub temu ponujajo medijem in javnosti vedno znova isto juho: želite, da preizkušamo nova zdravila na vaših otrocih?

Vendar so vsi sintetični izdelki resnično škodljivi in vsi novi preparati se zaradi tega preizkušajo na vas in vaših otrocih, in sicer nenehno, kajti poskusi na živalih, ki – ne moremo dovolj pogosto ponavljati – služijo samo alibiju, sploh ne morejo dati odgovora ali še huje, privedejo do napačnih rezultatov, kar se tiče delovanja na ljudi, do napačne resolucije. ZA TO PRAVILO NE OBSTAJA IZJEMA!

Ravno nasprotno, danes so katastrofe z zdravili vedno večje, med tem ko jih pred sprejetjem zakona o obveznih »varnostnih testih« z živalmi sploh ni bilo. Vedno pogostejše terapevtske nesreče so torej neposredni rezultat zelo razširjenih poskusov na živalih.«*

Danes je mučenje in ubijanje živali zakonsko predpisano. Ubije se na milijone živali. Dobiček ubije vsak pomislek. Se v teh dejanjih ne

* Hans Ruesch, Zgodba o farmaciji, Die Pharma-Story, S. 18 f.

more prepoznati, kakšna moč stoji za farmacijo in medicino? Niso na delu lažni preroki? Ima to še kaj opraviti s spoštovanjem do življenja? Se ne glasi Božja zapoved »Ne ubijaj!«?

Poskusi na živalih so zločini nad življenjem. Ampak Bruno Gröning je dejal:

»Bog je življenje samo.«

Katastrofe namesto uspehov

Življenje je sveta dobrina, ki bi jo morali ljudje varovati in ne uničevati. Milijonsko ubijanje živali v farmacevtskih laboratorijih ni v nika kršnem razmerju z domnevnimi uspehi. Nasprotno, izkazalo se je, da je iz večine uspehov kasneje nastal katastrofalen neuspeh. Hans Ruesch poroča:

»Že v času, ko so se na obzorju pojavili prvi opozorilni znaki, je časnik Time v svoji izdaji 23. februarja 1962 poročal, da je po »triletnih poskusih na živalih« prišel na tržišče Thalidomid.

1. avgusta 1958 je zahodnonemški proizvajalec Chemie Grünenthal 40.000 nemškimi zdravnikom poslal okrožnico, v kateri je označil Contergan (Thalidomid) kot najboljše pomirjevalno sredstvo za noseče in doječe matere, ker njegova uporaba ne predstavlja tveganja niti za mamo niti za otroka.

Oktobra leta 1961 je angleška lastnica licence, Distillers Company, po nekaj obsežnih poskusih na živalih na angleško tržišče dala Thalidomid z imenom Distaval, s sledečim zagotovitvijo:

»Distaval je popolnoma neoporečen in se lahko daje nosečim ženskam in doječim materam brez stranskih učinkov za mamo in otroka.«

Decembra 1970 se je končal najdaljši sodni proces v Nemčiji tako, da se je postopek proti Chemie Grünenthal opustil. Dolga vrsta mednarodno priznanih zdravniških strokovnjakov je pričala, da poskusi na živalih niso za ljudi nikoli odločilni, s čimer so Grünenthal razrešili sleherne odgovornosti za tragedijo.

So eksperimentatorji na živalih ponovno odpovedali ali so morda zardeli in opustili svoje lahkomišelnosti metode ter se v noči naskrivaj odplazili proč? Daleč od tega! Samo tarnali so, da potrebujejo še več denarja, da ponovno popravijo škodo, ki so jo povzročili.

Primer Thalidomid bi moral enkrat za vselej zaključiti z vsemi poskusi na živalih. Toda v nasprotju z vsako logiko, naravnano samo na dobiček in popolno nespoštovanje varnosti potrošnikov, se je delalo vedno več poskusov na živalih – z lahko predvidljivim katastrofalnim rezultatom.

Primodos, Amenoron-forde, Duogynon in Debendox predstavljajo še nadaljnje Thalidomidne tragedije po celi Evropi.«*

Zdravnikom to ni dano

Zdravje je najvišja človeška dobrina, ki nam jo je dal Bog in do katere ima vsak posameznik naravno pravico. Vendar farmacija in medicina dobro služita na račun dobrega počutja, oz. človeškega trpljenja. Ne zdravje naroda, odločujoč faktor je dobiček. Zaradi tega znanost ne raziskuje zdravja, ampak bolezen. Tudi zdravniki ne verjamejo v ozdravljenje, temveč iščejo bolezen, zlo. Bruno Gröning je nekoč dejal:

»Ne iščite! Kdor išče, ta tudi najde. Če bolezen iščete, jo tudi najdete.«

Človek naj teži k Dobremu, ne k slabemu. Iskati mora zdravje, ne pa bolezní. Bruno Gröning je dejal na drugem mestu:

»Iskalci izcelitve so iskalci Boga. Pomagati je ljubezen.«

Zdravniki naj bi človeškega telesa ne preiskovali zaradi bolezní, ampak naj bi skupaj s svojimi pacienti verjeli v izcelitev, vendar naj izcelitev iščejo tam, kjer jo lahko tudi najdejo: pri Bogu! Bruno Gröning:

* Hans Ruesch, Zgodba ofarmaciji, Die Pharma-Story, S. 38 f.

»Noben človek ne more izceljati, ampak Eden in Edini, Bog.«

Samo tako lahko zdravniki pomagajo svojim pacientom. Vse ostale poti medicine bodo poniknile v pesku in vse raziskave bodo ostale neučinkovite. Kako bi sicer bilo mogoče, da bi število umrlih za rakom od vseh smrtnih primerov v ZDA leta 1968, iz slabih sedemnajst odstotkov lahko leta 1985 naraslo na petindvajset odstotkov? Le če zdravniki spoznajo, da je Bog največji zdravnik in to vero prenesejo dalje na svoje paciente, lahko učinkovito pomagajo. Bruno Gröning je 31. avgusta 1949 dejal:

»S tem nisem hotel reči, da so zdravniki, ki so morda naredili vse, da vam pomagajo, bili slabi, ker niso mogli pomagati. Ne. Zdravnik je naredil vse, da bi vam pomagal. Zdravnikom ni dano pomagati vsem, ki pomoč pričakujejo.

Vendar je treba povedati, da je edini zdravnik, zdravnik vseh ljudi, samo naš Gospod Bog.«

b) Gen: Človek sam želi biti Stvarnik

Enako kot se pod krinko, da je to v blagor človeštva, izvajajo poskusi na živalih in farmacevtske raziskave, tako je zadnja desetletja pod isto pretvezo nastalo novo raziskovalno področje: genska tehnologija.

Genska terapija

Raziskovalci se bahajo, da so prodrli na področja, ki jim omogočajo, da posežejo v stvarjenje Stvarnika. Človek je na najboljši poti, da sam odloča, katere živalske vrste bodo v bodoče živele, katere vrste rastlin in – kakšni tipi ljudi!

Z manipulacijo genov se lahko ozdravijo bolezni, ki so doslej veljale za neozdravljive. Odpirajo se možnosti, ki človeku dovoljujejo, da postane gospodar nad življenjem in smrtjo. V pokrajinah sveta, ogroženih z lakoto, bi se lahko s tehnologijo genov manipuliralo živalske in rastlinske vrste in se tako poskrbelo za nujno potrebno hrano in vsi ljudje bi lahko zrlili v srečno prihodnost – ali pa?

V članku z naslovom »Genski razpršilec iz pločevinke« je 24. februarja 1992 »Der Spiegel« poročal:

»V laboratorijih molekularnih biologov dozoreva neka nova metoda zdravljenja: genska terapija. Bolnike, ki so zboleli za mukoviscidozo, bi lahko rešila pred zadušitvijo, obolele na jetrih pa pred srčnim infarktom. V ZDA bo sedaj nekemu komercialnemu podjetju prvič dovoljen poseg v človeške gene. Dolgoročni cilj: genska terapija proti aidsu. [...]

Mukoviscidosa je v Evropi najpogostejša dedna bolezen in doslej je veljala za neozdravljivo.

Toda zdravniki si že v naslednjih letih od nove terapije obetajo napredek v zdravljenju dednih bolezni. »Smrtonosni gen«, ki povzroča bolezen, je »obkoljen«, razlaga Time. Robert Beall, predsednik ameriškega sklada mukoviscidose, razlaga ambiciozni cilj svojega združenja, da bo do »konca tega stoletja« ta problem rešen.

Genska terapija naj bi bila čarobna formula, na kateri slonijo vsa ta upanja. V sedemdesetih letih so molekularni biologi razvili molekularno orodje, dedni material, ki se lahko razreže in ponovno na novo zlepi skupaj. Sedaj je njihov cilj zdraviti dedne bolezni pri ljudeh tako, da popravijo napake v genetski zgradbi.«

V nadaljevanju je opisano, kako se lahko z gensko terapijo dosežejo »revolucionarni« uspehi. Pred očmi raziskovalcev se odpirajo novi sveti. Odrešitev iz steklenice: samo še vprašanje časa? Zdi se, da genska terapija odpira pot, po kateri se bodo lahko nekoč z Zemlje pregnali stiska, trpljenje ter beda, in nastal bo lahko čist svet. Toda ali ni ta vizija varljiva? »Der Spiegel« javlja prve pomisleke:

»Toda prav raznolikost idej kaže, kako daleč je še do tega, ko se bodo sanje industrije uresničile, da bodo gene uporabili kot masovna zdravila. Znanih je več sto dednih bolezni in odkrivajo se vedno nove. Skoraj za vsako bolezen je potrebno razviti lastno metodo.

Pri tem se tudi raziskovalci sami zavedajo, s kako ogromnimi tveganji in negotovostjo je povezana njihova nova metoda. [...]

Kljub vsem tem dvomom se je dirka s časom za bodoči trg že pričela. Pomembna predpostavka je patentna pravica na spremenjenih genih. Že v preteklem letu so NIH-raziskovalci sprožili proteste po celem svetu, ko so zahtevali patente za 347 genov.

Sedaj, tako napoveduje Inštitut v Bethesda, želijo dodati: NIH-raziskovalci želijo patentirati 2375 novih človeških možganskih genov.«

V ozadju genske tehnologije stoji industrija. »Bitka s časom za bodoče tržišče« se je že pričela. Vse je le posel. Ne gre za blagor ljudi, temveč za denar.

Patentiranje življenja

Patentiranje genov (»možganskih genov«!) je razlog za resno zaskrbljenost. Ta lahko daleč preseže vse bojzani Georga Orwella (»1984«). Mogoče bodo v bodočnosti celo podeljevali patente za določene vrste

ljudi. Mogoče bomo lahko kmalu kupovali industrijsko pridelane sužnje, ljubimce, intelektualce ali človeške borilne stroje. To zveni utopično, toda groza, kaj so si človeški možgani sposobni izmisliti, očitno ne pozna nobenih meja.

13. maja 1992 je Evropski patentni urad dodelil patent za gensko manipuliranega sesalca: tako imenovano »rakasto miš«. Miš, ki je bila genetsko »opremljena« z rakom na prsih in skupaj s svojimi potomci obsojena na kruto bolezen. »Proizvedena«, da bi bila mučena in na okruten način ubita v živalskih raziskovalnih inštitutih. Z navideznim ciljem zdraviti ljudi, vendar gre dejansko samo za narediti bolno, da bi se na okruten način ubilo. Kje je ostalo strahospoštovanje do življenja? Kje strahospoštovanje pred Bogom?

Bruno Gröning je dejal:

»V vsakem živem bitju je Bog. Bog je resnično vsepovsod – le, da je v nekaterih manj, v drugih bolj, to pomeni, da je v vsakem bitju samo toliko življenja, kolikor ga je zanj določil Bog; toda On je v vsem – vsepovsod!«

Kaj delajo ljudje z Bogom v poskusnih laboratorijih? Zagotovo ga ne morejo videti, toda življenje, ki ga počasi in z velikimi mukami iztisnejo iz živali, to je Bog.

In sedaj ljudje »iznajdejo« živa bitja, ki so že vnaprej obsojena na smrt. Njihov edini smisel življenja je v tem, da se mučijo ter se žrtvujejo »v dobro človeštva«. To je umor in umor ostane umor, kljub vsem lepim besedam.

V dobro človeštva?

Kot motiv genske tehnologije je naveden blagor človeštva. Sporočila, v katerih hvalijo »revolucionarne« uspehe novih raziskav, naj bi vplivala na razpoloženje javnosti. Milijoni se potrošijo za reklamne kampanje.

Le kako bi sicer prišli do živega tem številnim boleznim? Naj bi zaradi nekih malenkostnih pomislekov pustili neizkoriščeno tako velikansko možnost? Kdo vendar prevzema odgovornost do ljudi, ki naj

bi jim pomagala genska terapija? In kdo odgovarja za finančni izpad? Genska tehnika je tehnologija prihodnosti!

Tako in podobno se argumentira. Za reklamo se pridobiva znane osebnosti javnega življenja. Celo škofi govorijo v prid genske tehnologije in jo reklamirajo!

Ostane samo vprašanje: So iskreni dobri nagibi, ki so jih navedli? Ali ne služi vsak raziskovalec v prvi vrsti svojemu koncernu, ki za visoko plačilo pričakuje ustrezne rezultate? Ali se ne trudi vsak koncern hitreje doseči konkretnih rezultatov kot konkurenca? Vsako podjetje želi s svojim izdelkom prigospodariti največji možni dobiček – tako ali drugače. Torej ne gre toliko za blagor revežev kot za profit industrialcev. Vse skupaj je zelo obetaven dobičkonosen posel.

Poleg tega je preteklost pokazala, da se novi dosežki vselej zlorabljaajo v vojaške namene. Vse se raziskuje z negativne, uničujoče strani. Atomsko orožje, biološko orožje, kemijsko orožje – ali v bodoče tudi genetsko orožje?

V javnost prodirajo velika obvestila o domnevno velikih uspehih na medicinskem področju. Neuspehi nikakor. Prav tako ne nevarnosti, tveganja ali rezultati vojaških genskih raziskav.

Zmanipulirana resnica

O manipulaciji javnega mnenja s pomočjo farmacije poroča Hans Ruesch v 5. delu svoje »Pharma-Story«. Z naslovom »Veliko pranje možganov« dokončno pretrga fasado navidezne človeške ljubezni farmacevtske industrije. S prstom kaže, kako to, kar prodira v javnost, dirigirajo farmacevtski koncerni in mediji imajo samo vlogo megafona. S pomočjo velikih oglasov, reklam itd. si je farmacija »kupila« večino medijev. Če želijo novinarji razkriti nepravilnosti in poročati drugače, kakor (lažno) trdi farmacevtska industrija, lahko po eni strani računajo na represalije in po drugi strani bodo komaj našli radijsko ali televizijsko postajo, ki bi bila pripravljena, da sprejme takšen artikel ali oddajo. O nepravilnostih, škodi itd. se lahko razpravlja samo v dogovoru s farmacijo.

Pod naslovom »Nakup javnega mnenja« piše Ruesch ob zaključku:

»Propaganda s pomočjo sistematičnih in skrbno načrtovanih napačnih navedb ter izkrivljanje ali zatiranje informacij masovnih medijev je za naše tako imenovane demokrate, kamor se zateče večina ljudi, veliko bolj žalosten pojav, kakor je diktatura, v kateri mediji sploh ne zahtevajo svobode govora in prebivalstvo sprejme to kot samoumevno, da se na vsa poročila, naj bodo od tu ali iz inozemstva, gleda skeptično. Nasprotno, večina meščanov demokracije je prepričanih v to, da informacije, ki jih širijo masovni mediji, sploh pa uradne službe, ustrezajo resnici. V resnici je to strašna prevara.

Podobno kot pri New York Timesu, pri Readers Digestu in vseh drugih vplivnih publikacijah, ki se upirajo objaviti nasprotna stališča velike in močne medicine, ki zavaja javno mnenje, tako je tudi v večini ostalih dežel. V Cape Timesu 28. junija 1977 poziva dr. Christiaan Barnard nasprotnike poskusov, naj mu pokažejo, kako naj bi medicinska znanost v preteklosti dosegla napredek brez poskusov na živalih ali kako lahko pričakujejo, da bo delala v prihodnosti. SAAAPEA, Južnoafriška antivivisekcijska liga je na vprašanje odgovorila, toda Cape Times, ki Barnarda seveda ni cenzuriral, je prečrtal vsa najpomembnejša mesta v odgovoru, čeprav ga je zahteval.

Niti en priznan evropski časopis ne ravna drugače. 29. julija 1977 je Pariški dnevnik Le Figaro objavil članek, katerega naslov je že napovedal trend: »Ali morski prašički ali človek«. Podpisal ga je nek profesor J. P. Cachera. Bil je prava himna poskusom na živalih in je vseboval vse že davno ovržene klišeje zagovornikov poskusov. Človeštvo – sklep je bil očiten po branju – je mogoče rešiti samo s poskusi na živalih. In najhujše neuspehe moderne medicine se interpretira kot odmevne uspehe.

Redakcijo so poplavili s protestnimi pismi, vendar je objavila samo dva od teh, oba zelo cenzurirana. Eno od predsednika francoske antivivisekcijske lige, ki je bil istočasno ustanovitelj (od 1953) in predsednik svetovne koalicije za odpravo poskusov na živalih, Jean Durantou de Magny, drugo pismo je bilo od moje

malenkosti. Čeprav sem se trudil odgovor oblikovati še posebej kratko in jedrnato, da bi se izognil običajnemu črtanju, so bila najvažnejša mesta izbrisana; med drugim ponudba, da vsakemu bralcu Figara na njegovo željo pošljem brezplačno kopijo prvega francoskega izvoda Tehničnega poročila CIVIS, ki med ostalimi pomembnimi informacijami podaja tudi izjave prič 150 zdravniških kapacitet z vsega sveta, ki so poskuse na živalih označili ali jih obsodili kot največjo znanstveno zablodo.

Vodilni časniki drugih evropskih dežel se do zdaj praviloma niso obnašali nič drugače.«*

Umetno: Poseg v živo

Človek poskuša s pomočjo genske tehnologije vplivati na dejanje stvarjenja. Raziskovalci verjamejo, da so našli pot, s katero lahko ustvarijo sami sebe. Ljudem se zdi mogoče, da posežejo neposredno v področje živega. Toda – kam nas bo to pripeljalo?

Ko se vprašamo, kakšne posledice bo imelo, če bodo ljudje posegli v živo, v naravo, potem moramo ugotoviti, da iz tega vedno sledi stiska, smrt in razdejanje. Človek je vedno znova poskušal vsiliti svoj racionalni, logični red, naravo podrediti zakonu tržišča. In s kakšnim rezultatom?

Iztrebljanje mnogih živalskih in rastlinskih vrst (»Ocenjuje se, da je ekološka stopnja izgube trenutno znaša tri vrste na dan.«**). Uničenje mnogih pomembnih bioloških ekosistemov; nastajanje in večanje puščav; izumiranje gozdov in s tem pogojena nevarnost za gorski svet zaradi zdrsov pobočij itd.; zaradi umetnih gnojil in kislega dežja zastrupljena tla; onesnaženje zraka in vode; nastanek ozonske luknje nad južno hemisfero in morda še eno nad severno; izginjanje zemeljskega magnetizma in itd. Ali se ne bi nad tem zamislili?

Kakšno nevarnost predstavlja današnji človek za Zemljo in vsa njena živa bitja! In sedaj še genska tehnologija kot krona znanstvene razisko-

* Hans Ruesch, Zgodba o farmaciji, Die Pharma-Story, S. 204 ff.

** Jonathan Schell, Usoda Zemlje, Das Schicksal der Erde, Piper, München, ⁵1982, S. 130.

valne utvare. Ali ni življenje znotraj narave na milijone let brezhibno funkcioniralo, dokler ni človek mislil, da mora poseči? In sedaj hoče sam vplivati na akt stvarjenja, rastline, živali in, če bo le mogoče, tudi manipulirati človeka po lastni presoji! Ali lahko narava to še prenese?

Znanost si domišlja, da lahko človeštvo osvobodi vseh stisk. V resnici pa je sama tista, ki širi stisko in življenjsko ogroženost. Umetno je v človeški zavesti spodrinilo naravno ter grozi, da jo bo v bližnji prihodnosti vrinilo tudi znotraj narave, toda tega ekološka zgradba Zemlje ne bi več prenesla. Prej kot slej bo morala narava kapitulirati.

To niso zastrašujoče apokaliptične vizije, da bi netile strah, to so dejstva. Življenjski prostor Zemlja stoji pred kolapsom. Nekaj se mora zgoditi, in sicer hitro.

Ljudje morajo radikalno spremeniti svoj način razmišljanja. Če bodo delali dalje kot doslej, zastupljali zrak, vodo in tla, bo moral ta način življenja slej kot prej voditi v katastrofo.

Znanost je na koncu svoje poti. Dokazala je svojo nesposobnost. Njena napaka je v tem, da poskuša preoblikovati stvarjenje, ne da bi se ozirala na Stvarnika, ne da bi poznala zakone stvarjenja. Trudi se naravno nadomestiti z umetnim: naravo s kulturo, Stvarnika z znanostjo. S pomočjo genske tehnologije hoče človek sam sebe privzdigniti v Boga in seme umetnega dokončno položiti v rastline, živali in človeka. Toda na tej poti ne bo našel rešitve iz stiske. Če bo želel ohraniti pomoč, potem se bo moral obrniti in ponovno posvetiti Bogu. Bruno Gröning je rekel:

»Človek je tisoče let hodil po poti stran od narave, stran od vere v našega Gospoda Boga. Vsak je mislil, da se lahko uveljavi sam: »Vsak je mislil, da bomo sedaj, ko smo na tej Zemlji, vse naredili tako, kot želimo in si bomo že znali pomagati. Toda jaz vam povem, On sam je in bo ostal največji zdravnik vseh ljudi!

In kdor misli, da se lahko izogne naravi, ki jo je Gospod Bog tako lepo ustvaril za ljudi, ta naj odide, kamor hoče. Mislili so, da se lahko eden razlikuje od drugega, s tem, ko obrne hrbet naravi in se vzpenja po stopnicah kulture, umetnega. Tu je napaka, tukaj je vse, kar človeku manjka: narava. Nazaj k naravi!

Nazaj k našemu Gospodu Bogu! Nazaj k veri v našega Gospoda Boga! Nazaj k veri v Dobro v človeku!»

Delne resnice kot temelj znanstvenega delovanja

V svoji knjigi »Luciferjev poseg po živem« pojasnjuje dr. med. Erwin Gamber, kako znanost škoduje naravi, človeku in celotni Zemlji:

»Danes določa življenje, gospodarstvo, naše prehranjevanje, sliko naše domovine, videz Zemlje, delovanje na osnovi spoznanj delnih resnic. Fizika, kemija in tehnika znatno posegajo s tem delnim znanjem v prvobitno strukturo vsega živega. Motor premaga vse, kar se mu zoperstavi, večinoma ga krmili ošaben duh. Toda kam vodi ubrana pot? Vsepovsod se že zastrašujoče kažejo obrisi. Znanost je v živem bitju spoznala stotine posameznih procesov. Toda tisoči so ji še prikriti. Vendar ko bo zajela tudi njih, se bo zavedala, da se ji odpira novih deset tisoč. Seveda se v živih bitjih odvijajo posamezni procesi po kemijsko-fizičnih zakonih. Te je znanost doumela in to je dobro. Toda istočasno gre vedno tudi za celotno živo bitje. Toda tega znanost ne more nikoli dojeti. Delovanje posameznih procesov in istočasno celote ni vedno paralelno, ampak skupno. Tudi se ne pusti ločiti, prav zaradi tega, ker je to zakon živega in bo ostal večna skrivnost.

Znanosti bo vedno šlo tako kot kmetu, ki je hotel sam narediti vreme. Takrat mu je Bog Oče prepustil vpliv nad vremenom ter ga posadil na svoj prestol. Kmet je opravljal svoj posel zelo dobro. Sonce je sijalo ob pravem času in tudi dež je prišel pravočasno. Pozabil ni niti na izmenjavo mraza in vročine, poletja in zime, dneva in noči. Poslal je tudi roso in neurje in letina je bila kmalu veličastna. Toda, ko je kmet pšenico požel in jo hotel omlatiti, je bilo klasje prazno! Zakaj? Kmet je pozabil na veter, ki bi žito oprašil in s tem tudi oplodil.

Vendar znanost ne vidi posledic svojega enostranskega in slabo premišljenega upravljanja. Znanost vedno dela tako, kakor da pozna vse skrivnosti in medsebojne povezanosti. [...]

Iz spoznanj številnih delnih resnic na področju živega zdravimo danes bolne ljudi, bolne živali in rastline. Iz tega delnega znanja proizvajamo našo hrano, ki je popolnoma drugačna od tiste, ki nam je bila na začetku namenjena. S tem delnim znanjem posegamo v strukturo narave in tal. Zagotovo ne moremo reči, da je bil pri kmetu pomembnejši veter od sonca in dežja. Toda smiselno bo ravnanje šele, ko bo vse, kar povzroča nejevoljo, delovalo v medsebojni povezavi. Ampak ljudje nikoli ne bodo sposobni ustvariti tako popolnega medsebojnega delovanja. To moramo z vso ponižnostjo priznati. Da bi sadje resnično lahko zraslo, bi popolnoma zadostovalo, če bi kmet opustil delanje vremena in bi obdeloval samo njivo. Prof. dr. H. Mommsen pravi: »Izcelitev bolezni našega časa se prične z novo duhovno naravnostjo, s spoštovanjem pred stvarjenjem.« [...]

Torej se šele tukaj prične pravo znanje. Prof. W. Kollath pravi: »Tako dolgo, kot se bo človek čutil kot »gospodar«, obstaja nevarnost, da bo upravljal uničevalen princip. Šele ko se bo počutil kot največji služabnik, smemo upati, da bo najbolje izkoristil svoje delovanje: skrbno bo ravnal z življenjem, ki mu je zaupano.« *

Človek je stvaritev, ne Stvarnik

Z gensko tehnologijo človek posega v področje Božanskega, ali kakor se je izrazil Gamber, »živega«, katerega zakonitosti mu z njegovim razumom ne bodo nikoli popolnoma dostopne. Nikoli ne bo mogel v celoti predvideti, kakšne posledice bo imelo njegovo delovanje. Tako npr. piše »Der Spiegel« v svoji izdaji 24. februarja 1992:

»Vsaka genska terapija skriva nevarnost pred rakom. Kajti doslej je bilo nemogoče krmiliti to, na katerem mestu kromosoma bo virus vgradil svoje dedne zasnove. Če aktivira gen, ki povzroča raka ali izključi gen za supresijo tumorja, je lahko posledica razvoj raka. Tako so decembra preteklo leto pri nekem eksperi-

* Erwin Gamber, Luciferjev poseg po živem, Luzifers Griff nach dem Lebendigen, S. 8 ff.

mentu s pomočjo terapije genov NIH-a na treh poskusnih opi-
cah razvili hitro rastoče tumorje. »Prej ali slej«, se boji Anderson,
pionir terapije z geni, »bo pri tem zbolel za rakom človek sam.«

»Verbraucher-Konkret«, informativna služba pobude potrošnikov,
piše 6. novembra 1991:

»Gensko tehnični posegi v organizem lahko povzročijo nove
še neznane substance. Tako so npr. pri Tryptophanu, sredstvu za
spanje v ZDA, nastopili težki stranski učinki do sedaj na 5000
kronično obolelih in 27 že umrlih pacientih, ker se je za izdelavo
zdravila uporabil gensko tehničen »optimiran« bakterijski rod.

Geni, ki so vgrajeni v neko koristno rastlino, se lahko pri izlo-
čanju prenesejo tudi na divje rastline. Nove rastline lahko pod
določenimi pogoji postanejo odporne na svoje naravne sovra-
žnike ter se eksplozivno razmnožijo. Posledica: izostanek žetve,
ponovna uporaba sredstva za »zaščito« rastlin in nepredvidljiva
ekološka škoda.«

Bog je Stvarnik, človek je samo stvaritev. Nikoli ne bo sposoben
življenje bolje in bolj modro oblikovati kot sam Stvarnik. Toda pokli-
can je za to, da vlada Zemlji, v ljubezni in harmoniji z Bogom. Tako
je rekel Bruno Gröning:

»Bog je ustvaril Zemljo kot Raj, človek jo mora ohraniti v redu.«

Človek je Božji otrok in sme Zemljo upravljati v Njegovem
imenu, vendar si ne sme drzniti misliti, da ve in zna več kot
Stvarnik. Toda v tem je napaka našega časa, tukaj je vzrok vse
stiske. Človek misli, da vse zmore sam, brez Boga in potem mora
skozi grenke izkušnje, da ugotovi, da to ne gre. Bruno Gröning:

»Bog je za nas vse in kaj smo mi brez njega? Prepričan vam
pravim, da – nič!«

c) Atom: Zidak življenja

Tudi z raziskovanjem atoma je človek posegel v področja, ki jih s svojim razumom ne bo nikoli popolnoma dojel. S pomočjo atomske energije lahko sprosti sile, katerih posledice ne more predvideti niti si jih ne more predstavljati. Ustvaril je možnost, da v najkrajšem času ugasne vse življenje na Zemlji. Na razpolago so nezaslišane količine uničujoče sile.

Atomsko raziskovanje prikazuje na učinkovit način vse nove dosežke v prvi vrsti z namenom uničevanja. Precej prej, preden so pričele delovati prve nuklearne elektrarne, so se uporabile atomske bombe nad Hirošimo in Nagasakijem. Viden je bil do sedaj neznan uničujoč potencial. Pričela se je nova doba.

Volk v ovčji koži

Danes je v ospredju civilno izkoriščanje atomske energije. Brez tega izvora energije je vzdrževanje blaginje v zahodnem svetu nemogoče. To je »čist« način pridobivanja energije, ki se ne pridobiva na račun surovin naše Zemlje. Toda kako čisto in varno je to koriščenje atomske energije v resnici, kaže incident v Černobilu leta 1986.

Še danes preti resna nevarnost iz mesta takratne nesreče. O njej se sicer molči, vendar še danes lebdi nad človeštvom kot Damoklejev meč. V »zabetoniranem« reaktorju še vse seva. Nevarnosti ni konec, ampak je samo zajezena.

Kako pa je z ostalimi jedrskimi elektrarnami? Človek je tako nadut, da govori, da so obstoječe elektrarne – vsaj v zahodni Evropi – tako varne, da se ne more nič zgoditi. Toda koliko so vredna zagotovila znanstvenikov? Tudi za Titanik so leta 1912 trdili, da je nepotopljiv! Toda navkljub vsem hvalnicam se je luksuzni parnik potopil že na svoji prvi vožnji in potegnil v smrt 1500 ljudi. Danes govori znanost o »nepotopljivosti« jedrskih elektrarn. Nezmotljiva znanost? So znanstveniki medtem spoznali vse skrivnosti življenja in jih razvozlati? Ali

se ne dela tukaj kozla za vrtnarja in volka za ovčjega pastirja? Ne delajo tukaj ljudje nekaj, čemur niso dorasli? Mora človek najprej doživeti radioaktivno sevanje zemlje, preden uvidi? Kako je lahko nekaj dobro, če lahko v sebi skriva tako veliko uničujočo moč, da lahko večkrat ugasne celotno življenje na modrem planetu? Uničenje ni niti dobro niti božansko, je edinole satansko. To bi morali ljudje spoznati. Bruno Gröning se je o atomski energiji izrazil takole:

»Želim na kratko povedati in pravim kot vedno, da je človeška umetnost pri koncu. Dosegla je svoj vrhunec. Tudi moje delo in delovanje sloni na umetni poti. Seveda ne čisto stoodstotno, človeška umetnost ni tako daleč. Toda satan je znal to narediti tako dobro, da je Dobro in slabo, napačno in pravo videti podobno. Tako je tudi satan dal človeku nekaj s seboj na pot, da si lahko naredi umetne stvari. Znanost se je več tisočletij trudila, da bi raziskala stvari med nebom in Zemljo. Ne po naravni poti. Ljudje so se veselili kot otroci, da so uspeli nekaj ustvariti. Toda danes so prišli tako daleč, da lahko vse tudi uničijo. Kajti Satan je naravnano tako, da poskuša ponovno uničiti. In človek se pusti premamiti in poskuša prav tako uničiti. Rekel bom samo eno prav majhno besedico: atom. In to je človeška umetnost in satanska moč in proti temu se borim jaz.«

Princip satana se glasi uničenje, Božansko pa se imenuje rast, izgradnja, življenje. Človek bi se moral ponovno spomniti na višje življenjske vrednote, namesto da se ukvarja s še večjimi uničujočimi močmi. Danes pride na zemljana več eksplozivna kakor hrane. Ali ne bi morali o tem razmišljati? Ljudem se laže, da se atomskemu orožju ni mogoče odpovedati in je potrebno za zagotavljanje miru. Celo po razpadu Sovjetske zveze in Varšavskega pakta se vztraja pri teh trditvah. Kaj pa če takšno orožje pride v napačne roke? Bi se Hitler ustrašil uporabiti jedrsko orožje? Ali ne bi imelo to spet za posledico atomskega napada na zaveznike? Kaj bi diktatorji našega časa počeli s takšnim orožjem? Kaj bi naredile vlade ZDA in Rusije, če bi prišlo do resnega konflikta? Bi se ustrašili in odstopili od uporabe jedrskega orožja? Vprašanja se kopičijo ter dajejo povod za resen strah. Tako piše Franz Alt v svoji knjigi »Mir je mogoč«:

»Na koncu stvarjenja?«

Prvič v zgodovini imajo ljudje možnost zaključiti svojo zgodovino. Toda atomski holokavst ne bi uničil samo danes živčih 4,5 milijonov ljudi, onemogočil bi tudi milijardo bodočih življenj ter obenem izbrisal spomin na vsa prejšnja življenja. Atomski holokavst torej ne bi bil samo smrt sedanosti, temveč tudi smrt prihodnosti in smrt preteklosti. Atomski holokavst bi bil smrt vsakega rojstva in smrt vsake smrti. Günter Anders in Jonathan Schell imenujeta atomski holokavst »drugo smrt«. Prvič v zgodovini ne bi bilo nobenega spomina na prejšnjo generacijo in nobenega upanja več na bodočo. Mrtve bi še enkrat ubili in svojim lastnim otrokom bi naperili pištolo v glavo. Prvič ne bi bilo več nobenega »Partnerstva generacij« (Edmund Burke).

Zločin uničenja današnjega življenja bi še presegel zločin uničenja bodočih generacij. Atomski strategji sploh ne pomislijo na neme, še nerrojene otroke, ki pa bodo na naših krivdnih kontih odločilni faktor, več milijardkratno.

Danes bi lahko v nekaj urah uničili to, kar je raslo štiri milijarde let. Danes pride – to si moramo vedno znova dopovedovati – na človeka več razstreliva kot hrane. Doslej so ljudje poznali samo posamično smrt. Toda danes lahko slutimo kolektivno smrt. V zgodovini je že večkrat vladalo razpoloženje, kakor da je prišel konec sveta, toda apokalipsa je bila običajno povezana z Bogom [...]. Današnje razpoloženje o koncu sveta je brezbožno. Ljudje so zavzeli Božje mesto, sami so v stanju dokončati stvarjenje. »Sedanji ameriški in ruski arzenal, ki milijonkrat presega uničevalno silo Hirošimske bombe, ne izpolnjuje svojega namena – ena dvajsetina bi gotovo zadostovala za zagotovitev najdrzejše teorije zastraševanja.« (George F. Kennan)

Atomski holokavst se ne more natanko opisati, lahko ga samo slutimo. Če bi ga lahko natančno opisali, potem ne bi bilo najverjetneje nikogar več, ki bi ga znal opisati. Ne obstoja nobena nadomestna Zemlja, s katere bi se lahko sproščeno opazoval eksperiment atomskega holokavsta. S to edino Zemljo se sme eks-

perimentirati le toliko kot z ljudmi. Jonathan Schell: »Zemlja je nenadomestljiva enako kot posamezen človek, sveta je kakor on«.

V dosedanji zgodovini je tveganje vedno ostajalo v okviru nadaljnjega življenja. Toda možno uničenje planeta Zemlje ogroža vse življenje.

Mnogi odvrnejo: vse to je le možnost, ni nobene sigurnosti. Samo možnost? Koliko zavarovanj sklenemo v našem privatnem življenju, da bi bili oboroženi proti vsem mogočim nesrečam! Kdor je dojel, da je možnost atomskega holokavsta lahko resničnost, se mora braniti. Politika, ki zasluži takšno ime, se s stvarjenjem ne sme igrati. Če bomo to igro izgubili, ne bomo dobili nobene nove priložnosti. Tudi če je atomsko uničenje intelektualno samo možnost: politično in moralno se mora ta možnost smatrati kot realnost, sicer se ne moremo uspešno boriti proti nevarnosti. Atomski holokavst bo potem ostal možnost samo takrat, če bomo to možnost dojeli kot nevarnost.

Rešitev je lahko samo osvoboditev od te nevarnosti. Znanja o izdelavi atomskega orožja ne moremo ponovno odpraviti. S tem moramo živeti. Toda nevarnost je prevelika, da bi lahko z atomskim orožjem še dalje živeli. Za stalno lahko z vedno bolj zapleteno atomsko tehniko samo umremo. Edina priložnost za preživetje je zavestno soočenje z nevarnostjo.

Atomsko ogroženost je ekološka ogroženost, ogroženost celotnega stvarjenja. Atomaska bomba je vrh naše civilizirane ledene gore. Napredek civilizacije, je rezultat aktivnosti proti naravi (David Carver). Odkar ne živimo več na naraven način [...], to kompenziramo nevede s strmenjem za denarjem in oblastjo. Vrh kompenzacijskega življenja je atomaska bomba, katere eksistenca ni nova, njeno nevarnost pa smo odrinili. Toda to, kar odrinemo, se bo nekoč ponovno pojavilo.

Biti človek pomeni biti udeležen pri stvarjenju. Ta naša udeležba je danes zaradi atomskega orožja sporna. Upanje, da se bo nuklearni holokavst s pomočjo diplomatskih sporazumov in s pametjo preprečil, je varljivo ter oporeka vsem dosedanjim

izkušnjam. V času Tretjega Rajha smo lahko doživeli, kako malo pomaga razum, če vlada »banalnost zla« (Hannah Arendt). Atomski holokavst bomo preprečili s spravo ter s pomočjo ljubezni do sovražnika ali pa ga sploh ne moremo preprečiti. Skupna količina jedrskega orožja je izraz gigantskega, edinstvenega, dolgo urjenega in dolgo zajezenega sovraštva v človeški zgodovini.

Naša moč je uničevalna. Mi sicer lahko zaključimo stvarjenje ter pomorimo vse ljudi, ne moremo pa ustvariti niti enega samega človeka. Da ne moremo ustvariti niti ene same zelene travice in kljub temu nočemo priznati nobenega Stvarnika več, kaže, česa nam danes največ primanjkuje: samo spoznanja, vpogleda v lastne meje.

Celo uničevalna sila, ki jo premoremo, je sposojena. Kdor pozna zakone narave, še zdaleč ni zakonodajalec.«*

Delovanje proti Božjemu načrtu

Obstaja izhod iz atomske dileme? Je lahko razorožitev dolgoročna rešitev, če so lahko v najkrajšem času proizvedejo nove atomske bombe? Znanstvena spoznanja, kako se izdelata atomsko orožje, se več ne morejo razveljaviti. Kaj je povzročila znanost, ko je pričela raziskovati atom, zidak življenja? Kakšne katastrofalne posledice ima znanstvena radovednost za življenje Zemlje? Toda znanost raziskuje dalje, prodreti želi vedno globlje v skrivnosti življenja, trdi, da je nezmotljiva in se ne pusti podučiti. Atomska fizika, genska tehnika in kdo ve kaj vse se še raziskuje in preizkuša za zaprtimi vrati poskusnih laboratorijev.

Je lahko to raziskovanje v skladu z Bogom? Kje bi sicer lahko prežali lažni preroki, če ne tam, kjer ljudje povzdigujejo znanje o možnosti uničenja vsega živega kot največji dosežek za blagoslov človeštva? Kako lahko atomska energija, ki v sebi skriva nepredstavljivo uničujočo moč, postane blagoslov za civilne namene in nepogrešljiva v vojski?

V radioaktivnih materialih so skrite moči, ki delujejo uničujoče in ne oživljajoče. Stvarnik jih ni zaman »pregnal« v materijo, da se ne bi osvobodile. To ni v skladu z Božjim načrtom!

* Franz Alt, *Mir je možen, Frieden ist möglich*, Piper, München 1983, S. 30-33.

Tako znanost v svojem zmotnem prepričanju, da je naredila nekaj odličnega, neprestano greši proti neomajnim zakonom stvarjenja. Na delu so lažni preroki in razveseljujejo ljudi s svojimi triki. Ali niso to veliki čudeži, ki nam jih predstavljajo? Ni uničujoča moč atomske bombe gromozanska, možnosti genske tehnike revolucionarne? Znanost se je povzdignila v novega odrešenika dvajsetega stoletja. Gospodu Bogu odreka možnost vsake pomoči ter poskuša vse, da bi sama obvladovala vse nepravilnosti. Besede govore o plemenitih nagibih, toda dejanja napovedujejo neizmerno uničenje. Uničenje narave na planetu Zemlja je eden od najlepših plodov na drevesu znanstvenih spoznanj.

d) Izhod: dosledni preobrat

Kje je torej izhod iz grozeče situacije, v katero je človeštvo pripeljala znanstveno raziskovalna blodnja? Jonathan Schell piše v svoji knjigi »Ukinittev. Izhod iz atomske ogroženosti«:

»Samo, če smo sposobni ljubiti, bomo lahko preprečili naše uničenje.«*

Franz Alt piše:

»Politika miru je več kot politika varnosti. Mir je več kot ne-ubijanje. Mir je aktivnost. Mir in razvoj tukaj in v tretjem svetu so neločljivi. Mir in izkoriščanje narave sta nezdržljiva. Lahko bi se zgodilo, da bomo konec tega življenja na modrem planetu dočakali tudi brez atomskega orožja.

[...] krotkost, ponižnost in dobrota so več kot pasivno nenasilje. Mir ni nič, če poskušamo delovna mesta zavarovati s pomočjo strokovnjakov za orožje. Izvoz orožja ubija. Za mnoge v tretjem svetu se je tretja svetovna vojna že zdavnaj pričela.

Mir zahteva splošen preobrat. Mir se prične, ko spoznamo, da moramo živeti drugače, da bi drugi sploh lahko živeli. Ne ubija samo naše orožje, ubija tudi naš način življenja.«**

Obrnimo hrbet starim navadam

Izhod je v doslednem preobratu, stran od materializma, proti novemu duhovnemu odnosu, ki spoštuje življenje. Odpovejmo se egoizmu, pohlepu po denarju, oblasti, grabežljivosti; obrnimo se k ljubezni do bližnjega. Odpovejmo se brutalni, življenju neprijazni komolčarski družbi; obrnimo se k pozornosti, ljubezni in pomaganju. Odpovejmo se prepiru, laži in zavisti; obrnimo se k miru, resnici, velikodušnosti.

* Jonathan Schell, Ukinittev. Poti iz atomske ogroženosti, Die Abschaffung. Wege aus der atomaren Bedrohung, Piper, München 1984, S. 13.

** Franz Alt, Mir je možen, Frieden ist möglich, S. 101 f.

Naštevanje bi lahko poljubno nadaljevali. Bruno Gröning je hotel, da v vseh življenjskih situacijah nastopi velik preobrat. Človek se mora odvrniti od materializma ter z zaupanjem sprejeti vero v Boga. K veri v Boga ljubezni. Bruno Gröning je to povedal z naslednjimi besedami:

»Doslej nista bila sovražstvo in zavist samo med Nemci, temveč med vsemi narodi sveta. Tudi to se mora nekoč končati. Konec bo šele takrat, ko bo vsak našel pot nazaj k veri. Takrat ne bo več sovražnosti med narodi Zemlje. In tako bo zagotovljen svetovni mir.«

Človeštvo končno ne bo več imelo nobenega drugega izhoda iz svoje lastnoročno ustvarjene dileme kot vrniti se nazaj k Bogu, nazaj k tistemu Bogu, ki je vsemogočen in lahko ponovno popravi to, kar so povzročili ljudje na Zemlji. Temeljna predpostavka za to je, da človek spozna svoje lastne meje, kakor pravi Franz Alt, da pride do samospoznanja, kakor pravi Bruno Gröning. Spoznati mora, da ni Stvarnik. Šele takrat bo spoznal resnico besed Bruna Gröninga:

»Satan je mogočen, toda Bog je vsemogočen.«

»Veliko je tega, česar ni mogoče pojasniti, toda ničesar ni, kar se ne more zgoditi.«

»Bogu ni nič nemogoče!«

Moč za preobrat: ljubezen

Ko človek spozna, da brez Boga ni nič in je pripravljen narediti veliki preobrat, potrebuje veliko moči, da se loči od utečenega mišljenja in starih navad. To moč je Bog zanj pripravil, samo naučiti se mora, kako jo sprejme vase. Bruno Gröning:

»Najpomembneje je, da spoznamo najprej sami sebe, da lahko preidemo na spoznavanje našega telesa in da nato vemo, kaj moramo dati našemu telesu oziroma kaj mu lahko ponudimo, tako da se ne zapremo, ampak da se odpremo tistemu, kateremu pripadamo in to je in ostane samo Bog! Kajti Bog nam je resnično, vsakemu živemu bitju, podelil moč za to.«

Bruno Gröning ljudem pomaga še danes, da krenejo po Božji poti ter sledijo pozitivnim idealom življenja, da jih nimajo samo v srcu ali na ustih, ampak jih udejanjijo v vsakdanjem življenju. To je pot za rešitev celotnega človeštva. Vsak posameznik jo mora prehoditi. Vsak posameznik mora živeti s seboj v miru, da bo lahko živel v miru tudi s svojo okolico. Da bi narodi lahko živeli skupaj v harmoniji, mora najprej vsak posameznik harmonijo nositi v svojem srcu. Samo tako bo utopija svetovnega miru postala resničnost.

Bruno Gröning je prav odločno prispeval k temu, da bo to nekega dne ponovno mogoče. Rekel je:

»Človek dela na tem, da svet propade, da nastane razpoka, toda jaz vem, kako se ta razpoka zapolni.«

»Obstaja nevarnost, da se Zemlja razpoči. Jaz bom položil prstan okrog Zemlje, da se to ne bo zgodilo!«

»Živim, da bi človeštvo lahko živelo dalje.«

To mogoče zveni drzno in se zdi marsikateremu bralcu pretirano, toda to je resnica. Bruno Gröning je ljudem prinesel ljubezen Boga. Ta ljubezen je tista, ki je sposobna zlomiti moč satana in bo celotno človeštvo skupaj z izkoriščeno Zemljo rešila pred propadom.

V času moje pripadnosti Krogu prijateljev Bruna Gröninga sem doživel, da med prijatelji vlada ljubezen, kakršne svet ne pozna.

Stanje danes

Lažni preroki so dejansko prišli, vendar drugače, kot smo pričakovali. Sedijo na ključnih položajih oblasti ter iz ozadja krmilijo dogajanje naše moderne družbe. Enako kakor nekoč rimski cesar Nero ponujajo ljudstvu kruh in igre ter jih slepijo, da bodo uživali največjo svobodo. V resnici ljudje pogoltnejo samo to, kar se jim servira, v prvi vrsti zlo. Bruno Gröning je govoril o prav posebni »kliku«. Zahrbtno kot kuga je prodrla v vsa področja življenja in privedla Zemljo na rob prepada. Ne samo v farmaciji in znanosti, ampak jih lahko najdemo vsepovsod: v politiki, medijih, gospodarstvu, vsepovsod. Zaradi tega se ne more

govoriti o obsodbi znanstvenega napredka ali napadanju posameznih fenomenov. Človeštvo se lahko odtrga vplivu lažnih prerokov samo, če se obrne k Bogu, se odreče egoizmu v prid ljubezni do bližnjega. Potem bodo ti lažni preroki izgubili svojo moč in bodo izginili z Zemlje.

Takrat bo tudi znanost prišla do popolnoma drugačnih rezultatov kot doslej. Če človek služi v skladu z zakoni stvarjenja, v soglasju z Bogom in naravo, se mu bodo odprle poti, ki si jih danes komaj predstavljamo. Potem se природа ne bo več uničevala z znanstvenim napredkom, ampak bo napredek v čast vsemu živemu. Človeštvu se bo odprlo nesluteno območje možnosti, lahko bo koristil moči, ki jih danes z znanstvenimi napravami ni mogoče meriti. Toda dokler bo znanost ignorirala obstoj Boga ter njegove zakone, bo njeno delovanje ostalo skrpucalo in bo v službi lažnih prerokov povzročalo razdejanje.

Bog ima za ljudi vse pripravljeno, to moramo samo sprejeti. Ni potrebno cepiti atomskih jeder, mučiti živali ali manipulirati z geni. Božja moč nosi vsemoč v sebi. Stvarnik celotnega vesolja razpolaga z močmi, ki si jih znanost ne more predstavljati niti v sanjah. Toda te moči so dostopne samo ljudem, ki so v ponižnosti spoznali svojo odvisnost od Boga ter delujejo iz svoje dobrote. Ošabnost, domišljavost, častihlepje in pohlep so kot ključavnice, ki zapirajo vrata neskončnega Božjega rezervoarja. Ko bo človeštvo spoznalo, da je odvisno od Boga, bo Zemlja ponovno postala Raj. nstvo spozna da je ovisno o Bogu, Zemlja će iznova postati rajem.

Zaključna opomba: Zakaj Bruno Gröning?

Mnogi ljudje, ki so prvič soočeni s »fenomenom Gröning«, ne vedo, kaj bi s tem počeli. Ne ustreza okoreli naravi miselnega sistema našega časa in ne more se uvrstiti v vnaprej določene kategorije. Gröning ni bil duhovnik niti zdravnik in vendar je govoril o Bogu in je izceljal. Kako je bilo to mogoče? Zakaj ravno Gröning?

Bruno Gröning se je pojavil v svetovni javnosti v času, ko so ljudem povzročale težave zunanje in notranje poškodbe zaradi vojne. Bolezen, stiska in beda so določale sliko razbite Nemčije. Gröning je prišel pomagat. Ljudi je pozval, naj se spametujejo ter jih pozival k preobratu. Vedel je, da se morajo ponovno zgraditi – ne samo hiše, marveč tudi ljudi, telesno in tudi duševno. Toda za to je bilo nujno potrebno sodelovanje posameznikov. Bolnik se mora sam odpovedati bolezni ter sprejeti vero v izcelitev. Sam mora odložiti slabe navade ter se ukloniti Božjim zakonom.

Bruno Gröning je dal ljudem vedeti, da Bog neprestano razpošilja izcelitveno moč, ki jo človek lahko sprejme vase. Svojim poslušalcem je pojasnil, kako naj to moč sprejmejo ter da pri Einstellen lahko nastanejo Regelung bolečine. Kaj pomaga, če Bog nenehno pošilja izcelitveno moč, človek pa je ne sprejme? Kaj pomaga, če jo človek sprejme, ampak pri ponovnih bolečinah ponovno verjame, da je to bolezen in tako prekine izcelitveni proces? Koliko bolnikom bi lahko npr. pomagal Lurd, če bi vedeli, da tudi tam deluje neka moč, ki jo lahko sprejmejo vase in da so bolečine, ki so nastopile, Regelungen?

Izjemno v delovanju Bruna Gröninga pa je, da so preko njega dejansko nastopile izcelitve, ne posamezno, temveč v nepredstavljenem obsegu. Brez velikega truda je dosegel to, kar so velikokrat označili kot nepojmljive izcelitve: hromi so lahko hodili, slepi videli. In vendar je kljub velikemu hrupu, ki so ga naredili zaradi njega kot osebe, premo-gel ponižnost, da je rekel:

»Ne zahvaljujte se meni, zahvalite se Bogu! To je naredil On.«

»Ne izceljam jaz, temveč izcelja Ono, Božanska moč preko mene.«

S pomočjo učenja Bruna Gröninga in njegovih po celem svetu vidnih uspehov se je mnogo ljudi vrnilo k Bogu. Kljub razdejanju zaradi vojne je v njem zacvetela vera v Boga ljubezni, ki ne kaznuje, temveč izcelja, ne ubija, ampak oživlja. V mračni stiski povojnega časa je Bruno Gröning prinesel luč ljubezni ter ljudem posredoval zaupanje, da se lahko vse zlo ponovno obrne na Dobro.

Zgradil je most s poti trpljenja na Božjo pot. Končal je oblast trpljenja ter poučil ljudi, da se prepustijo Božjemu vodstvu. Človek lahko preko Bruna Gröninga ponovno doseže osebni stik z Bogom ter se v vseh življenjskih situacijah prepusti Njegovemu vodstvu in zaščiti.

Toda Bruno Gröning je naredil še veliko več: prenašal je trpljenje, nase je prevzel bolezen. Ni zaman rekel:

»Dajte mi svojo bolezen! Dajte mi vaše skrbi! Tega ne zmorete. Jaz jih bom prenašal namesto vas. Moj hrbet je širok.«

V zadnjih mesecih njegovega življenja na Zemlji je nekaj prijateljem razkril, da je vse bolezni, od katerih je osvobodil iskalce pomoči, »odvzel« preko svojega telesa. V svoje telo je sprejel vse bolečine, vse trpljenje iskalcev pomoči.

Gnala ga je neskončna ljubezen, da pomaga revežem. Celo prepoved, sovražnost in pregon ga niso mogli odvrniti z njegove poti. Prenašal je vse to trpljenje.

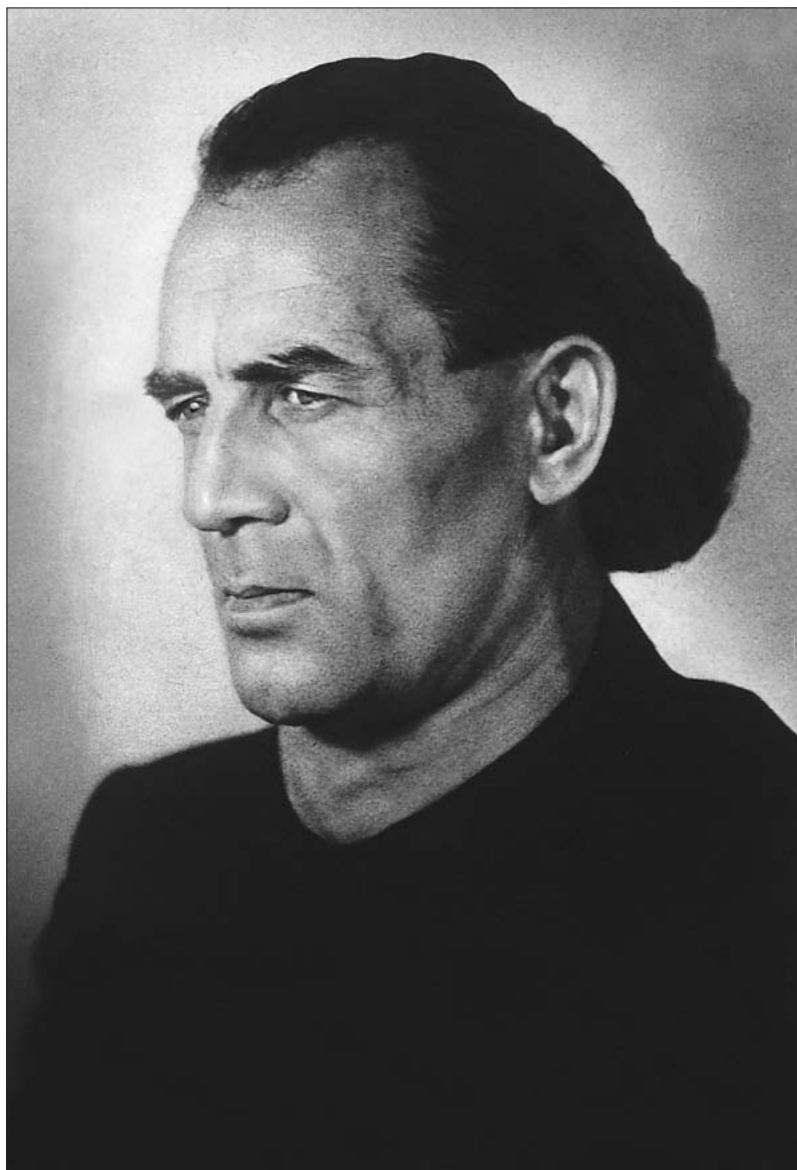
Toda prenašal ga je tudi drugače. Tako, da je brezvestne špekulante, ki so na račun trpljenja svojih soljudi hoteli zaslužiti kapital, pustil prav do sebe ter razkril njihovo zlo početje. Mnogo njegovih sodobnikov ni razumelo, zakaj se je vedno znova obdajal s takšnimi ljudmi, toda on je dejal:

»Tudi če sem naredil napako, da sem ob sebi prenašal lopove, ima vse svoj smisel. Vem, ljudje pravijo: Če Gröning toliko ve, zakaj jih je prenašal? Toda tem ljudem moram povedati, kdo ta človek je. Saj moram vendar imeti dokaze, zaradi katerih moram trpeti tudi jaz. Toda to ne škodi. Obstaja toliko ljudi in zaradi njih se spleča tudi trpeti.«

Ker se Bruno Gröning ni izognil tem zločincem, je naredil pot prosto za iskalce pomoči ter omogočil človeštvu, da se lahko prej ali slej osvobodi takšne vrste ljudi. Iz obraza jim je iztrgal krinko ter jim bil vzor, da se na račun trpljenja drugih ljudi ne sme delati poslov. Po teh merilih lahko spoznamo vsakega, ki govori o pomoči, vendar ima pred očmi samo svojo lastno korist.

Toda nepojmljivo v dogajanju okrog Gröninga je, da se izcelitve dogajajo tudi po njegovi smrti. To moč ni odnesel s seboj v grob, temveč deluje še danes. Izcelitve so dokumentirane z zdravniškimi pregledi in so neizpodbitne. Dejstvo je: delovanja Bruna Gröninga ni konec. »Fenomen Gröning« je danes še bolj fenomenalen kot kdajkoli. Izcelitve se dogajajo tako danes, kakor so se pred štiridesetimi leti. Število izceljenih nenehno narašča. Delo Bruna Gröninga se nezadržno širi preko celotne Zemlje. Dogajajo se celo izcelitve živali in rastlin. Bruno Gröning je odprl neko pot, ki vodi vsa živa bitja nazaj k Božjemu redu. Tega se ne da več zanikati niti zaustaviti. Izcelitev je resničnost! Naj se vsak bralec o tej resnici prepriča na lastnem telesu. Bruno Gröning:

»Prosim vas, ne bodite lahkoverni! Danes vam pravim tako kot vedno: Tega, kar govorim, vam ni potrebno verjeti! Tega tudi ne zahtevam. Vaša dolžnost je, da se o tem prepričate sami!«Trine, Ralph Waldo, in Harmonie mit dem Unendlichen, Stuttgart, 1984.

»Veliko je tega, česar se ne more pojasniti,
toda ničesar ni, kar se ne more zgoditi.«

Bruno Gröning

Malokdo je v petdesetih letih tako razburkal duhove kot Bruno Gröning. Redko kakšen dogodek je sprožil tako nasprotujoče si reakcije, kot so jih povzročili dogodki, povezani z Brunom Gröningom. Pri nekaterih je bil priljubljen in spoštovan, pri drugih osovražen in zatiran. Za prve je bil zadnje upanje na brezupni poti skozi razne stopnje medicinske znanosti. Za druge je bil največja nevarnost, ki je grozila, da bo porušila, skozi stoletja znanstvenih raziskovanj skrbno grajeno predstavo o svetu.

Kakšen človek je bil Bruno Gröning, da je razburkal čustva tako velike množice ljudi? Nekateri so pokleknili, drugi so zgrabili za meč. Pri redkokaterem človeku njegovega časa so bile reakcije okolice tako nasprotujoče, od vzklikov »Hozana!« do »Križajte ga!«.

Bruno Gröning:

Fenomen, ki se mu spleča slediti.

ISBN 978-3-86769-167-3 slowenisch
(*Das Wirken Bruno Grönings zu seinen Lebzeiten und heute*)

Krog prijateljev Bruna Gröninga

